

СТИЛЪТ НА ИСУС

Гейл Бруин

The Jesus Style Copyright © 1983, 1988 by Gayle D. Erwin All rights reserved. No portion of this book may be used or reproduced in any form without written permission of the publisher except in the case of brief quotations within critical articles and reviews. Library of Congress Cataloging in Publication Data Erwin, Gayle D. The Jesus style. Reprint. Originally published: Palm Springs, Calif. R. N. Haynes Publishers, c 1983. 1. Jesus Christ - Person and offices. 2. Service (Theology). 3. Christian life - 1960. I. Title. BT202. E78 1985 232.9'04 95-10562 ISBN 0-8499-0509-5 ISBN 0-8499-2989-X (pbk.) Scripture references, unless otherwise specified, are from the Holy Bible: New International Version, Copyright © 1978 by the New York International Bible Society. Used by permission of Zondervan Bible Publishers. Scripture references, where noted, are from The Revised Standart Version of the Bible (RSV), Copyright © 1964, 1952, © 1971 and 1973 by the Division of Christian Education of National Council of the Churches of Christ in the U.S.A.

Отпечатано в България преводач:

Снежана Илиева Славкова

богословска редакция:

Людмил Ятански

редактор:

Вили Рашева

ISBN 954-90682-1-8

На жена ми Ада и моите деца Валери, Клайд, Питър и Глория, Марк и Анджела, които, въпреки всичко, ме обичат.

"Защото който иска да спаси живота си ще го изгуби; А който изгуби живота си заради мене и за благовестието ще го спаси." (Марко 8:35) ...А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо познаването на моя Господ Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет само Христос да придобия... (Филипяни 3:8)

Бележки за автора:

В продължение на тридесет години, Гейл Бруин е бил пастор, преподавател в колеж, основател и редактор на списание. Сега той е посветил времето си на това да поучава и пише за природата на Исус.

Съдържание:

Стилът на Исус	1
Предговор.....	2
СОБСТВЕН СТИЛ	2
ПОДХОДЪТ НА ИСУС.....	4
ОСНОВАТЕЛЯТ НА СТИЛА.....	11
СТИЛЪТ НА ИСУС	16
ЖИВОТ В СТИЛА НА ИСУС	52
РЪКОВОДСТВО ЗА ИЗУЧАВАНЕ	62

Предговор

Тази книга е плод на един кризисен период от живота ми (ранните години на пастируването ми), когато преосмислих разбиранията и целите си. Тогава не знаех колко голямо ще бъде въздействието на тази криза в живота ми. Дойде момент, в който честността изискваше да започна да съобразявам дейността си на пастир с това, което разбирах, че Библията поучава, вместо да разрешавам на традиция и културни очаквания да ръководят действията ми. Открих, че мостът между действителността и идеала изглежда несигурен - можеш да го пресечеш на собствена отговорност, но без да вземеш със себе си излишен багаж от навици в миналото. Прекосяването на този мост може да се превърне в източник на разочарование от повечето обичайни неща и граничи опасно с пропастта на апатичния цинизъм. Често съм искал да мога да задам на Бога един конкретен въпрос и да знам, че Той ще ми отговори изчерпателно: "Защо си разрешил на църквата си да стигне до такова печално състояние - да бъде изпълнена с различни фракции, битки и ереси?" Не зная отговора, но стигнах до такива разбирания на принципи и цели, които ме избавиха и които, според, мен крият потенциална сила да освободят църквата, така че тя да стане такава, каквато Исус е предназначил да бъде. Към моя драг български читател: Вие държите в ръката си книга за Природата на Исус. Надявам се да видите четиринадесетте точки от Неговата натура, да ги запомните и да се вглеждате в тях. Направете си личен плакат, изброяващ тези качества и го сложете пред очите си. Открих, че когато видим Исус ясно, всички други части от нашия живот заемат своето правилно място. Докато четете книгата, вярвам, че ще откриете нови неща за Исус и вашата радост ще нарасне. Истински желая това да се случи. Приятно четене!

СОБСТВЕН СТИЛ

Исус - да

Видяхме само един от многото плакати, развявани от протестиращите през шестдесетте години, но той силно ме впечатли. Там пишеше с прости думи: "Исус - да! Християнство - не!" Замислих се: "Защо, през всичките тези години, действителното съществуване на Исус все още така естествено привличаше хората, докато тълкуванията

ни във връзка с Него бяха много по-малко завладяващи?" Някъде бяхме пропуснали нещо в разбирането си за Него, което правеше портрета неточен. Но какво? Възможно ли е да има нещо за Него, което да не сме изследвали или развили досега? Има ли някакъв ключ? Ще споделя с вас това, което открих. Прицелната точка през вековете, на цялата история и на всички изследвания (явно е накъде клоня), е личността на Исус Христос. Но, независимо от това, тази книга не е за всезнанието, всемогъществото и вездесъщия на Исус, нито за предопределението или предузнанието от Бога. Тези атрибути, за които чета в систематичните теологии и тълкуването им за Неговата природа, поставят Исус над моите разбирания и понякога си мисля, че така е по-добре. Какво повече може да се каже за Неговото осезаемо величие от това, което рисува Словото в първата глава на Откровението.

Вместо за тези завладяващи, величествени описания, в които се крият безкрайни възможности за теологически завои, аз искам да говоря за въплъщението на Исус. Искам да обхвана Неговата невероятна сила, да я вмества в тяло - Неговото, да поставя ръката ви върху кожата Му и ако умът ви може да го схване (за духа ви знам, че може), да ви помогна да разберете, че топлината, която чувствате, е самият Бог. Когато се чу първото проплакване от обора във Витлеем, и когато Мария и Йосиф поеха грижата за набръчканото, покрито с кръв бебе, настъпи повратен момент в цялата вселена. За първи път хората можеха да видят и да докоснат този Бог и Създател, за когото дотогава само бяха слушали. Всичко, което беше Той, сега се бе вместило в човешка плът... Той бе на разположение на хората, достъпен и уязвим. Но човечеството предпочита невидимия, далечния Бог. Трудно ни е да приемем Бог, който живее в плът. Предпочитаме да се борим с принципи, догми и идеи, вместо да го чуем да ни вика при себе си като личност. Но Бог не иска да сме такива. Исус - повратната точка в историята на човечеството - можеше да бъде докоснат и Той ни свърза с Бога. Това показват и историческите документи - Исус е ходел навсякъде и е докосвал хората, дори и тези, които никога не бил докосвал дотогава. С ирония документите показват, че докоснатите от Него също не разбраха кой е Той. Дори и най-близките Му сподвижници, често не бяха сигурни.

Царство, обърнато с главата надолу

Йоан Кръстител, братовчедът на Исус, е пример за това съмнение. В началото на своето служение той каза за Исус: "Това е Той!" По-късно, в резултат на съмненията си, той попита: "Ти ли си Този?" Какво се бе случило междувременно? Защо той се обърка за това, кой всъщност е Исус? Йоан ни дава ключ към това, което би могло да бъде източника на неговото объркване. С първото си изявление, той показа, че не би разпознал Исус, ако Святият Дух не бе слязъл и останал върху Него. С други думи, нямаше нищо във външността на Исус, което да подсказва, че Той е Месия (нещо, което е трудно да се повярва, когато погледнем художествените портрети на Исус), а и действията Му не отговаряха на традиционните очаквания за Месия. Въпреки че Йоан проповядваше посланието, което му беше възложено и с което трябваше да направи подготовка, той също като другите ученици, които непрекъснато питаха Исус кога ще събори Рим и установи царството Си, може би таеше в себе си традиционното разбиране за Месия. Но, независимо от това какви бяха техните очаквания, Исус не отговори нито на тяхното, нито на нашето общоприето разбиране за Месия. Въпросът е: "Как ние съобразяваме нашето разбиране с истината?" Учениците непрекъснато се бореха с това, което Исус се стремеше да ги научи за царството на Бога. Те се бореха да получат определен пост или да спечелят благоволенieto Му, спореха кой от тях е най-велик. Честно казано, аз ценя

тяхната човешка природа. Естествено, смятам себе си за достатъчно изискан, за да се унижа дотам, че да използвам техния груб подход. Вместо това, когато ходя на събранията на ръководството, точно пресмятам как мога да накарам другите да направят това, което аз искам, а те си мислят, че правят това, което те искат и накрая биват признателни. Или се присъединявам към другите, в добре замислени политически маневри зад кулисите на църковните събрания и оставам сляп за истинската си мотивация. Исус отговори ясно и категорично на учениците, които се надпреварваха в спорове (и на моите собствени мотиви):

"Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; Този човек каза, че дойде да служи, вместо да Му служат. Той управлява, както казва един автор, в "царство, обърнато с главата надолу". Изучавайки Го, ние ще се натъкнем на толкова много изненади, на колкото се натъкнаха и учениците. Когато Йоан Кръстител запитал: "Ти ли си Този?" Исус отговори като изброи изцеренията, проява на грижата Му - действия много по-малко драматични от това, което по традиция се очаква от един Месия. Йоан все още беше в затвора, не беше избавен. Рим все още бе управляващата власт. Къде беше Исус-царят? Или нещо не беше в ред, или недоразумението бе пълно. Исус, който знаеше за противоречието между реалността и нашето разбиране, каза: "И блажен е оня, който не се съблазни в Мене". Това е Този Исус, за Когото искам да говоря, Исус, който нарече Себе Си слуга. По причини, които не мога да разбера, в моята изследователска работа не съм открил качествата на човека, който слугува, толкова явни и основни за Исус, освен ако не са разгледани повърхностно и накратко. Единственото, което знам е, че тяхното осъзнаване и дори минималното им практикуване в живота има сила, която не мога да опиша, мога само да ви покая да го сторите. Ще разгледаме тези характеристики в следващата глава.

И който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките. Защото наистина Човешкия Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота си откуп за мнозина." (Марк 10:42-45)

ПОДХОДЪТ НА ИСУС

Нека ви задам един спекулативен въпрос. Какво щяхте да направите, ако бяхте Бог и искахте да разкриете себе си в пълнотата на някаква планета? Знаейки за огромното несъответствие между вас и хората от тази планета, кое щеше да бъде първото ви действие? Иронията и нестандартният начин, по който Бог избра да открие Себе Си, са невероятни. Нека разгледаме някои от парадоксалните събития, които се случиха, когато Исус влезе в нашия свят.

Роден в обор

Колко необичайно място за раждането на цар! След изморителния път, за жена, бременна в деветия месец, яслите са последното място, където един грижовен съпруг би искал тя да бъде. Сцените на раждането на Исус, които красят стените по време на празника Рождество Христово, са доста необективни. Никоя от тях не представя нещата в истинската им светлина. Мисля, че не разбираме напълно нехигиеничните условия в обора, където трябва да пристъпваш внимателно, да заобикаляш нечистотиите от

животните и след това с още неотминали болки от раждането да положиш току-що роденото бебе в яслите с фураж, пропит от слюнката на животните. Едва ли можем напълно да разберем объркването, което Йосиф е изпитал, виждайки жена си да преминава през такава скръб в тази обстановка. Синът на Бога заслужаваше нещо по-добро. Моите четири деца бяха родени в изключително стерилни условия - толкова стерилни, че присъствието ми бе нежелателно. Бях станал баща и се смаях, когато видях, че сестрите моментално изнасят новороденото ми дете от стаята на съпругата ми, защото влизах аз. Ако Бог се бе обърнал към мен, тъй като имам известен опит в организирането на обществени мероприятия, бих Го посъветвал да щракне с пръсти и да издигне една величествена, модерна болница, на няколко етажа, ярко светеща отвън, с огромен диамант на върха на покрива, който да улавя слънчевите лъчи и после да ги разпръсква наоколо. И естествено, Синът Му щеше да бъде единственият, Който да я използва. Така целият свят щеше да ходи и да се прехласва от удивление, наблюдавайки рожденото място на Сина на Бога. Но Бог не се посъветва с мен. Вместо това, Синът му се роди в обор. Така раждането му не би впечатлило никого и със сигурност никой нямаше да се почувства заплашен. Повечето хора дори биха могли да се похвалят, че са се родили в по-добри условия. Може би името на града, в който бе роден, ще бъде някаква утеха. Но дали е така? А какво да кажем за избора му на място? Ако градът беше известен, хората лесно биха го запомнили и репутацията му би се подобрила. Но такъв град ли бе Витлеем? Там няма достатъчно хотели, мотели и конгресни центрове, които да го направят място, подходящо за посещение, където можеш да почетеш паметта на Царя. Не, Витлеем не бе достатъчно голям, за да има привилегията Синът на Бога да се роди там. Но Той се роди там. Никой не се чувства заплашен от родното Му място. Но царското Му потекло с нищо не би могло да бъде заличено и изискаността на родителите Му все някога щеше да проличи. Дали това е така?

Какво да кажем за родителите Му? Днес ние вярваме, че Той е бил роден от девица. Тази доктрина е била обсъждана и одобрена от повечето християни. Но, по времето на раждането на Исус, не се е знаело, че е роден от девица. И Исус израсна сред шушуканията, че е незаконородено дете и позора на това, че е бил заченат извънбрачно. Какво ще кажете, ако най-забележителното младо момиче от младежката група на известна църква, внезапно се появи бременна? Нищо в живота ѝ досега не е показвало, че това би могло да стане, така че всички са шокирани. След огромно колебание и смущение, водачът на групата събира кураж и я запитва кой е бащата. Тя отговаря: "Святият Дух". Църквата жестоко ще ѝ се присмее за тези думи. Мислите ли, че приятелите и съседите на Исус никога не са го запитвали защо не оказва нужното благоволение към Йосиф? Мислите ли, че приятелите Му от детските години не са се събирали, за да се присмеят на твърдението Му, че Святият Дух е баща му? Мислите ли, че фарисеите никога не са му напомняли това? В библейски времена незаконородения и поколението му до десето коляно не са били допускани в събранието на Божиите хора. Незаконородените не можели да изискват родителска грижа, или обичайните привилегии и възпитание на законородените деца. Макар да знаем, че Исус не е бил незаконороден, светът го е гледал с различни очи. Ако си искал да бъдеш признат като Бог, едва ли би искал да ти бъдат приписани подобни неща. Всеки опонент щеше да плисне кофи кал в лицето ти. Вълната от шушукания щеше да бъде опустошаваща. Но хиляди хора, които дотогава бяха търпели подигравките на света, сега вече щяха да намерят човека, чийто произход с нищо не ги заплашва, щяха да намерят Този, който бе дошъл да ги изкупи. Колко дълбоко уязвим Бог направи Себе си за един толкова язвителен свят. Роден от девица. Е, ако това не беше достатъчно, поне прадедите Му бяха оставили нещо, с което да се гордее.

Изпълненото с превратности минало на семейството Му

Родословията никога не са ме вдъхновявали особено и съм чувал, че много хора се уморяват от четене на Библията, когато трябва да преминат през тях. Но родословието на Исус е нещо повече от списък с имена на хора. Също, както изучавайки собственото си потекло, можем да се натъкнем на един или двама конекрадци, така и Исус, ако не беше "Бог с нас", би се смутил от хората, от които произлиза. Така почитаната от евреите чистота на потеклото, бе компрометирана от моавката Рут и ханаанката Раав. Дори имаше и нещо още по-срамно! Раав беше блудница. Яков, както посочва и името му, беше известен с мошеничествата си. Юда беше поклонник на жените. Давид, на чийто трон седи Христос и чието име взе, беше прелюбодеец и убиец, а изцапаните му с кръв ръце попречиха да издигне храма. От връзката между Давид и Витсавее, заради която той уби Урия, произлезе Соломон, който независимо от това, че бе мъдър, имаше стотици жени и наложници и отклони сърцето си от Бога. Ние може и да се гордеем с царствени или величествени жилки в потеклото си, но този невероятен Исус стои над този лукс, да не би потеклото Му да представлява заплаха за нас и за да не може никога скептикът да твърди, че Той просто е крайният продукт на някаква свръх раса. Исус също така изпълняваше ролята си на Месия без да се ползва от привилегиите да носи необикновено име. Може да ми опонирате като кажете, че името Исус не е обикновено име и със сигурност не е израз на слабост. Но трябва да разберем неговия произход, за да направим каквито и да било изводи.

Ще започнем с това, че Неговото име не беше всъщност Исус. Името Му бе Йешуа. Това е хубаво име, което означава "ЙАХВЕ е спасение", но е било много често срещано име, неподходящо за цар. Името Йешуа е дошло при нас като Исус от гръцки. И ние го използваме по този начин без да го подлагаме на проверка. Лесно е да се види разликата, когато разберем, как името Яков се превежда на испански като Яго или Жеме. Тъй като обикновеното име Йешуа не изпъква сред останалите имена, то е и ключ към Неговата природа, защото Той също е бил наричан и Емануил, което означава "Бог с нас". Той избра да се отъждестви със Своите хора, вместо да стои настрана от тях. Какво щяхме да предложим, ако трябваше да дадем по-подходящо име за цар? Нямахме ли да искаме то да звучи гладко, привлекателно, пишно, уникално, като на Холивудска звезда? Но Йешуа? Може би имаше вече двама-трима с това име в блока Му. Защо въобще да си правим труда за това как да съобщим за раждането Му, след като началото е толкова лошо. А и начинът, по който това се събщи, не беше много впечатляващ. Отново може да протестираме. "Чакай малко! Ангели не са пели, когато аз съм се раждал. Как можеш да наречеш това събитие слабо разгласяване?" Ще разберете как.

Начинът, по който дойде

Първо, ако Бог се бе консултирал с мен, щях да му предложа да организира съобщаването с малко повече усет, като например да стои на луната със скъп микрофон в ръка, да провеси в пространството два говорителя по милион вата и да оповести: "Здраве-е-е-й, Свя-я-я-т! Говори Бо-о-о-г!" Или, тъй като Бог избра хор като средство за оповестяване на тази вест, бих Му препоръчал да последва поредицата от заповеди и да отиде първо при Синедриона или поне да използва разумно възможностите си и да отиде на пазара, където съобщението ще бъде отправено към най-много хора за съвсем кратко време. Но, не. Той настояваше да избере обезлюдено място. Как щяхте да се чувствате,

ако бяхте един от членовете на ангелски хор, избран да оповести рождението? В продължение на 200 години сте репетирали и очаквали това величествено представление. Всичко вече е напълно уредено за концерта на вековете. Сто години е била строена сцена в небето за този велик момент. И тогава Гавраил казва: "Роди се! Сега е ваш ред, приятели!" Завесите се дърпат и пред вас е тълпата, съставена от... шест овчаря!? Какво разочарование! "Е, добре", ще каже някой. "Кой отговаряше за плакатите?" Овчарите не бяха специалисти в комуникационни центрове. Техните слушатели можеха да споделят това, което чуват, единствено с другите овце. Освен това, овчарите не бяха най-добрите пратеници, които да разгласят тази толкова важна вест. По времето на Исус бяха загубили уважението, което може би са имали по времето на Давид. Сега те бяха група мъже със съмнителна репутация. Бяха склонни да крадат от собствеността на други хора. Идването им в града със сигурност не е било приветствано. Хората не отдаваха голямо значение на думите им. Чувате ли разговора в една от къщите във Витлеем? След посещенията си в обора, овчарите хлопат от врата на врата и викат: "Йешуа се роди! Йешуа се роди!" "Боже мой! Още един Йешуа в махалата! Само това липсваше. Ама, кой го каза?" "Нашият местен, приятелски настроен крадец." "Какво каза?" Четейки за това примитивно съобщение за раждането, ние се удивляваме кой се издига в присъствието на слугата Исус. Но, както и да е, почакайте да видим лицето Му, тогава наистина ще бъдем удивени... нали?

Начинът, по който изглеждаше

Исус не беше красив. Може би ще ви е трудно да приемете това. Сигурно ще възкликнете: "Сега вече отиде твърде далеч. Имам негова снимка на стената си и не е грозен. Той е удивителен - изглежда наистина много добре." Съжалявам, но Исаяя ни казва как изглежда Той:

Исус беше толкова обикновен на външен вид, че често можеше да го изгубиш от поглед в тълпата. Юда трябваше да покаже кой е Исус, като го целуна, независимо от това, че 3 години Той прекара сред хората. Кой знае, възможно е дори предателят да е изглеждал по-добре от предадения? Това е добър начин за разбиране на подхода на Исус към хората. Знаем как се чувствам в присъствието на необикновено красиви мъже - завиждам. Но видът на Исус никого не заплашваше. Всички около Него се чувстваха спокойни. Видът Му по никакъв начин не го изолираше от обикновените, бедни хора, за които бе изпратен. Но, ако видът му не Го отделяше, може би домът Му изпълняваше тази функция. Нека разгледаме тази страна на Неговото идване. Чудели ли сте се някога какво бихте направили, ако Месия се бе родил във вашето семейство? С вас да живее най-скъпоценното нещо, което някога е съществувало. Какво щяхте да направите с Него? Каква къща щяхте да купите? Кой град щяхте да изберете? Кой район от града? Какви хора, щяхте да разрешите, да Му бъдат приятели? Някои неща са толкова ценни, че не знаете какво да правите с тях. Вие не бихте разнасяли диаманта на

"... Нямахме благообразие нито приличие та да Го гледаме, нито красота та да Го желаем." (Исайя 53:2)

Надеждата в джоба си, нито бихте си го сложили на верижка около врата, когато сте на обществени места.

Може ли да произлезе нещо добро от Назарет?

Но Йосиф и Мария притежаваха Сина на Бога. Какво трябваше да направят? Те Го заведоха в Назарет (след бягството в Египет, за да спасят живота си). Но Назарет със сигурност не беше подходящо място за отглеждане на Сина на Бога. Моралната и

религиозна репутация на Назарет бе толкова лоша, че ето как откликна Натанаил на поканата да се срещне с Исус от Назарет:

Така че, Исус непрекъснато се движеше и се оприличаваше с най-нищожните в света. Но Неговият Отец притежаваше добитък, който пасеше на хиляди хълмове. Нека да видим какво става, когато Исус започва да харчи парите Му. Да бъдеш собственик е първостепенно значение за западното общество. Когато пътувам през Бевърли Хилс в Холивуд, щата Калифорния, аз съм потресен от показността на богатството там масивни къщи, автомобили, охрана. Съвсем явна е значимостта на притежателя. Но Исус никога не е притежавал повече от това, което е носил на гърба си. Никой не би бил впечатлен, нито заплашен от това. Той казва за Себе си:

"От Назарет може ли да произлезе нещо добро?" (Йоан 1:46)

По какъв ли начин Той очаква, че ще впечатли този промишлен свят като няма дори къща, в която да спи? Исус просто не гледа на богатствата по същия начин, както ние гледаме. В Проповедта на Планината Той говори съвсем директно за това:

"Лисиците си имат леговища и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони." (Матей 8:20)

Исус не Го блазнаха парите. Те не бяха важни за Него. Този, който можеше да си плаща данъците с монети, намерени в устата на риба и да превръща камъни в хляб, можеше лесно да стане финансовият крал на всички времена. Проблемът с богатството е, че то оказва влияние на взаимоотношенията ни с хората. Ако знам, че някой е богат, на мен ми е трудно да бъда естествен, когато съм с него. Ставам прекалено "учтив". (Все пак, човек не знае, кога ще му се наложи да поиска заем.) Решението на Исус да остане настрана от световните блага, Го освободи от една скрита завист, която би оказала влияние на разговорите Му с по-богати или по-малко богати от Него хора. Така, Той можеше да насочи всичката Си енергия и чувствителност към действителните нужди на човека, на когото служеше и по този начин, действията Му бяха породени единствено от любов към него. Павел във II Коринтяни 8:9 пише, че "богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия". Исус, избирайки да ходи по земята, необременен от богатства, избра нищо да не застане на пътя Му, за да може да се раздава на хората. Той не бе дошъл да изкупи предмети. Той бе дошъл да изкупи хората и той напълно отдаде Себе Си на нас. "Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги изяждат, и дето крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец ни ръжда не ги изяжда, и дето крадци не подкопават нито крадат; защото дето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти." (Матей 6:19-21)

А преди да дойде Исус, един доста странен мъж проправяше пътя за Него. Ако трябваше аз да организирам поредица от евангелизации чрез моето служение и да изпратя някой да приготви пътя ми, щях да изпратя красив, елегантно облечен, гладко говорещ посланик, който по никакъв начин да не ме изложи. Но Исус явно не направи това по моя начин. Вместо това, Той използва един яростен, недодялан, облечен неподходящо за служител мъж, който се хранеше само с органична храна. И като капак на всичко, той завършваше службите си, вършейки нещо съвсем лишено от достойнство - потапяше във вода тези, които бяха достатъчно смели да се отзоват:

Дали човек може да бъде по-нетактичен от това? Ако бях на мястото на Исус, щях да се страхувам, че ще трябва да прекарам по-голямата част от времето си, обяснявайки действията на моя предвестник. Обаче, през целия си живот Исус използваше най-невероятни хора. Той винаги виждаше хората по различен от моя начин. Това виждане за хората става съвсем явно, когато разгледаме някои от другите, които Той избра.

"Йоан дойде, който кръщаваше в пустинята, и проповядваше кръщение на покаяние за опрощаване греховете. А Йоан носеше облекло от камилска козина и кожен пояс около кръста си, и хранеше се с акриди и див мед." (Марко 1:4, 6) "И тъй, той казваше на множествата, които излизаха да се кръщават от него: Рожби ехиднини! Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?" (Лука 3:7)

Неговият разнороден екипаж

След изборите за нов президент, всички ние внимателно наблюдаваме какви хора ще постави той около себе си, кого ще включи в кабинета и кои ще са сътрудниците му. По същия начин и Синът на Бога идва на земята и започва да разкрива що за «царство» смята да установи, събирайки хората, които ще пътуват с Него. Аз бих Му казал да отиде в най-известната семинария и да избере от там поне трима професори, които са добри във всички области на богословието и всичките ѝ подразделения. След това да отиде в Холивуд и оттам да избере хора с "харизма" (от гръцки - дарба бел. ред.), които могат да спечелят вниманието на тълпите и да им обясняват какво има предвид Исус, когато им говори нещо. След това да отиде на Уолстрийт и да си вземе няколко милионера (винаги е добре да имаш няколко в групата си). И после непременно да отиде до Масъл Бийч (Плажът на мускулите) и да си избере шестима телохранители, в противен случай онези религиозни водачи непременно биха Го разпънали на кръста. Но Исус не се посъветва с мене. Вместо това, Той отиде и събра от улиците и кейовете най-странния екипаж, който някога бе изпратен с мисия да промени света. Ако можехте да повървите на около петнадесетина метра от тях, щяхте да усетите мириса на риба. В групата Си Той бе взел един зилот и един бирник. (Тази комбинация е много подобна на чернокож революционер и член на Ку Клукс Клан.) Някои от тях бяха с доста силно изразени диалекти, абсолютно неподходящи да задоволят необходимостта от красноречие в групата. Исус се движеше непрекъснато сред най-долните - сред яростните, коварните и сладострастните. Аз бих уволнил Петър на първата или втората седмица, след наемането му. Животът му посочва, че той е бил болен от болестта "цапнат в устата". Неговата импулсивност намаляваше поне с петдесет процента ползата от него. Но Исус му разреши да остане и дори го отличи. Как можеше да стане това, ако Исус не виждаше хората по много по-различен от моя начин и ако търпеливо не стимулираше най-доброто в тях? Считаю, че анализът на Неговия екипаж е доста насърчителен.

Ако Той можеше да работи с тях, то Той може да работи и с мен... и с теб. Той не използва критериите, които ние обикновено използваме. Обявлението, че се търсят отрудени и обременени хора едва ли е най-добрият начин да се съберат най-способните последователи. Но Той продължи да призовава непривлекателните : "Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните;,,, за да не се похвалят ни една твар пред Бога." (I Коринтяни 1:26-27, 29) Неговата любов и виждане за хората е извън границите на логиката ми, но те са напълно съвместими с природата Му. Единственото нещо, което остана, за да спаси репутацията Му, бе бързото и поразително избавяне от смъртта. Но, страхувам се, че смъртта Му бе последният удар, нанесен на вероятността да впечатли някого. Нека видим какво стана.

Начинът, по който умря

Всички ще се съгласим, че смъртта на Исус е позорна, но откривам, че не съм разбирал напълно степента на Неговия срам. Правдивото библейско описание нищо не ми говореше: "Защото словото на кръста е безумие за тях, които погиват..." (I Коринтяни 1:18). Кръстът никога не е бил безумие за мен. Виждал съм го навсякъде. Той елегантно украсява високи камбанарии. Изработен от лъскаво сребро или полирано дърво, служи като декор на църкви и други религиозни сгради. Виси като скъпо бижу на грациозни вратове. Служи като украшение по ревери на костюми и стои отпечатан по луксозните бланки на големите църкви. Пее се за него и се прогласява навред. Хората носят огромни и тежки кръстове в израз на покаяние или, за да привлекат вниманието на околните. Кръстът бе проникнал в моя свят. Но никога не беше безумие за мен. А и как можеше да бъде? Тогава си помислих, че не разбирам истински кръста, преди всичко, защото хората в наши дни не умират на кръст. Ако Исус беше дошъл в наше време, щяхме да се отнесем към Него много по-хуманно. Щяхме да Го екзекутираме на електрически стол или да Го обесим, да Го отровим с газ или да Го разстреляме, или поне да Го инжектираме със смъртоносна доза наркотици. Представете си резултатите от една такава съвременна екзекуция. Бих сграбчвал за реверите хората по улиците и бих им свидетелствал по следния начин: "Съседе, моят най-добър приятел току-що умря на електрическия стол вместо теб. Ако повярваш в това, понесеш на гръб своя електрически стол и Го последваш, ще бъдеш спасен." Нашите величествени химни със сигурност щяха да звучат по-различно. Представете ли си да пеем: "На електрическия стол, на електрическия стол, където за първи път видях светлината"? Или: "Има място и за теб в газовата камера"? Или: "Вдигни наказателната си рота и ме последвай"? Щяхме да станем за присмех на целия свят. Щяхме да се срамуваме, че нашата "надежда" е умряла по такъв позорен начин, дори да знаехме, че е възкръснал. Такава смърт наистина не се отразява добре на представата ни за кръста. Нека да парафразираме няколко стиха, за да видим как звучат.

"Понеже юдеите искат знамения, а гърците търсят мъдрост; а ние проповядваме екзекутирания на електрическия стол Йешуа, за юдеите съблазън и за езичниците глупост..." (I Коринтяни 1:22-23 - с извинения) "Защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Йешуа Месия и то екзекутиран на електрическия стол." (I Коринтяни 2:2 - с извинения)

Ако трябваше да се отъждествя с някого в смъртта му, щях да искам да е героична смърт, достойна за почетни медали, а не със смъртта на един обикновен разбойник. Неговата "чаша" бе много повече от една проста смърт, тя беше срамната, унижителна присъда, вследствие на това, че Той понесе на раменете Си греховете, престъпленията, отвратителните постъпки на цялото човечество. Сега, нека да се върнем и да видим какво открихме дотук.

Възможността да избираш

Когато се замисля за фактите, които обсъдихме и които разкриват природата на Исус - роден в обор, подозрителни родители, опетнено потекло, обикновено име, неправилно адресирано съобщение за рождението Му, непривлекателен вид, отгледан в квартал с лоша репутация, непритежаващ нищо, заобиколен от непривлекателни съработници и завършил с позорна смърт - откривам, че целият му подход е напълно несъвместим с методите, за които се сещам моментално, когато си мисля за "спечелването на света". Неговият подход, като цяло, може лесно да се опише като незастрашителен или неманипулиращ. Като че ли във всеки период от живота си, Той ръководеше със слабост. Той не притежаваше нищо в света, но едновременно с това, имаше всичко в Бога и в

Духа. Използвайки този подход към нас, Исус можеше да бъде уверен, че откликът ни ще бъде откровен. Той не приложи никой от методите, които биха ни принудили и изтръгнали от нас нещо по-малко от искрена вяра. Това е характерно за истинската любов. Тъй като беше отдаден на другите, техен слуга, Той искаше да ги освободи, така че те да бъдат възможно най-истински и откровени. Искаше те да могат да вземат истински решения. През 1956 година, в Деня на Благодарността, аз треперех повече, отколкото съм треперил от щипещия студ на Мемфис, щата Тенеси, държейки пръстен в ръката си и молейки Ада Фей Браун да стане моя съпруга. За щастие тя се съгласи. Можех да го направя и по друг начин - да държа пръстена в едната ръка, а в другата пистолет и да кажа, че е за нейно добро да се омъжи за мен. Ако това беше станало по този начин, щях да карам кучето първо да опитва всяко ядене, което тя ми приготви, за да видя дали ще остане живо. Любовта иска единствено честен отговор. В живота вземаме толкова малко истински решения. Повечето от изборите, които правим, са под външно влияние и натиск. Но ,когато става дума за най-важното решение в живота - решението ни за Бога - Исус иска да вземем истинско решение. Той подхожда към нас по такъв начин, че с любовта Си ни освобождава да вземем искрено решение. Можем да приемем или да отхвърлим предложението Му. Бог не иска да насилва личността ни и правото ни да избираме. Това е любов.

ОСНОВАТЕЛЯТ НА СТИЛА

Номер едно

Ако изследваме обективно Библията и се опитаме да степенуваме по важност случки и личности, Исус без съмнение ще бъде централната фигура. Самият Исус казва за Себе Си:

Святият Дух е помогнал на Павел да види Исус така, както Го е описал в посланието си към Колосяните:

"Аз съм пътят и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели". (Йоан 14:6-7)

"Той е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява. И глава на тялото, то-

След като Исус е всичко, което е Бог, но изразено в телесна форма и след като всички съкровища на мъдростта и знанието са в Него, тогава всеки един от нас може да каже: Ако искам да познавам Бога, ще Го позная чрез Исус. Ако искам да получавам знание, то се съхранява в Исус. Ако искам мъдрост, ще я намеря в Исус. Ако Бог пребъдва в мен, то е защото Исус пребъдва в мен. Ако искам да изучавам Бога, трябва да изучавам Исус. Ако Святият Дух действа в живота ми, ще Го чуя да говори за Исус. Личността, живота и думите Му трябва да бъдат осъзнати и възприети от нас, с цялата ни енергия. Във всичко, Той трябва да бъде поставен на първо място. Но, трябва да си призная, че други неща са заели по-сигурно място в живота ми. Прекалено голяма част от мислите ми са съсредоточени върху неща, които привидно дават сигурност - например: придобиване на пари и титли, реализиране на лични амбиции. Може би те са получили такова важно

място поради погрешното ми разбиране за истинския Исус. Духовно късогледство изкривява виждането ми. Всичко, което "действа" и "преуспява" (като виждането ми за преуспяването е според културата на страната ми) свързано с името на Исус, "действа" и "преуспява", защото (както често заключавам) го върша според Исусовия начин и следователно Той го благославя. Толкова много "успешни" светски системи съм приел безкритично за боговдъхновени просто, защото се крият зад името на Исус или под формата на църква.

Тоест, на църквата, е Той, Който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота, и чрез Него да примири всичко със Себе Си, и земните и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст." (Колосяни 1:15-20)

Но осъзнаването на този мой недостатък не е достатъчно, за да разбера и последвам отговора. Как да поправа погрешната си представа? Трябва ли наистина да живея с природата на Исус? За отговор нека да разгледаме една заповед, която Той дава и на която наблюдава, като буквално изисква учениците Му да я спазват.

Един за всички

Исус даде много заповеди на учениците Си и на тези, които биха Го последвали, но всички те са само подзаглавия на основната заповед, която ни остави:

Две неща веднага грабват вниманието ми, когато чета тези думи. Първо, Исус постанови само един отличителен белег за Своите последователи - да се обичат един друг. Не моето познаване на Писанията. Не стилът ми на обличане или степента, до която дрехите покриват тялото ми. Не ритуалите, които извършвам всяка седмица. Не членството ми в дадена организация. Не дължината на косата ми или някое друго украшение. Дори не и моята праведност. Единствено любовта ми към другите ме отличава като последовател на Исус. Умът ми моментално се бунтува, когато говоря за това. Изглежда така, сякаш Христос отрича необходимостта от знание, от свят живот, от приличен външен вид, казвайки, че само ония, които обичат, са Негови. В този контекст Той дори не споменава за приетия ред на духовните опитности и практикуването на вярата. Нищо не се споменава за изобличението, спасението, освещението, кръщението, святия живот, даването на десетък. Нима това не са също отличителни белези? Не биха ли могли и те така бързо да ме отличат като последовател на Исус? Може, но само в нашите умове, докато Исус в никакъв случай не им се доверява. Но, тогава не ни ли сервира Той едно евтино и лесно за изпълнение евангелие? Едва ли! Не ми е нужно много време, да осъзная, че съм един безнадеждно егоистичен и нелюбящ човек (с явни, но редки изключения) без присъствието и действието на Христос в мен. Второто нещо, което привлече вниманието ми в Неговата заповед да се обичаме един друг е "така, както Аз ви възлюбих". Знаех си, че има някаква клопка. Означава ли това, че всички ние трябва да бъдем разпънати на кръста като Него, защото в противен случай няма да обичаме така, както Той обича? Откровено казано, смятам тази възможност за непривлекателна и много непрактична. Ако всички християни трябва да бъдат разпънати на кръст, тогава кой ще разпространява евангелието? Така може да възникне нов интересен църковен ритуал. Но, чакайте! Когато Исус даде тази забележителна заповед на учениците Си, Той все още не беше разпънат на кръста, а изглежда, че всички разбираха какво има предвид. Дори Петър не зададе въпроса: "Какво имаш предвид под любов?" Нещо, свързано с действията на Исус към тях като цяло, до този момент, не само ги бе убедило в Неговата любов към тях, но също бе създадо и един практичен образец на подражание. В нашата култура, ако

искаме някой да знае, че го обичаме, просто му казваме "Обичам те". Въпреки че е възможно и Исус да е правил същото, в Библията не съществуват никакви доказателства за това, че Той е използвал такива средства. Съмнявам се, че е подредил учениците в една редица и е казал: "Петре, обичам те. Якове, обичам те. Йоане, обичам те. Юда, възлюбил си ме...". Служенето на Исус на учениците направи любовта Му очевидна за всеки един от тях. Никой дотогава не ги бе обичал по този абсолютно неегоистичен начин. Тази заповед и този пример са толкова важни, че когато ги разберете, ще откриете, че това е нишката, която свързва в едно целия Нов Завет.

"Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия. По това ще познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си." (Йоан 13:34, 35)

Малко са темите в Новия завет, които да са така добре изяснени, както тази за любовта. Сам Исус подчертава нейното огромно значение: "И един от тях, законник, за да Го изпита, зададе Му въпрос: Учителю, коя е голямата заповед в закона? А Той му рече: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум". Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тая: "Да възлюбиш ближния си като себе си". На тия две заповеди стоят целият закон и пророците". (Матей 22:35-40) Или с други думи: "Ето за това е цялата Библия". Невероятно! За мен бе голям шок, когато открих, че независимо от огромното си значение, любовта към Бога и любовта към ближния липсваха в изложенията на доктрините на различните деноминации, липсваха във великите систематични богословия, липсваха в символ-веруюто и най-лошото беше, че липсваха в ежедневието ни живот. Но, природата на Исус като слуга, покрива ли всички страни от Христовата любов? И кои са нещата, които любовта прави? Апостол Павел прави едно класическо описание на любовта в I Коринтяни 13. Тук той ни казва, че езиците и красноречието, пророкуването и знанието, вярата и филантропията не струват нищо, ако са без любов. Това ни удря по най-слабите места. Кръгът на проповедниците най-лесно се отваря за тези, които са красноречиви и ни трогват с думите и за тези, които ни привличат с вероятността да говорят ангелски езици, но Павел отрича посочените "динамични" говорители, ако нямат любов. Периодично, пророкуващи ученици правят опит да ни разкрият времената, сезоните, датите или да ни предадат последното слово директно от Бога. Гладът ни за нови откровения ни кара да ги приемаме с отворени обятия, но Павел и тях сравнява със земята, ако са без любов. Преподавам в един колеж. Там знанието е най-важното. То е единственото, което знаем да ценим и единственото, заради което в крайна сметка ще бъдем удостоени с научна степен. Хора, с такова знание и степен, служат за пример в нашия институт, както и в други, но Павел сравнява това с безумие, ако водещият принцип не е любовта. Вярата и учението за вярата са нещо голямо в християнските среди. Ако се появи някой, който ги прилага на практика и заяви, че ще премести връх Пайк от Колорадо в Небраска и наистина го направи, тогава всички средства за информация в страната ще го следват неотклонно, а много хора ще го търсят, за да говори в най-големите аудитории. Демонстрираната вяра дава големи резултати, но Павел я свежда до езичничеството, ако не е мотивирана от любов. Светът с радост приема усилията на филантропите, особено на тези, които са толкова благородни, че желаят дори да бъдат жигосани като роби и така да покажат, че принадлежат на някой друг. Но доста странно е, че дори това може да има различен от любовта мотив и така да се обезсмисли. Някои дават пари, за да придобият влияние, или за да си намалят данъците. Красноречието, вярата, знанието, даването - всички те са добри неща в нашите очи и са от полза, но любовта е най-високото постижение. Дори добрите и благотворителните стават източници на смърт, ако не са мотивирани от любов. Павел продължава с един силно

въздействащ и поразителен списък на това какво е любовта и какво прави тя. Любовта дълго търпи Любовта е милостива Любовта не завижда Любовта не се превъзнася Любовта не се гордее Любовта не безобразничи Любовта не търси своето Любовта не се раздражнява лесно Любовта не държи сметка за зло Любовта не се радва на неправдата Любовта се радва заедно с истината Любовта всичко премълчава Любовта на всичко хваща вяра Любовта на всичко се надява Любовта всичко търпи Любовта никога не отпада Слугуването по своята природа изпълнява всичко това. Чуйте също изискването за любов в посланието на Йоан:

Бях поразен от факта, че взаимоотношенията ни с Бога и ефективността ни в света се предопределя от способността ни да се обичаме един друг и започнах да виждам огромно изобилие от наставления за това как да се отнасяме "един към друг" в Новия Завет. Ето няколко примера: Да се привързваме един към друг Да се надпреварваме да си отдаваме почит един на друг Да бъдем единомислени

"От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята. Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов от Бога? Дечица, да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност." (I Йоан 3:16-18)

Да не се съдим един друг Да живеем в мир и да се назидаваме един друг Да се приемаме един друг Да се увещаваме един друг Да се поздравяваме един друг със свята целувка Да се грижим за другия като за себе си Да си служим един на друг Да се търпим един друг Да бъдем внимателни и милостиви един към друг Да си прощаваме един на друг Да се покоряваме един на друг Да не се лъжем един друг Да се утешаваме един друг Да се назидаваме един друг Да бъдем честни един към друг Да се изчакваме един друг Да се молим един за друг Да се обичаме един друг (на много места) Тук, отново виждаме, че по самата си природа и своята същност, слугуването изпълнява всички тези заповеди. Преди години на една Великденска сутрешна служба чух един проповедник да заявява, че в Библията много се говори за това в какво да вярваме и малко за това как да се отнасяме към хората. Нищо не е толкова далече от истината, както това изявление! Време е да се заемем с посоченото изобилие от наставления и да развием една теология на взаимоотношенията. Така по-добре бихме могли да живеем като жители на Божието царство. С това разбиране за взаимоотношенията ще можем по-ясно да видим принципите на Библията в тяхната правилна перспектива. По този начин по-малко ще злоупотребяваме с Библията за собствена изгода. Всяка година в часовете, в които запознаваме студентите с принципите на християнското образование, аз ги моля да напишат кратко съчинение на тема: "Учителят, който е оказал най-голямо влияние в живота ми и който най-много ме е стимулирал да уча". Без изключение, това са учители, които са ги обичали и са проявявали любовта си към тях. Второстепенни по важност са способностите за преподаване и количеството знания на експертите. Но независимо от това, нито една образователна институция, с която съм запознат, не избира преподавателите си според способността им да обичат, включително и институтите по библейско обучение. Това показва, че необходимостта от любов и необходимостта да обичаш така, както Исус е обичал, в никакъв случай не е изчерпана. Надявам се, че ще стане ясно, че природата на Исус, да бъде слуга, отговаря на всички въпроси, които имаме относно любовта.

Един от многото

Великата първосвещеническа молитва на Исус, записана в седемнадесета глава на евангелието от Йоан, може да бъде разбрана само в контекста на Неговата първостепенна заповед да се обичаме един друг. Чрез Своята велика заповед в тринадесета глава, Той изяснява напълно, че свидетелство за взаимоотношенията ни с Бога са взаимоотношенията ни един с друг. Тук в молитвата Си, Той разкрива, че евангелската страна на взаимоотношенията ни, е също свързана със способността ни да обичаме ближния си. Пет пъти в своята велика молитва Исус се моли за едно и също нещо - едно повторение, което би трябвало да привлече вниманието ни. Той се моли за последователите Си, които са много, да станат едно. Неговата молитва е удивително проста. Той се моли ние да бъдем едно така, както Той и Отец са едно! Трябва да признаем, въпреки че вярвам в Троицата, не я разбирам. Трудно ми е да разбера как три напълно отделни личности могат да бъдат един неразделим Бог, а не някакъв комитет - комитет, в който са гласували двама срещу един да се изпрати Исус на земята. Но тяхното единство е било такова, че Исус можа да каже: "Който е видял Мене, видял е Отца". Що за единство трябва да има между нас, за да можем да кажем: "Ако искаш да провериш що за християнин съм, просто погледни на някой друг християнин... аз съм като него?" За да стане това, трябва да се промени и усъвършенства да видят любов, която изразяваме един към друг в деноминационните граници и извън тях. Друго, което Той свързва с молитвата Си за единство, е от много голямо значение за евангелизма. Той се моли: "За да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене." (Йоан 17-23 - подчертаното е от мен). Повечето от моите евангелизаторски усилия са били насочени към развиването на още по-творчески методи, за да премине евангелието през защитните стени, поставени от света. Така, че аз преминах към по-добри търговски системи за лично спасяване на души, към по-добро сценично поставяне на програми за аудитории, към по-красноречиви говорители, към по-драматично използване на средствата за масова информация. Но все пак източникът на сила за ефективното спечелване на света се основава на това доколко се обичаме един друг и на влиянието на единството, за което Исус се моли. Защо да ни слуша светът, след като не вижда плода, който по най-правилен начин показва пребъждането ни в Христа? Докато плодът на единството не стане явен, християнството ще бъде просто още една философска система, която можеш да обсъждаш, но не и да живееш. Ние съвсем ясно виждаме, че егоизмът е източникът на разделенията, а слугуването - основата на единството. Ако между нас се вижда истинска любов, тогава светът ще отъпче пътека до вратата ни, за да "вземе насила царството". В заповедта Си в Йоан 13 и в молитвата Си в Йоан 17, Исус излага последователите Си на съда на света - "по това ще познаят всички, че сте Мои ученици" и "за да познае светът, че Ти си ме пратил". Тук отново умът ми се бунтува. Изглежда несправедливо! В по-голямата част от живота си съм се крил зад съзнанието: "Ти не можеш да ме съдиш; ти виждаш само външната страна, а Бог вижда сърцето ми". Това може и да е така, но все пак Бог е дал право на света да проверява плода на спасението и растежа ни. Имам едно дърво в двора си, за което ми казаха, когато купувах къщата, че е праскова. Наистина и формата на дървото, и листата му са като на праскова, но през всичките години, откакто живеем там, то не роди нито една праскова. Ако реша да се приближа към това дърво със секира в ръка, за да не обременява повече земята, то би могло да ме замоли: "Не ме отсичай. Не можеш да съдиш за мен по външния ми вид. В сърцето си аз наистина съм праскова". Но на такива молби няма да се обърне внимание. То е било създадено и засято, за да дава плод, а не прасковени сърца! Въпросът, който трябва да си задам, е дали съм част от изпълнението на молитвата на Исус. Врата ли съм към Неговото царство или съм ключалка на вратата, която няма да

разреши на кой да премине, ако не знае нейния код - естествено, става въпрос за моя код? Тук отново се сблъсквам лице в лице с необходимостта да обичам и да служа на другите - първо, за да бъда разпознат като християнин и второ, за да бъда ефективен в спечелването на света за Исус. Така че, какво говорят фактите? Ако трябва да обичам така, както Исус заповяда и ако трябва да бъда в единство с тялото, както Той се помоли, тогава трябва да знам, че чрез Него Отец се разкрива в пълнота и че Той е моят пример. Ако аз съм изпълнен със Святия Дух, то аз ще Го чуя да говори за Исус, ще следвам водителството на Духа, да бъда като Исус.

СТИЛЪТ НА ИСУС

Достъпен за нас

Няма богословие, което да е застрашително или да даде резултат в живота ни, ако не се опитаме да го приложим. Същото важи и за изучаването на Исус. Животът ни ще бъде еднообразен, докато не се осмелим да живеем като нашия Учител. Тогава можем да очакваме да се изпълни следното Негово обещание: "Ще бъдете мразени от всички, поради Моето име" (Матей 10-22). Това е едно обещание, което не се среща често в кутийките за обещания. Както видяхме в първата част, много от нещата, които откриват Христовата природа, са единствено предназначени да разкрият намерението и характера на Отец и не са директни заповеди, които ние трябва да изпълним. Например, аз не мога да се родя в обор от подозрителни родители, не може да ми бъде дадено едно съвсем обикновено име и ангели да обявят раждането ми. Въпреки че съм израснал в бедност и в район с лоша репутация, това по никакъв начин не е свързано със спасението ми. Същото ще се отнася и за други неща, характеризиращи Исус, като например разнообразната група от хора около Него или позорната Му смърт.

Въпреки че това са показатели за Неговата природа, които не винаги могат да бъдат копирани, тя е изразена в поученията за това кой е "най-големият в царството" и във Филипяни 2:5-11, без съмнение тези показатели са достъпни за нас.

Кой е най-голям в Небесното царство? "А който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките." "Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властват над тях. Но между вас не е така." "И тъй, ако аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас. Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си." "И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство." "Оставете дечицата да дойдат при Мене, не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство." "По-големият между вас нека стане като по-младият, и който началства - като онзи, който слугува." "И който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен." "Защото, който е най-малък между всички вас, той е голям." Марко 10:43-44; 10:42-43; Йоан 13: 14-16; Матей 18:4; Марко 10:14; Лука 22:26; Марко 9:35; Лука 9:48

На ваше разположение

"И който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките."

Когато Исус започна да поучава учениците какво означава да си най-голям в небесното царство, Той поучаваше за собствената Си природа, защото Той наистина беше и е най-великият. По това време учениците имаха възможността да наблюдават слугуването на Исус и разбираха какво има предвид. И така, най-големият трябва да бъде роб на всички, слуга. Това напълно противоречи на всичките ми вродени склонности. Културата в моята страна ме учи, че ако следвам рецептите на християнството за чист живот, Бог ще ме възнагради с благоуспяване и непрекъснато издигане в социалното ми положение, докато стана шеф, може би дори президент. Колко е странно, че истинската природа на Исус е толкова различна от моето амбициозно схващане. Как ли би реагирало семейството ми, ако се върна вкъщи и се похваля, че съм бил избран за роб? Вероятно няма много да се зарадват! Всъщност това не е нещо, с което бих искал да се похваля. Може би нищо от природата на Исус и от живота ми, основан на тази природа, не заслужава да бъде рекламирано. Единият от начините да се опитам да заобиколя слугуването е като си избира една "приятна" клиентела, на която с радост да служа. Но Библията не би разрешила да се измъкна с такова мислене. Исус казва: "... слуга на всички". Работата на слугата е да върши всичко, което е по силите му, за да направи по-добър живота на другите - да ги освободи, така че те да бъдат всичко, което могат да бъдат. Интересът на слугата е насочен преди всичко към другите, а не към самия него. И все пак не говоря за заробване. Слугуването е избор, който правим от любов, с цел да служим на другите. То не е резултат на принуждение, нито на по-коварната форма на принуждението - манипулацията.

Не се превръщай в изтривалка за обувки

Няма никаква радост в това да бъдеш изтривалка, дори и "изтривалка за Исус". Лесно можем да станем жертва на манипулация и да се превърнем просто в изтривалка за обувки, ако не разберем скритото действие на манипулирането и как природата на Исус го предотвратява. Манипулацията е проникнала във взаимоотношенията ни. Чрез хитри средства на принуда ние караме другите да изпълняват заповедите ни. Когато се подчинят на нашата изобретателност, ние не ги почитаме за това - дори много често ги презираме. А ако не се предадат, ние често с възмущението на праведния ги наставляваме как трябва да желаят да ни служат. Познавам хора, които ме молят да направя нещо, за което знам, че не е най-доброто за тях и когато им откажа по възможно най-любезния начин, те казват: "Но аз си мислех, че си християнин. Не трябва ли християните да правят това, за което ги молят?" Това е капанът на вината! Когато не искам да правя нещо, но го правя, за да не се чувствам виновен, когато се правя на такъв, какъвто не съм при срещата ми с по-известни хора, или когато се страхувам да не го правя, тогава съм манипулиран. Когато съм манипулиран се чувствам още по-зле. Разбирам, че отново съм бил "хванат" и себедостойнството ми се смалява с още една капка. Може би най-въздействащата форма на манипулация, упражнявана върху мен е била, когато някои хора намекват, че ако някой християнин направи определено нещо за тях, те може и да се замислят дали да не станат християни. И разбира се, това действа, докато не си поставя въпроса дали аз съм този, който ще ги доведе в царството, вършейки това, което искат от мен. Понякога сме насилвани да правим някои неща от хора, които отказват да ни дадат любов или пари докато не сторим това, което искат. Родители манипулират децата си като се преструват на болни, докато детето им се подчини. Можем да прибавим още много примери към този списък. Исус е преминал през някои класически случаи, в които хора са се опитвали да го

манипулират. Някои от фарисеите и иродианите са били изпращани, за да го хванат в думите Му:

"Тогава пращат при Него някои от фарисеите и иродианите, за да го впримчат в говоренето Му. И те, като дойдоха, казаха Му: Учителю, знаем, че си искрен и не те е грижа от никого; защото не гледаш на лицето на човеците, но учиш Божия път според истината. Право ли е да даваме данък на Кесаря или не? Да даваме или да не даваме? А Той, като разбра лицемерието им, рече им: Защо ме изпитвате?" (Марко 12:13-15)

Основното средство за противопоставяне на манипулирането е смирението - да знаем кои сме в действителност и да се изправим лице в лице с този факт. Исус се познаваше и нямаше вътрешен конфликт, така че Той не се повлия от техните ласкателства. Ако бях аз, сигурно щях да си помисля, че най-после са се намерили хора, които да оценят истинските ми достойнства и че моментът е подходящ да проявя красноречието си. Няма нищо лошо в това да приемаш искрено насърчението, но смирението е чувствително към ласкателството и го разпознава, когато се появи. Исус яростно се противопостави на манипулирането така, както направи и в един предишен случай:

"И фарисеите излязоха и почнаха да се препират с Него; и като Го изпитваха, поискаха от Него знамение от небето. А Той въздъхна дълбоко от сърце и рече: Защо иска тоя род иска знамение? Истина ви казвам: На тоя народ няма да се даде знамение. И остави ги, влезе пак в ладията и мина на отвъдната страна." (Марко 8:11-13)

Исус знаеше, че фарисеите са там с враждебни цели, а не за да получат помощ. Често такава враждебност е съвсем открита. Поради смирението Си (знаейки, че е това, което е - нито повече, нито по-малко), Исус бе способен да изрази гнева, който почувства в момента. След това Той се оттегли, тъй като едно понататъшно общуване с тях не би било полезно. Вторият метод за противопоставяне на манипулирането е оттеглянето. Исус го използва не веднъж. Йоан пише, че: "Исус като разбра, че ще дойдат да Го вземат насила, за да Го направят цар, пак се оттегли сам на хълма" (Йоан 6:15). Особено характерно за манипулирането е, че то разрушава способността ни да избираме. То ни кара да се отбраняваме, съобразявайки се със схемата или начина на действие, който някой друг е избрал за нас. Нито един човек, който се е опитал да манипулира Исус, не е получил отговора, който е очаквал. Пред всеки един Исус е изразил истинските си чувства. А от някои Той се оттегли. Във всеки един от тези случаи, Исус е защитавал способността Си да избира. Съществува явна разлика между принудителното робство и доброволното слугуване. Когато Исус заяви, че е избрал да даде живота Си и че никой не Му го отнема, Той показва най-важната страна на любовта. Любовта винаги избира да върши това, което е правилно и да служи на другите - но това става по собствен избор. Можеш да обичаш само, ако сам избереш да обичаш. Истинската любов не може да е в резултат на някакъв декрет, насилие или манипулация. Всичко, което правя, за да отнема на някого правото да избира, е насилие над неговата личност. Когато усетя, че правото ми да избирам е под заплаха, тогава знам, че не съм обичан и че вратите не са отворени за служение. В подобна ситуация мога да кажа смирено: "Въпреки че е възможно да не съм прав, аз се чувствам под натиск и манипулиран. Когато се чувствам така, аз не мога да избирам и да действам от любов, така че аз се оттеглям от тази ситуация, докато се почувствам свободен да избира това, което смятам, че е правилно". Понякога, когато се забелязва манипулиране в дадена молба, е достатъчно просто да се каже не. Изискването да се даде причина за отказа, често е част от самия процес на манипулиране. За да се противопоставяме по правилния начин, трябва да знаем, че не е задължително да дадем отговор, но наистина трябва да живеем честно, така че да можем да имаме силата да

правим своя избор с любов и грижа към другите. Често, когато кажем не, човекът, който се опитва да ни принуждава, ще направи някаква сцена. Това също е част от процеса на манипулиране. Включва се в цената, която трябва да заплатим, ако искаме да останем честни. Но не се оставяйте тази сцена да ви измами. Тя може да бъде и част от изчерпителния процес за този, който манипулира. Когато човек манипулира, той е болен. Ако разрешим на някой да ни манипулира, тогава допринасяме за задълбочаването на неговата болест. Противопоставяйки се на манипулирането, въпреки че може да бъде трудно и да последват сцени, допринасяме за оздравяването на този човек и на нас самите. Една от другите форми на манипулирането, която сполетява хората, които искат да живеят като Исус, е насочена към самите тях. Виждаме нуждите на света около нас и осъзнаваме, че той се нуждае от нас, а ние сме ограничени. Тогава ставаме неспособни да си дадем поне малко почивка. Опитваме се да задоволим всяка една истинска нужда, докато накрая се изтощим до краен предел и рухнем, наранени и останали без сили, казвайки, че никога повече няма да се опитваме да живеем според стила на Исус. Отново отговорът се крие в смирението. Ние не сме Бог. Така че е добре да престанем да се правим на Бог, опитвайки се да разрешим световните проблеми в нашата ограниченост. Когато сме честни пред себе си и разберем, че силите ни са се изчерпали, тогава е добре да останем някъде насаме със себе си и да си починем известно време. Исус често водеше учениците Си на места, където да си починат. Въпреки че беше Бог, Той отхвърли манипулирането от собствения Си живот. Винаги пазеше силата Си, за да прави избор, продиктуван от любов. И Той ни призовава да правим избор, продиктуван от любов, което е необходимо, за да бъдем слуги на всички.

Пирамидата на властта

Управителите на народите господаруват над тях... Но между вас не е така.

Изумен съм колко много от църквите ни и религиозните ни системи се разпадат, когато биват анализирани според тази заповед и въпреки това продължаваме да претендираме, че структурата ни е библейска и постановена от Бога. Принципът да бъдеш слуга на всички е опустошителен за поредицата заповеди и за системите, където подчинението е водещ принцип. Много религиозни структури са точно копие на схемите на гигантски корпорации, където "господаруващата" система е под формата на пирамида. В царството на Бога пирамидата на властта е обърната с върха надолу, така че властта остава на дъното, а не на върха. Когато Исус споменава за подчинението, думите винаги са насочени към водачите или към онези, които искат да бъдат велики в царството и на тях винаги им се заповядва да се покоряват в посока надолу, а не нагоре. Например в Матей 20:27 Исус изрично казва: "и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга". Изглежда, че това подчинение на най-великите, насочено към стоящите под тях, е естествена последица от начина, по който Исус гледаше на хората. Той им служеше, защото знаеше стойността им. Ние господаруваме над другите, защото не осъзнаваме колко са ценни и не гледаме на тях през погледа на Исус. Тези, които ръководят в Божието царство, трябва да съзнават, че всеки християнин има своето уникално и пряко взаимоотношение с Христос, главата на църквата. За разлика от световните системи, чиято цел е да контролират, водачът в царството е избран, за да обучи хората за служение, да ги доведе до единство във вярата и в познанието и да доведе хората до узряване, за да се достигне до единство. (Виж Ефесяни 4:11-16.)

"Аз съм главният тук"

Напоследък непрекъснато чувам изявления на водачи за това как последователите им, масите, трябва да бъдат честни с тях, как трябва да им се подчиняват, да ги поддържат, да бъдат покорни. Но дали последователите ще се чувстват свободни да реагират открито и без принуждение на горните изисквания, зависи единствено от самия водач. Преди всичко така, както и Исус направи, водачите трябва да поемат инициативата на слугата и да разкрият живота си. За нещастие, малко са проповедниците и други религиозни ръководители, чийто живот е познат в близост от хората, на които служат. Поради обучението, което са имали или поради книгите, които са прочели, много служители чувстват, че трябва да поддържат една професионална дистанция с хората и така поставят себе си над тях. Тази позиция, в своята дълбока същност, съдържа разрушителни проблеми. Някой, който е на върха на пирамидата на властта, много скоро се оказва изолиран от действителността. Тези под него спират да му дават честното си мнение. Подчинените казват на човека на "върха" само това, което е необходимо, за да запазят работата си. Единственото средство, чрез което човекът на върха може да бъде сигурен, че ще спечели откровеността и верността на тези под него е, като се откаже от репутацията си - да остави настрана авторитета и властта си и да подходи към тях като слуга. И тази инициатива трябва да бъде подета първо от човека на върха. Тя не може да дойде от тези под него - единствено революцията може да дойде от тази посока. Според природата на Исус е възможно да се подчиняваш само в посока надолу сред хората. Четох в една статия за човек, който се подчинил напълно на водача си. Последният, за да научи подчинения си как да бъде слуга, изискал от него да окоси тревната площ пред къщата му. Това е извращаване на стила на Исус. Слугуването се получава, когато водачът сам окоси тревата на другия човек. Този, който ръководи според стила на Исус, не използва форми на принуда, нито се обляга на институционната позиция, за власт. Вместо това, той ги води като им служи и те сами признават неговите способности и избират доброволно да го следват. Тези, които следват водача си, независимо от използваните средства, ще станат като него - за добро или за лошо. Един религиозен ръководител, критикуван за това, че използвал поста си за собствена изгода, се защитил, като заявил пред последователите си, че не е направил нищо, което те не биха направили, ако са имали тази възможност. С други думи, той бе постъпил така, както те биха постъпили в положение като неговото. Това изявление било най-сериозната присъда, която можела да се издаде срещу тяхната система, то било също и урок по етика. Може би един добър начин да се справим с клопките на водачеството, ще бъде да окачим на вратата на луксозните си кабинети табела на която пише Слуга и да изнесем всичко от тях, което не би съответствало на тази табела. Запомнете, властта покварява, а абсолютната власт покварява абсолютно. Слугата не трябва да има титла, която да го издига над това ниско ниво и категорично не трябва да има титла, която да го издига над другите. Слугата не може да има отличителни белези, говорещи за социалното му положение, освен тези от тежката работа. Не бихте очаквали един слуга да има специално място за паркиране, по-лесно достъпно от това на господаря му. Слугата не би имал по-голям или по-богато обзаведен офис от другите, за да се покаже положението му. Слугата не би носил дрехи, които да карат другите да се чувстват неудобно или да ги впечатляват по всякакъв начин, освен с това, че са дрехи на слуга. Слугата не би използвал положението си, за да ограничи изявата на способностите на господаря си. Слугата не би използвал "властта" си, за да защити позицията си на "първи". Природата на Исус по много начини директно се противопоставя на моделите за управление от света, които безкритично са били приети в църквата и този списък може да продължава безкрайно. Наистина е жалко, защото това

явно копиране на модели има по-голямо влияние от проповядването на доктрини. Досега толкова сме внимавали да открием доктриналните ереси, че може би вече е време да открием и ересите в практиката. "Но хората са неми овце, които трябва да бъдат мотивирани" често съм чувал да се казва в защита на системата в света. Ако искаме да признаем, че не сме църква и че нямаме нищо общо с Исус, тогава можем да мотивираме хората по всякакви начини само и само да изпълнят заповедите ни. Но, ако искаме да бъдем последователи на Исус, тогава трябва да обичаме хората и всеки техен мотив на действие трябва да произтича от искрения им отклик на нашата любов - дори това да не става толкова бързо и да не е така ефективно, както ни казват експертите. Не можем да довършим със светски системи това, което е започнато от Исус, чрез действието на Святия Дух. Какво ли ще стане с Христовото тяло, ако всички ние се отнасяме един към друг в съответствие с природата на Исус и ако ръководителите първи ни го покажат? Тази перспектива ме смайва. Това, което правим сега, е нещо, което сме били поучавани, така че определено можем да бъдем поучавани в нещо различно. Ако бъде така, светът би съборил вратите ни, за да стане част от църквата.

Двете страни на монетата

Може би най-важното място, откъдето можем да започнем да преобръщаме пирамидата с върха надолу, е семейството. Първата институция в света има някои затруднения. Някои от дупките по пътя на брака са следствие от ученията на различни религиозни системи. За да видим колко силно въздейства на брака природата на Исус, нека разгледаме някои съвременни учения. "Мъжът стои в началото на всяка верига от заповеди". Всички жени заемат долните места по скалата. Достъпът до Бога често се забранява, освен чрез позволенията на някой мъж. Съвременните учения особено наблягат на това в семейните връзки. Опората на такива учения е в Ефесяните, където Павел казва, че съпругите трябва да се подчиняват на съпрузите си като на Господа. Книгите от жени за жени също се възползват от това разбиране за подчинението и го поддържат като по интересен начин го изкривяват. Жените могат да бъдат поучавани как да накарат мъжете си да правят това, което те искат, като използват силата на секса и това хитро нещо, наречено подчинение. То е унижително, но, в края на краищата, жените печелят. Вследствие на това, мъжете са насилвани да играят ролята на Бог, с което те не могат да се справят, а на жените се дава ролята на слаб подчинен, която те не искат да приемат. Подчинение с огорчение е резултат на неразбиране на природата на Исус. Нека внимателно разгледаме пасажа от Ефесяните, но да започнем малко по-отгоре, отколкото обикновено се прави: "... като се подчинявате един на друг в страх от Христа. Жени, подчинявайте се на своите мъже, като длъжност към Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата (като само Той е спасител на тялото). Но както църквата се подчинява на Христа, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже. Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея." (Ефесяни 5:21-25)

И така, първата заповед е да се подчиняваме един на друг. Това е начинът, по който тялото работи. После, следващите заповеди са нещо като разширение на първата. Те ни казват по какъв начин действа подчинението в брачните взаимоотношения: жените към мъжете като длъжност пред Господа; мъжете да обичат съпругите си, както Христос възлюби църквата. Позицията на жената е доста ясна от дълго време. Но какво е описанието на съпруга, на когото тя се подчинява? Ами по какъв начин Исус възлюби църквата? Той дойде при църквата като слуга, без да господарува, бе за пример, бе

смирен, бе като дете, бе като най-малкият, като най-младият, като последният, не използваше насилие, остави репутацията си, бе послушен на тази природа даже до смърт. Всеки път, когато се отнасям към жена ми по този начин, покорството идва от само себе си. А покорството чрез принуда, не е покорство. Запомнете също, че отговорността за инициативата да се поеме ролята на слуга лежи върху водача или главата. Тогава смирението дава възможност на съпруга и съпругата да преодолеят различията помежду си, без насилие върху другия. Вместо да се нападнат и обвиняват, когато възникне спор, те могат да бъдат честни относно собствените си чувства. Важно е да се отбележи, че според новия ред, постановен от Бога, ние всички сме членове на Божието семейство, преди да сме членове на земното си семейство. Така че, съпругата ми първо е сестра в Христа и след това моя жена. Затова аз трябва да се отнасям към нея като към Божие дете и дори с още по-голямо внимание, отколкото бих очаквал някой да се отнася към моите собствени деца. Не се осмелявам да се държа високомерно или да манипулирам Божие дете.

Да бъдеш виждан и да не нараниш

Как можем да бъдем слуги на децата си без да ги разглезим? Всъщност нашето слугуване е най-добрата гаранция за духовното им здраве. Ако разберем, че нашите деца са преди всичко деца на Бога, тогава ще разберем, че ги отглеждаме за Него, бивайки Негови и техни слуги. Следователно, ние ще имаме желание да ги обучаваме и дисциплинираме чрез нашето слугуване, за да се възпроизведе в тях Духа на Отец им. Слугуването ни кара да бъдем около децата си, да сме във връзка с тях, да посрещаме нуждите им, като внимаваме да не би да се появят тенденции да се отклонят от природата на Отца и да сме посветени на това, да се изправим срещу това отклоняване. Слугуването означава да направиш правилния избор в полза на децата си и веднъж направен, да се придържаш към него. Слугуването означава да кажеш не, когато това е в тяхна полза. Слугуването съответства на съвета на Павел: "И вие, бащи, не дразнете децата си, но възпитавайте ги в учение и наставление Господне" (Ефесяни 6:4). Ако живеем според стила на Исус, няма да дразним децата си, но ще им помогнем да разберат, че са обичани. Слугуването означава да подготвим децата си за самостоятелен зрял живот и тогава да ги върнем обратно на техния друг Отец. Това означава да не бъдеш нито строг, нито прекалено толерантен, а да действаш по най-правилния начин в дадена ситуация. Да бъдеш поставен от Бога като слуга да се грижиш за Неговите деца е невероятно голяма отговорност. Но няма значение какви са обстоятелствата - Бог почита любовта на родителите-слуги. Когато бях на шест години баща ми пострада сериозно при самолетна катастрофа, след което до края на живота си бе частично парализиран и с увреден разсъдък. Тогава майка ми се зае да изхранва семейството. Тъй като майка ми често "липсваше", защото се опитваше да припечели пари за храна, а баща ми "липсваше" физически или умствено, всички обстоятелства водеха към семеен крах. Но това не се случи! През тези трудни моменти и двамата ни родители останаха верни на Бога и на нас. Бяхме заобиколени от молитви, вяра, постоянство и любов, а не от пари и прекрасен дом. Когато баща ми почина, аз и двамата ми братя застанахме пред ковчега и направихме следното изявление пред приятелите, които се бяха събрали за погребалната служба: "Баща ни не остави финансова империя, която да продължим да управляваме. Много от нещата, които обикновено един баща прави за децата си, нашият бе неспособен да направи. Той не можа да ни научи на много неща, на които бащата обикновено учи децата си. Но той ни остави нещо, което имаше. Той ни остави любовта към Бога, любов към Библията, любов към хората, разбиране на поклонението и неспособност да се мрази.

Чувстваме, че ни е оставил само тези неща, които са трайни. И така, ние сме застанали пред вас като негови синове и публично заявяваме, че ще следваме неговия Бог." Родители-слуги, които дълбоко ценят дарът, даден от Бога в домовете им, признават тази привилегия и поемат отговорността внимателно да се грижат за Божията градина на живота. Така децата, които отглеждат, израстват с по-малко душевни рани, по-силни духом и по-здрави като личности. Фактът, че Исус бе отгледан в район с лоша репутация е свидетелство, че слугуването не изисква идеално семейство или физически условия, нито пък финансово изобилие, за да има успех. Изисква се единствено послушанието ни спрямо природата на Исус на слуга.

Предпочитам да видя проповедта на практика

Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас.

Веднъж жена ми и семейството ми трябваше да изминат 640 километра, за да се присъединят към мен, в един лагер, където проповядвах. В началото пътят им преминавал през огромен град, чиито улици били доста объркващо подредени. В продължение на два часа, се опитвали да минат през града. Те питали за посоката полицаи и други хора, които можели да ги упътят. Но всеки опит да спазят дадените им указания за посоката, завършвал с провал. Най-накрая, когато отчаянието им стигнало до краен предел, те спрели при една бензиностанция, за да се опитат още веднъж да получат необходимите им указания. За всяка посока, която им предлагали, семейството ми откликвало: "Опитахме и тази, но нищо не излезе". Тогава един мъж, който чул разговора, им казал: "Аз ще карам червената кола, паркирана ей там. А вие ме следвайте. Ще ви покажа пътя". И така, той ги превел през джунглата от улици, през трудните пресечки, докато не се отдалечили на няколко мили от града. Едва когато се озовали на магистралата той спрял и казал: "Сега вече не можете да се изгубите. Продължавайте само по този път". Този мъж бил като Исус за семейството ми. Не знам дали е последовател на Исус, но той със сигурност имал по-добро разбиране за стила на водене на Исус от много от нас, които сме Негови последователи. Най-ефективната форма на християнско водачество е водачеството чрез пример. Исус не каза: "Правете това, което казвам, а не това, което върша", а точно обратното, според евангелието от Матей:

"Тогава Исус продума на народа и на учениците Си, казвайки: "На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко що ви заръчват, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непоносими бремена, и ги налагат върху плещите на хората; а сами те не искат нито с пръста си да ги помръднат. Но вършат всичките си дела, за да ги виждат човеците; защото разширяват филиактериите си, и правят големи полите на дрехите си, и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от човеците, Учители. Но вие недейте се нарича Учители, защото Един е вашият Учитель, а вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича отец свой, защото Един е вашият Отец, Небесният. Недейте се нарича нито Наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос. А по-големият между вас нека ви бъде служител." (Матей 23:1-11)

В Божията армия генералите не стоят по защитените постове в тила на врага. Не, тяхното място е в предните редици на войската, като първи се излагат на най-ожесточения огън на врага и показват как се печели битката. Веднъж слушах с недоверие един студент по богословие да се оплаква, че в колежа, в който учел, нямало отделни спални помещения за хора от неговата категория, където да не бъдат обезпокоявани и подложени

на разрушителното влияние на тези, които не се интересуват от "служението". Този век започна да прилича на века на Исус по това, че се премахва влиянието на вярващите върху грешниците. Навсякъде израстват християнски гета. Светлината се крие под църковните пейки, вместо открито да свети. Стоим настрана от грешниците, докато "съдбата" ги носи безпомощни натам, накъдето пожелае, а ние ги съветваме да не се носят безпомощно там, накъдето ги поведе съдбата! Но Исус беше Емануил - Бог с нас - и Той ни заповяда да Го следваме. Той не "господаруваше" над учениците Си. Той никога не им каза да направят нещо, което Той сам не бе вече направил и показал как става. Ако ние наистина обичаме хората така, както Исус ги обичаше, тогава ние ще бъдем с тях и ще им покажем как Той обича.

Поучаване без стени

Докато поучавах в един християнски колеж, забелязах, че лекциите ми за молитвата и задаването на хубави въпроси в тестовите за молитвата не бе в състояние да научи студентите как да се молят. Всичко, на което се учеха от тази система, бе как да си водят записки и как да отговарят на въпросите в тестовите. Можех да науча как да се молят само тези, с които се молех. Един от водещите професори от добре позната семинария съвсем откровено сподели, че семинарите му не учат хората как да бъдат добри пастири, а ги учат как да поучават в семинария, защото това е примерът, показан им в класната стая. Като свой личен стил на поучение Исус избра да служи с действията си за пример, вместо да изнася лекции в класна стая. Много е трудно да научиш на дадено отношение или умение без да го видиш демонстрирано. Благодарен съм, че шофьор ме е учил да карам и че нечии внимателни ръце са ме направлявали как да си връзвам обувките. Ако изтърканото клише - тези, които нищо не могат да правят, поучават другите - е вярно, нямаше да има поучаване, защото поучението е правене на нещо под нечие ръководство. Когато служиш за пример на другите, можеш наистина да бъдеш последен, като започваш пръв. Когато учениците се притесняват от вероятността да бъдат първи в извършването на дадена дейност, учителят, поемайки неблагоприятната роля да бъде първи, я изпълнява като слуга, подобно на тези, които са опитвали храната на царя преди той сам да хапне. Обучение, наричаме процесът на предаване на знание и на различни ценности, както и процесът на оформяне на поведението. За християните има още едно измерение над посочените предаването на живот. Само животът ражда живот. Години наред църквата е вземала за пример начина на обучение в света, а не на Исус, който казва: "Ученикът не е по-горен от учителя си; а всеки ученик като се усъвършенства, ще бъде като учителя си" (Лука 6:40). Ние затворихме учениците си в класните стаи далеч от живота. Исус привлече учениците Си сред самия живот. Ние ограничихме времето за обучение на един-два часа. Исус отдаде цялото Си време, за да обучава учениците Си. Ние се гордеем, ако броят на учениците в часовете ни се увеличава. Исус избра дванадесет да бъдат "с Него". Ние изолираме учителите в ролята на лектори, които не разкриват нищо за себе си. Исус изложи на показ живота Си пред учениците. Ние натъпкваме децата си в резервоари за тела и ги оставяме в ръцете на разни непознати учители. А Библията възлага отговорността за тяхното обучение на родителите. Ако сте учител, който се бори с обстановката в класната стая или с някои други наложени ви ограничения, трябва да приемете следните принципи като насърчение да ги следвате, а не да се обезсърчавате поради липсата им. Обучението в стила на Исус се извършва от учители, които вървят с учениците си, разкривайки им живота си, борбите, които водят - учители, които притежават качествата на Исус като слуга.

Обучението в стила на Исус приема, че ученикът е причината за съществуването на обучението, а не учителят или администраторът и в съответствие с това да изгражда действията си. Обучението в стила на Исус обучава хора за царството Божие преди всичко, а не граждани на Република България или която и да е друга страна. Учителите и всички служители показват на практика пред учениците какво е царството. Обучението в стила на Исус приготвя дома като основен двигател на духовното обучение. Обучението в стила на Исус разпознава разликата между закона на любовта в царството на Бога и насилственото влияние на културата и традициите и не поучава, че последните две са път към царството. Обучението в стила на Исус поддържа броя на учениците за всеки един учител ограничен от броя на учениците, които той или тя може да обича и с които да бъде в близка връзка. Обучението в стила на Исус не използва такива средства на оценяване, които да снижат по някакъв начин мнението на даден човек за себе си. Обучението в стила на Исус не изгражда система за дисциплиниране, която да не произлиза и да не бъде поддържана от много близки взаимоотношения с тези, които я прилагат. Обучението в стила на Исус използва за критерий подготовката на учениците - да станат всичко, което Бог ги е надарил да бъдат. То не моделира като поставя в матрица, според очакванията на някой друг. Обучението в стила на Исус е насочено да въздейства трайно и да дава подготовка за цял живот. То не се придържа към разни раболепни капризи или програми, които са от полза за образователната система вместо за ученика. Обучението в стила на Исус приема любовта за цел в живота, а не знанието само по себе си. Приема, че знанието за Бога, когато е правилно поучавано, произвежда живот, живян в любов така, както Исус живееше и обичаше.

Нито повече, нито по-малко

И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство.

Дълго време разбирах смирението погрешно. Мислейки си, че е комплекс за малоценност, аз си придадох съответния унил вид и непрекъснато твърдах, че съм нищо - не можех да пея, не можех да проповядвам, не можех да свиря нито на пиано, нито на някакъв друг инструмент и едва можех да контролирам движенията си, когато вървах. Виждайки ме, хората откликваха според очакванията ми: "О, ти си толкова смирен". И с цялото си "смирение" аз им благодарях за това, че са го забелязали. Сега осъзнавам, че това отношение не беше смирение, а бе болестно състояние. Да си смирен не означава да гледаш виновно на живота. Смирение означава просто да видим себе си такива, каквито сме - нито по-добри, нито по-лоши. Означава да бъдеш напълно честен относно себе си - да бъдеш пряк със себе си. Означава да знаем кои сме и да притежаваме това, което сме да контролираме емоциите си. Означава да живеем без лицемерие. В пустинята Мойсей се среща с Бога чрез горящия храст. След като се съгласи да се върне в Египет, за да изведе децата на Израил, Мойсей искаше да се убеди, че някой не си прави някаква груба шега с него и попита за името на Този, който му говореше. Кое име щеше да бъде изписано на визитната картичка? Бог отговори: "Аз Съм Този, Който Съм". Бог е в хармония със Себе си. Той е, Който е. Исус също каза: "Аз съм пътят, и истината, и живота", "Преди Авраам, Аз съм". Смирение означава да бъдеш "Аз съм". Едно от най-прекрасните неща, които мога да направя за някого, е да бъда честен (смирен) относно себе си, така че да не е необходимо да отсяват истината от измамата. Съмнявам се, че сутрин, когато Исус поздравявал учениците Си, е трябвало да се питат какво точно има предвид Той. Това, че Той е същият "вчера, днес и завинаги" вероятно не означава, че не е имал чувства или

настроения, но може да означава, че винаги е бил честен спрямо тях; винаги "Аз Съм". Исус е желал хората да видят живота Му по-отблизо:

"А те Му рекоха: Равви (което значи Учителю), где живееш? Каза им: Дойдете и ще видите." (Йоан 1:38-40)

Обърнете специално внимание на това, че откритостта на Исус не е резултат на проучвания и конгресни изследвания. Откритостта Му идва по Негова собствена инициатива. Той не се придържаше към философията, че "това, което не знаят, няма да ги нарани". Исус избра учениците да бъдат "с Него", т. е. да бъдат в такива взаимоотношения, които Го откриват. Чрез "съвместния живот" можем да проникнем извън благоприличното поведение за обществото и да открием действителността на ежедневието. Когато се ухажвахме с жена ми, ние подбирахме дрехите си, сресвахме косите си, пръскахме се с дезодорант. Но, като заживяхме заедно след сватбата ни, тя откри всички непознати за нея действия на физическото ми същество и започна да открива природата на мотивите ми. Времето и съвместният живот водят до разкриване. Исус беше верен в разкриването на Себе Си пред учениците. В проповедта Си "по случай дипломирането им" Той им казва: "А вас наричам приятели, защото ви явявам всичко, що съм чул от Отца Си" (Йоан 15:15). Приятелството изисква разкриване. Въпреки че огромните тълпи също се възползваха от поучението на Исус за откритостта и разкриването на човека, Той бе в най-близки взаимоотношения с учениците Си. Поучаването за Отец бе най-важното нещо за Исус и Той го правеше, когато се намираше сред повече хора. Но показването на Отец най-добре се осъществяваше в по-интимни взаимоотношения, при които не се "хвърлят бисерите на свинете". Исус съвсем преднамерено не задоволи любопитството на някои, но тези, които искрено търсеха достъп до Него, го получиха. В нашето общество (и църковно, и светско), колкото по-нагоре се изкачваш по стълбата, толкова по-недостъпен ставаш за хората, толкова по-скрит става личният ти живот. Колкото повече Исус навлизаше в месианското Си служение, толкова повече приятелите Му можеха да видят дълбочините на вътрешния Му живот и чувства.

На ярка дневна светлина

Ние толкова много сме отвикнали да живеем открито, че следните думи са може би едни от най-заплашителните в Библията:

"Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие. Няма нищо покрито, което не ще се открие и тайно, което не ще се узнае. Затова, каквото сте говорили в тъмно ще се чуе на видело; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи ще се прогласи от покрива". (Лука 12:1-2)

Смирението може да бъде описано и като "ходене в светлина". Смирението избира да бъде истинско, да не крие нищо, да бъде открито. Това със сигурност е начин на изразяване на любов към хората. В такъв смисъл прогресията в I Йоан 1:7 е логична: "Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса (Христа) ни очисти от всеки грях". Нашите отношения и ценности толкова рядко произлизат от живот според библейските принципи, че сме абсолютно незасегнати от силата, която идва от живота в светлина. Страхуваме се от неговата уязвимост. Знаейки за промените, през които трябва да преминем, ние изпитваме огромно безпокойство. Но, въпреки това, не трябва да се страхуваме, че хората ще видят нашите несъвършенства. Бивайки несъвършени, ние просто се присъединяваме към човешката раса. А това, за което можем да се радваме е, че сме простени и израстваме. Всички ние сме грешници и

не съм убеден, че има по-големи и по-малки грешници. Просто някои грехове са по-видими от други. Външно мога много добре да се прикривам, а "в сърцето си все пак да върша беззаконие". Исус посочва, че тези, на които много е простено, обичат много. Това може да означава и че тези, които са се покаяли напълно - и от вътрешни, и от външни грехове - сега са абсолютно открити и всичко, което вършат, е явно. Те чувстват изкуплението на Бога в неговата пълнота и това им помага да изразходват енергията си като обичат много. Но фарисеите, които бяха варосани отвън в бяло, не се бяха покаяли за своите скрити вътрешни грехове и това осакатяваше способността им да обичат.

Цената на криенето

Всяка тайна, без значение добра или лоша, произвежда, според психолозите, същите резултати на чувство за вина, каквито произвежда и грехът. Всяко едно по-силно чувство, включително и положителните, които трупаме в нас, вместо да се научим как да ги изразяваме, действат върху нас самите и върху обстановката, която ни заобикаля, по нездравословен начин. Нашата истинска природа не е предназначена да ни прикрива. Усилията за прикриване, които започнаха при грехопадението на човечеството, са характерни за целия ни стил на живот на земята. Енергията, която изразходваме, за да се прикриваме, ни струва скъпо като личности. Всичко, което крием, ни кара да живеем по такъв начин, че да го опазим напълно скрито. С други думи, ставаме недействителни, неистински, не съответстваме сами на себе си. Тази недействителност е пълна противоположност на природата на Исус, който е Бог на действителността. Той не е изразходвал никаква енергия, за да прикрие живота Си с маска. В Него няма никаква тъмнина. Трогателното изречение: "Исус се просълзи", записано от Йоан е доказателство, че дори и пред хората Исус се чувстваше свободен да изразява най-аве Своето истинско естество. Неговият гняв беше изразяван открито. Съчувствието, което Го движеше, радостите, скърбите Му - всички те бяха достатъчно явни, за да могат авторите на евангелията да ги наблюдават и да ги запишат. Единствено чрез смирението, ние сме способни да се справим по правилен начин със силните си емоции. В Библията се казва да се гневим, но без да съгрешаваме така, че слънцето да не залезе в разгневяването ни. Ние често тълкуваме тези думи, че означават да скрием емоциите си. Да не изразяваме гнева си. Да стискаме здраво зъби. Да се усмихнем и да понесем това, което ни се случва. Обратната реакция, която понякога избухва след като сме стискали зъби, доколкото са били възможностите ни, е да използваме насилие или да си отмъстим по коварен начин. Нито насилието, нито подтискането, са здравословни начини за справяне с гнева. Смирението ми разрешава да съм господар на собствените си чувства - да признавам, че те съществуват. Така мога да кажа: "Ядосан съм". Свободен съм да призная срещу какво реагирам. Свободен съм да попитам дали гневът е това, което даден човек е искал да ме накара да изпитам и да помоля за помощ, ако реакцията ми е била неправилна и трябва да се променя. Тази способност, да изразяваме истинските си чувства, се отнася и до взаимоотношенията ни с Бога. Когато в природата стават неща, които ни разочароват и ядосват, ние хитро ги наричаме "Божии дела", за да покажем чувствата си. Дали ще бъде по-опасно, ако изразим гнева си направо пред Бога? Или предполагате, че Бог може да се повлияе от нашата дипломатичност или ласкателство? Тъй като повечето от молитвите ни са предимно оплаквания от начина, по който Бог управлява света, дали ще бъде в реда на нещата да изразим открито чувствата, които изпитваме към Него или разочарованието си от взаимоотношенията си с Него? Красотата на интимните отношения се състои в това, че издържат на емоционално изразяване и дори се обогатяват от това. Отношенията ни с

Бога като наш баща твърде крехки ли са за това или се страхуваме да не би авторът на милостта да си отмъсти свирепо? Дори Исус извика в най-отчайващия момент от живота Си: "Защо си Ме оставил?" Удивително е как сме научени, под влияние на културата ни, да крием чувствата си. За съжаление някои християнски групи са поучавани, че трябва да се усмихват дори, когато преживяват най-тежките моменти в живота си. Те даже отричат, че тези кризи съществуват, мислейки си, че християните трябва да бъдат винаги положително настроени, радостни и усмихнати. Колко често съпруг и съпруга преминават без усмивка и в мълчание целия път до църквата и чак, когато стигнат до вратата, си слагат "усмивките". Когато официалният разпоредител ги запита как са, те отговарят по стандартния усмихнат начин: "Благодаря, добре сме". Ако съществува място, където трябва да можем да дойдем с греха и чувствата си без да ги крием и да намерим помощ и изцеление, това е църквата. Но, все повече и повече, тя се превръща в мястото, където трябва най-внимателно да прикриваме истинските си чувства и да изразяваме външно, че животът ни е съпътстван от непрекъснати радостни победи. Христовото тяло, особено в добре функциониращите, малки, интимни групи, е най-изчерпящото тяло в света; но, въпреки това, ние не се отнасяме така към него. Не бихме си и помислили да отидем на лекар със същите резерви, които имаме спрямо изцерителното тяло на Христос. Ще кажем ли на лекаря: "Имам тази неизговорима болест"? Разбира се, че не! Но често използваме термина Бог знае проблема, когато споделяме нуждите си в тялото. Бихме ли се опитали да измамим лекаря да си мисли, че болката ни не съществува или че е на различно място от мястото, където тя в действителност се намира? Разбира се, че не! Бихме ли казали на лекаря: "Дошъл съм вместо един приятел прегледайте мен и поставете диагнозата си за него"? Разбира се, че не! Но към църквата ние се отнасяме с такова недоверие и страх. Предпочитаме да скрием. По някакъв начин, сме решили, че църквата би трябвало да бъде събрание от свършени хора, а не събрание от простени хора. Опитът да се правим външно, че всичко с нас е наред, е довел църквата до криза в откровеността, където действителността е изместена някъде настрани поради опитите ни да демонстрираме пред всички точно копие на идеалното. А междуременно отчаяно се надяваме да не бъде разкрита истината, т. е. дано фасадата да бъде приета за истинска. В името на Исус прикриваме собствените си грехове и провали и измъчваме тези, които се осмеляват да извикат и да изкарат "грешките" ни наяве. Сър Уолтър Скот говори за природата на смирието, казвайки: "Каква заплетена мрежа си изплитаме, когато за първи път решим да измамим". Когато, поради моята неискреност, подам на хората погрешни сигнали за себе си, съответно и те реагират погрешно. Тогава аз отговарям погрешно на техния погрешен отговор. И така цикълът продължава, докато започне война и никой не си спомня как се е стигнало до нея. Павел подчертава огромното значение на откритостта в църквата в писмото си до Филипяните:

А на Солунците пише:

"Това, което сте... видели в мене, него вършете" (Филипяни 4:9).

"Не сме като Мойсея, който туряше покривало на лицето си, за да не могат израилтяните да гледат изчезването на това, което преминаваше... А Господ е Духът; и где то е Господният Дух, там е свобода. А ние всички..."

В посланието си към Коринтяните той доразвива темата:

"Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили" (I Солунци 2:8).

"Но който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени по Бога" (Йоан 3:21).

Винаги съм използвал тези стихове, за да изразя свободата, която Духът дава, за да оправдая някои от по-странните аспекти на ентусиазирания църковен живот. Сега разбирам, че присъствието на Святия Дух ми дава свободата да разкъсам покривалото си и да ходя без да се крия не защото съм съвършен, но защото отразявам Господната слава и се преобразявам, като непрекъснато се подобрявам и израствам. Мойсей покри лицето си, за да скрие слабостта си. Той избра да направи това. Очевидно нямаше нужда да го прави, но когато действаме под закон, човешката слабост (може би особено, когато сме изправени пред големи духовни преживявания) ни кара да се преструваме, да се прикриваме, да се покриваме, за да покажем най-доброто, което имаме, за да го видят всички. Благодатта толкова много се отличава от закона в изпълнението си. Йоан ни казва (1:17), че законът дойде чрез Мойсей, а благодатта и истината чрез Исус Христос. Законът изискваше праведност, благодатта даваше праведност. Законът изискваше, благодатта - осигуряваше. Законът беше натиск, благодатта облекчение. Законът беше робство, благодатта - свобода. Благодатта и истината могат да бъдат изработени единствено сред светлина, пред очите на другите. Поради самата природа на благодатта, за нас не съществува причина, поради която да се крием:

открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен." (II Коринтяни 3:13, 17, 18)

Ако живееш с маска, ти не можеш да преживееш свободата на Духа, Който ни прощава греховете и ни дава смелост да разкъсаме покривалото и да отразяваме Божиата слава. Ние сме свободни да направим това, не защото сме достигнали до някакъв етап на съвършенство, който би ни пазил от смущаващите погледи на хората от света, но защото, за разлика от Мойсей, това, което отразяваме не преминава, а напротив, все повече израстваме по Божие подобие. Според Божия план, всичко, което е казано, извършено или помислено, ще бъде разкрито. За тези, които са се криели, това ще е гибелно. А за откритите и израстващите ще бъде просто едно минало, което е изкупено.

Детето е...

Оставете дечицата да дойдат при Мене... защото на такива е Божието царство.

В сърцето на Исус имаше специално място за децата и чрез тях Той научи учениците Си на някои необходими уроци.

"Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците ги смъмраха. Но Исус като видя това, възнегодува и рече им: Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: Който не приеме Божието царство като детенце, той никак няма да влезе в него. Прегърна ги и ги благослови като положи ръцете Си на тях." (Марко 10:13-16)

Детето никого не заплашва. Нямам нищо против да срещна дете в някоя тъмна алея. Ако трябва да следваме стъпките на Исус и да Го представяме по правилен начин, светът ще бъде толкова застрашен от нас, колкото и ние бихме били застрашени от едно дете. Исус дори заявява:

бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите". (Матей 10:16)

"Ето, аз ви изпращам като овце посред вълци;

Преди няколко години, когато бях помощник пастир в Илиноис, жените от църквата се събираха всеки четвъртък сутринта за молитва. Тъй като това беше женско събиране и не бях сред поканените, аз предпочитях да отида и да си прекарам времето в детската стая, занимавайки децата им. Няма да забравя първия път, когато направих това. Отворих горното прозорче на вратата на детската стая и навеждайки се през него казах:

"Здравейте, деца. Аз съм пастир Ъруин. Хайде да си играем!" Едно от тях изплашено избяга в другата стая. Останалите просто продължиха играта си, без да ми обръщат внимание. Помислих си, че не разбираха кой съм, влязох в стаята и застанах посред групата деца, казвайки отново: "Здравейте, деца. Хайде да си играем!" Още едно от тях избяга в съседната стая, изплашено. Останалите продължиха да си се занимават сякаш искаха да кажат: "Чу ли някакъв шум?" Едва сега егото ми бе засегнато. Човекът, който ги пазеше, се усмихваше сякаш имаше нещо забавно в това. Искях да грабна някое от тях, да го разтърся и да кажа: "Ти ще играеш с мен и ще ти хареса. Чуваш ли ме?" Но, тогава Святият Дух ми помогна да си спомня как ми изглеждаха възрастните, когато бях голям, колкото тези деца. Те бяха като страшни великани. Не виждах по-високо от коляното им. Никога не бях водил разговор с тях. За какво можехме да си говорим? Не разбирах нищо от политика. Нито от икономика. Смятах, че пет цента са повече от десет, защото монетата беше с по-големи размери. Хората ме виждаха, но не ме чуваха. И така, развълнуван от спомена, седнах на пода и казах: "Здравейте, деца. Хайде да си играем!" Само след тридесет секунди всички се бяха накачили отгоре ми, крещяха, дърпаха ми вратовръзката и косата - рушаха достойнството ми. Оттогава спрях да изпълнявам каквито и да било роли, когато бях с тях. Влязах, сядях на пода и всички ме считаха за близък приятел, който с нищо не ги застрашава. Със своята детска непринуденост Исус не бе заплаха за никого. И приятели, и неприятели спокойно идваха при Него. Фарисеите и садукееите Го нападаха с ярост, която никога не биха проявили, ако Исус ходеше по земята, обвит в небесен ореол и ако говореше с кралски, подчертано електронен глас. Децата се чувстваха удобно в присъствието Му и това дори и при едно повърхностно наблюдение може да се каже, че би било невъзможно, ако сам Исус не бе непринуден в държанието Си. Синедрионът замисляше да Го хване, но не смееше, не защото се страхуваше от Исус, а защото се страхуваше от тълпата. Детето не го бива да мами. Да бъдеш като дете също означава и да си смирен, да бъдеш истински. Винаги можеш да кажеш кога дадено дете е щастливо и кога тъжно. Ако се страхува, то проявява страха си. Всеки знае, че когато две деца си играят, те преминават през различни фази - смеят се, викат, бягат, ядосват се и плачат. Когато им дадем свобода да правят всичко това, те може временно да са ядосани на приятелчето си, но само след пет минути ще ги видите да играят отново заедно така, сякаш нищо не се е случило. Когато синът ми беше на пет години, той искаше да вземе една играчка от стаята си, за която, тъй като бе много фино изработена, му бяхме казали да не я изнася навън. Но, въпреки това, той се опита да го стори. С наведено напред тяло, с ръка зад гърба и с лукав поглед, той се запромъквя крадешком от стаята пред очите на цялото семейство. На лицето му беше изписано какво върши. Той не знаеше как да се промъкне! Но, дайте ми само малко време и аз ще го науча на изисканото изкуство на възрастните да се измъкват. По едно време се интересувах от фокуси, но му убягваше правилното им извършване. Винаги знаехме къде се намира скритото нещо. В "стиснатата" ръка. Той не знаеше как да мами. Повечето от нас могат да си спомнят моментите, когато е трябвало да дадем на детето си лъжица, пълна с лекарство. Силно стиснатите им зъби остават неподвижни, независимо от молбите ни да ги отворят. Тогава, мамейки по родителски, ние казваме: "Виж, хубаво е. Виждаш ли? Аз сам ще пийна първо малко, за да ти покажа." И после сръбваме от течността с вкус на развалена бира, но се усмихваме така, сякаш сме попаднали на някакво невероятно пиршество. Убеденото сега дете, отваря устата си и бързо се научава, че да си възрастен, означава да лъжеш и да мамиш. Ако си мислех, че някой, когото обичам, се опитва да ме измами, това как ли щеше да ми се отрази? Как ли щеше да се промени отношението ми към другите, ако знех, че никога не биха ме измамили?

Измамата не е съвместима с детската непринуденост, с любовта или с Исус. С удоволствие разказвам истории на деца. Те толкова бързо премахват неверието си. Ако им кажа, че нещо е истина, те го приемат като такова. Те са специалисти в приемането на нещата с доверие. Явно точно по този начин и Исус иска да приемем царството на Бога. Това, преди всичко, е свързано с вярата ни избрахме да приемем, преди да е станало част от логиката ни. Детето е невинно. Когато Исус ни казва, че трябва да приемем царството като малки деца, той ни дава за пример някой, който още не е бил под изискванията на закона. Едва след определена възраст детето се счита за отговорно и под заповедите на закона. До тогава то е невинно. Да приемем благодатта и простителността на Бога така, както едно дете би направило, означава да разберем, сме в състояние на невинност. Колко ми е трудно да приема простителността на Бога по този начин. Продължавам да поставям различни видове закони и изисквания на себе си и на другите. Откривам, че ми е много трудно да приема, че съм в такава позиция "все едно че никога не съм съгрешавал". Продължавам да се опитвам да си заслужа приемането и простителността на Бога. Докато не приема тази простителност и невинност, ще служи на другите поради чувство на вина и поради собствените си нужди, вместо да съм свободен и изцяло ориентиран към тях, да съм чувствителен към нуждите им и да им служа.

Износването на стари дрехи

По-големият между вас нека стане като по-младият.

Първородните винаги са имали по-доброто. Според статистиките, те постигат повече, заемат по-високи постове, имат повече точки на тестовете по интелигентност. Получават повече неразделно внимание от родителите си, отколкото следващите деца. На тях от по-рано им се разрешава да поемат отговорност и това е причината за по-бързото им узряване. Истина е, че по-голямото дете се нуждае от по-малко помощ от околните. То успява. Не е така с по-малкото дете. Преди всичко друго, то трябва да се справи с проблема да живее заедно с по-големия високомерен брат. Това може да му създаде комплекс за цял живот. Много от нещата, които притежава, са подаяния от братя, който вече е пораснал и не може да ги използва. Стандартът, по който го оценяват, е често по-големият брат. В училището личността му е здраво свързана с тази на брат му: "А да, ти си брат на еди кой си." От него се очаква да се представя отлично в същите области, в които и брат му се е представял. Една голяма част от живота му се превръща в одисея на търсене на самия себе си. По своята природа позицията на по-младия не е позиция на сила или власт. Не се говори за доминиране. По-скоро е позиция, в която човек изчаква и приема това, което идва, след като други са имали право първи да избират. Когато Исус използва думата по-млад, Той е вложил в нея много повече значение, отколкото тя има в днешно време. По-младият брат бил неизменно бунтовник - човек, който нямал никакво социално положение. Системата, в която живеел, го потискала. Успехът в живота му зависел от собствените му способности и от милостта на другите. Животът като цяло и по-специално традицията, не му били благодетели. По-възрастният получавал първородното право, а в някои случаи и цялото наследство. Защо пък по-младият да не се бунтува? Властта винаги била на страната на по-големия. Дори и най-малкото действие на самозащита го заклеявало като "бунтовник" срещу "по-възрастните", които управлявали. За разлика от по-младия, по-възрастните проявявали законен интерес към съществуващата система. Още с раждането си те осигурявали бъдещото си положение. За тях важел призивът: "Запази си съществуващото положение." "Всичко върви добре. Нека остане в този вид." По-големите са били управителите. Те заемали постовете на власт. За

света, в който живеем, тяхното положение било най-изгодното. Но Исус каза, че ние трябва да сме като по-младия - дори и когато сме по-големи. Всяка власт или привилегия, която имаме и не използваме така, сякаш сме в позицията на по-младия, е насилие над природата на Исус. За системите на управление в света и църквата това звучи като обявяване на война.

Издигане на последния

И който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен.

Да бъдеш от всички последен - колко много това отговаря на начина на живот на човек, който иска да бъде слуга. И колко много се отличава от човешката ни природа. Когато аз и семейството ми бяхме все още млади, пътувахме с микробус Фолксваген и разпъвахме палатките си на мястото, където бях поел задължението да говоря. Така много добре се съчетаваше работата с удоволствието. След като пропътувахме около 400 километра, обикновено ни заболяваха кокалите от седене и се налагаше да изберем място, където да спрем, за да си починем - понякога това ставаше в някой парк. Можете ли да си представите децата ми как използват от микробуса и се втурват към единствената люлка в парка, като през целия път до там викат: "Аз съм последен. Аз съм последен"? Не се опитвайте сериозно да си го представите, защото това никога не се случваше, просто защото това никога не става. Нашата човешка природа ни кара да искаме винаги да сме първи. Живеем в един съревноваващ се век, но съревнованието става безсмислено, ако няма първо място, ако не можеш да се проявиш като най-добър или няма с кого да се състезаваш. Много е трудно да се съревноваваш с някой, който е избрал да бъде последен, който отказва да се присъедини към надбягването, за да докаже, че е ненадминат. Независимо от това дали го искам или не, да бъда пръв означава да отпратя някого в по-ниско от моето положение. Превъзходството ми е винаги за сметка на някой друг. Предстои изборът - да задоволявам ли собствените си интереси или да обичам другите и да им служа? Толкова силен е егоизмът ми, че надълго и на широко бих ви доказвал, че Библията ми разрешава да се състезавам и че Бог просто "иска" някой да бъде първи - а кой съм аз, че да споря с Бога? (Често откривам, че съм първи в изкуството на намиране на оправдания.)

Надпревара между сродници

Много обичаи от светското общество са били внесени без проверка в църквата, тъй като изглеждат полезни. Съревнованието е едно от тях. Още от малки в живота си сме пропити от идеята да побеждаваме, да бъдем първи, да получим най-много, да спечелим най-големите награди. В училище ни дават ежедневната доза от този съревнователен дух. По този начин часовете, които биха били скучни, се превръщат в удоволствие. Без съмнение това е добър начин на стимулиране. Работим по-здраво в една добра обстановка на съревнование. Но какви са резултатите от съревнованието в Христовото тяло? Никое тяло не може да оцелее, ако органите му се съревновават един с друг. Тялото е предназначено да бъде здраво и всяка една част да си върши работата, като във всичко сътрудничи с другите. Съревнованието по своята природа е да служи единствено на себе си - то е абсолютна противоположност на природата на Исус, Който се е отдал да служи на другите. Някои специфични характеристики на съревнованието доказват гореказаното. За да има съревнование, трябва да има награда - или някаква материална награда, или наградата да докажеш, че си по-способен от другите и така да бъдеш първи. Преди

всичко, да очакваш да получиш материална награда за това, че вършиш Божието дело означава, че или не си разбрал какво пише в Библията, или че не искаш да се подчиниш на Бога:

Второ, да копнееш да господаруваш над другите, означава да не се подчиниш на заповедта да бъдеш последен в полза на другите. Да искаш да заемеш положение над другите е все едно да подхранваш гордостта си. Ако няма гордост постижението да бъдеш по-добър от другите би било безсмислено. Поради стойността на наградата и стремежа ни към нея, съревнованието е склонно да води към измама. Вместо да подхранва в нас добрите качества, то предизвиква в нас появата на неща, които вървят заедно с духа на материализъм и гордост. Открих, че не ме бива да съм победител. Когато докажа, че съм по-добър от някой друг, аз злорадствам. Не мога да се въздържа да не го правя. Това е естествената ми природа. Шегувайки се уж приятелски, често му напомням факта, че съм го победил. Понякога ставам доста противен. Но, ако не ме бива да печеля, още по-малко ме бива да губя. След като съм бил победен, започвам да търся в склада за оправдания. Чувството на завист и възмущение спрямо всеки, който е бил толкова нахален, че да ме победи, избуява. От момента на поражението навлизам във фазата на планиране на мига, в който ще мога да изравня резултата. Един ден осъзнах, че чувствата, които изпитвам, когато губя или печеля много малко подобават на някой, който се нарича християнин. Друг проблем при съревнованието е, че чрез него се измерват само най-незначителните ни действия. Никога не може да се даде награда за духовност или вяра, или любов, защото те не могат да бъдат измерени. Вместо това измерваме някои конкретни физически показатели като броят на посетителите на неделното училище или най-многого събрани пари за мисии. Наградата, давана за такива действия, ни дава и ключа за разбиране на истинската мотивация. Всяко състезание си има своите правила. Кой ги определя? Някой сяда и измисля поредица от правила, които са в зависимост от действията, изисквани от този, който определя правилата. Това е доста произволен начин за управляване на живота ни. И може би най-големият проблем, засягащ здравето на Христовото тяло е, че съревнованието създава толкова много победени и съвсем малко победители. Да принадлежиш на Христос означава да бъдеш победител в контекста на вечността. Всяка дейност, която не поддържа тази реалност, но вместо това подсилва често срещаното човешко чувство за поражение, не съответства на модела, поставен от природата на Исус. Много хора бурно са спорели с мен, че не е лошо да има съревнование в тялото, че е забавно и че си заслужава да го има в зависимост от мотивацията. Но това, което забелязах е, че само хора свикнали да печелят, които по рождение, а не по избор са благословени със силни, добре сложени тела и добър ум, са пламенни в защитата на съществуването на съревнованията. Това още веднъж доказва, правотата на твърдението. От друга страна вярвам, че съревнованието може да бъде оправдано. Първата стъпка към това може да бъде обезценяването на наградите или да се цени участието в самото действие, а не постигнатото (напр. истинската радост от извършването или от това, че си с приятели). Втората стъпка може да бъде замислянето на игри, в които атлетическите умения не се ценят и в които всеки един, независимо от способностите си, се нарежда на една линия с другите. Третата стъпка може да бъде създаването на ситуации, които изграждат дух на общение, а не на съревнование. Четвъртата стъпка може да бъде измислянето на такива средства, чрез които да се дава на "по-малко почитани части... повече почит", както Павел посочва в I Коринтяни 12:22-25. Трябва да осъзнаем и да се противопоставим на един много коварен проблем, който е може да възникне. Не трябва да казваме: "Тъй като аз съм най-великият, ти бъди първи. Аз ще бъда последен." Колко противно! Не, ако обичаме другите така, както Исус ги обича, ние толкова много ще се

радваме те да стигнат до първото място и да изпитат удоволствие от това, че няма и да забележим как в усилията си да им помогнем сме станали последни. Такъв е резултатът на слугата, който изцяло е насочил грижата си към другите. Вълнуващо е да се замислим върху това какво би станало с църквата, ако всички ние започнем да се отнасяме един към друг по този начин. Вярвам, че слугуването, породено от любов, ще вдъхнови членовете на църквата и така ще завладее сърцата на търсещите, че тълпи от хора ще започнат да ни търсят. На любовта не може да се устои. Копнея някой ден да чуя светът отново да казва за нас: "Как само се обичат тези християни!" Поради духа на съревнование сред учениците Си - желанието на всеки да бъде по-голям от останалите - Исус започна да поучава обратното, а именно: кои са качествата на най-големия в царството. Ако искам да живея според поставения от Исус модел, трябва да го оставя да засегне всяка област от живота ми, включително и вътрешната гордост, която ме кара да побеждавам братята си.

"Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Святия Дух..." (Римляни 14:17).

Стая в обора

Защото, който е най-смирен между всички вас, той е велик.

Не знам да има награди, подходящи за тези, които са най-малки. Тези, които са най-малки, не са такива, за да бъдат прославяни. Желанието да бъдеш най-малък е възможно единствено, ако се чувстваш удобно със самия себе си, такъв какъвто си. Ако смятаме, че е обидно да си развалим репутацията, тогава никога няма да изберем да бъдем най-малкия. Ако в нас съществува нездравата необходимост от чуждо признание, ако жадуваме да се реализираме в живота, тогава няма да се насочим към това да бъдем най-малкия. Ръководителите, отчаяно нуждаещи се от успех, са открили, че наградите и почестите са изгоден начин да манипулират последователите си. Почетни дейци на църквата най-безсрамно са правили компромиси в името на едно бъдещо признание. Както съревнованието действа само, ако е подтикнато от желанието ни за възвеличаване, така и огънят на копнежа за почести се запалва от една черта, абсолютно неприсъща на тази, която е ръководила Исус. Той "се отказа от репутацията си". Начините, чрез които престъпваме Неговата природа в областта на почестите и признанията са толкова явни, че съм избрал само няколко от тях, които да предложа на вниманието ви. Обществото, в което живея, е едно рекламиращо и насочено към обществените отношения общество. Страницата, отделена за църквата в местния седмичник, е изпълнена със същите самоизтъкващи суперлативи, които Холивуд използва, за да представи продуктите си. Колко жестоко би било, ако това е най-малко четената страница във вестника! Индивидуални и кооперативни църковни обществени отношения издават списък с постижения и награди по същия начин, както и светът прави това. Слушането на уводните речи по фестивали и събирания по случай Рождество Христово, в своето превъзнасяне, представлява едно болезнено преживяване. Използването на почетните степени от християнски колежи за получаването на дарения или други подобни изгоди е скандално. В плановете на някои колежи се включва и извличането на полза от суетата на хората и продажбата на книги на тези, които са получили наградите. Някои представители на деноминационните обществени отношения имат за задача да спечелят публични почести, които да ги издигнат в деноминационната йерархия. За мой срам и аз самият съм работил съвсем близко с други хора в измислянето на схеми за даване на награди, предназначени да отрицат тази слабост на човечеството, за да бъдат постигнати целите ни. Как е възможно да пренебрегваме предупрежденията на Писанията и да продължаваме да

използваме наградите, за да манипулираме хората и да продължаваме да настояваме те да бъдат използвани, е въпрос, на който липсва отговор. Учението на Исус, относно нещата, които вършим за пред другите, е достатъчно ясно:

Исус ни подканва да даваме в тайно, а няколко изречения по-долу и да се молим в тайно, за да бъдем наградени от Отец ни явно. Но, независимо от всичко, трябва да оставим Отец да ни награди, а не хората. Не е правилно да разсъждаваме, че веднъж станали част от себепочитаща се система, наградата идва от Отец, защото ни е дадена от системата, а не от нас самите. Павел ясно поставя разграничителната линия във II Коринтяни 10:17-18:

"Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата. И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда." (Матей 6:1-2)

"А който се хвали, с Господа се хвали. Защото не е одобрен тоя, който сам себе си препоръчва, но тоя, когото Господ препоръчва."

"А Исус напредваше в... благоволение пред... човеците".

Двата случая, в които, както изглежда, Исус е бил похвален, не дават достатъчно основания, за да се оправдае изграждането на нашите системи за отдаване на почести. В Лука 2:52 се казва: Но точно тези хора, чието благоволение Той печелеше, по-късно Му се присмяха и Го отхвърлиха, което бе и причина Исус да заяви, че пророкът навсякъде е почитан, освен в родината си. По-късно в пасажа, описващ триумфалното влизане (Матей 21), тълпата, която Го почете, размахвайки палмови клонки и викайки "Осанна", бе същата, която искаше разпъването Му на кръста. Без значение как са получени, почестите от хората са винаги празни от съдържание и кратковременни. Единствената награда, към която можем законно да се стремим, единствената награда, чиято стойност е вечна, е "...наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса" (Филипяни 3:14). Това "горно призвание" е призванието да бъдем слуги.

Когато страноприемницата е препълнена

Да бъдеш най-малък не е да стоиш в мазето, където се събира ленивата, неадекватна, апатична сган. Според природата на Исус, да бъдеш най-малък е избор, който правиш, имайки толкова високо мнение за другите, че ти се иска да направиш всичко според силите си, за да се издигнат те, като накрая, вследствие на усилията ти в тяхна полза, оставаш най-малък... без дори да забележиш това. Много малко хора могат да стигнат до върха в този живот. Някои биват наранени, други обезкуражени. Но дори и всички да можеха да стигнат, на върха има толкова малко място, че и тези, които заслужават да са там, ще се провалят. Страноприемницата, наречена слава и богатство, е винаги пълна точно тогава, когато си мислиш, че вече си успял. Толкова много кандидати за най-добрата работа, толкова високи цени за най-хубавите жилища, че просто няма място. Но има едно място, където винаги можеш да намериш свободна стая. Нарича се обор. Оборът е малък и мръсен, там живеят животни, но там е мястото, където Синът на Бога, най-великият в царството, слугата, бе роден. Изглежда, че има достатъчно място, когато става дума за слугуване. Не са много хората, които се борят, за да се настанят в обора. Ако наистина обичате хората и искате да им служите, за вас винаги ще има място. Може би няма да има човешки похвали и награди, но място винаги ще има. Мария чу

ангела, че от нея ще се роди Месия, разбра кои са горди и кои смирени и може би тогава разбра и за оборите. И тя каза:

"Величае душата ми Господа, и зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой. Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си; И, ето, от сега ще ме ублажават всичките родове. Защото Силният извърши за мене велики дела; И свято е Неговото име. И през родове и родове Неговата милост е върху ония, които Му се боят. Извърши силни дела със Своята мишца; Разпръсна ония, които са горделиви в мислите на сърцето си. Свали владетели от престолите им. И въздигна смирени. Гладните напълни с блага. А богатите отпрати празни. Помогна на слугата Си Израиля, за да помни да покаже милост към Авраама и към неговото потомство до века." (Лука 1:46-55)

И така, откриваме Исус в скромни места - в оборите, сред бедните, откриваме, че е слуга, смирен, за пример, че е като дете, че е като най-младия, като последния и като най-малкия. И където е Той, там е и неговия слуга.

"Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца." (Филипяни 2:5-11)

Сбогом на насилническата тактика

Христос Исус не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога

Павел стига до дълбочините на личността и природата на Исус в посланието си до църквата във Филипи. Той използва някои от описанията, които сам Исус даде в поученията Си за най-големия в царството. Но също така прибавя и някои свои нови прозрения: "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога: (Филипяните 2:5-6). Ако трябва с най-прости думи да кажем как се тълкува този пасаж, то там се говори, че независимо от това, че бе достоен поради равенството си с Бога, Исус не се опита да превземе царството насила. Огромни суми пари се използват днес в света за въоръжаване, но Исус ценеше хората твърде високо и затова не искаше да ги насилва. Със сигурност Той можеше да извика легиони ангели, за да Го спасят от кръста и да отмъстят на тълпата, която се отнесе зле с Него. Но, Той не го направи. Нищо не можеше да Му попречи да обикаля из страната, да сграбчва хората за вратовете и да ги заплашва с космическо изстребване, ако не Го последват. Но, не го направи. Той се отказа от всичко, което би могло да разруши или да попречи на способността ни да избираме. Любовта действа по този начин. Матей цитира Исая, за да разкрие нежността на Исус: "Ето Моят служител, Когото избрах, Моят възлюбен, в Когото е благоволенieto на душата Ми; Ще положи Духа Си на Него, И Той ще възвести съдба на народите. Няма да се скара, нито да извика, Нито ще чуе някой гласа Му по площадите; Смазана тръстика няма да пречупи, И замъждял фитил няма да угаси, Докато изведе правосъдието към победа." (Матей 12:18-21)

Нямаме подходяща фраза, с която да обясним думите смазана тръстика и замъждял фитил. Най-близо по значение на това, което Исус казва, е: "Той няма да ритне някого, който е паднал и търси и най-малката искра надежда в хората, за да разпали огън от нея."

Когато бях в "Бой Скаутс" палехме огън като използвахме кремък или като триехме пръчки една в друга. Вземахме шепя лесно запалим материал, наречен прахан и го поставяхме там, където биха попаднали искри от кремъка или топлина от пръчките, която да го накара да затлее. Ако действахме бързо, в прахана скоро се появяваше искра. Никога не видях някой да погледне на тази единствена искра и да я потуши с отвращение, оплаквайки се, че това е само една искра. Напротив, хората вземаха прахан в шепите си и го разпръскваха върху искрата, опитвайки се по този начин, с духане, да осигурят допълнително кислород, за да се появи пламък. Всичко това много добре описва начина, по който Исус се отнася към нас, а от друга страна е толкова неприсъщо за начина, по който ние се отнасяме един към друг. Като преподавател в колеж се налага да поставям оценки. Това е най-неприятната част от работата ми. Според системата, ако хората не отговарят на поне шестдесет и пет процента от поставения от мене стандарт, те не заслужават да бъдат повече в присъствието ми. Трябва да отидат някъде другаде. За нещастие, съзнателно или не, ние оценяваме хората, когато правим нашата обща преценка. Ако не отговарят на повечето от критериите ни за качествени хора, тогава спираме да търсим начини да им дадем възможност да бъдат наши приятели. В църквата, ако някой не успее да живее поне до осемдесет процента според нашите догми, тогава нямаме време да се занимаваме с този човек. Колко се различава нежната покана на Исус от осъдителните тиради, тихи или гръмовни, които изсипвам върху отрудените и обременени хора:

Той не ни стъпква, защото вижда само една искра надежда в нас. Не, Той нежно ни привдига и раздухва великия вятър на Бога, докато Неговият огън ни обгърне.

"Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко" (Матей 11:28-29).

Целта оправдава ли средствата?

Другото значение (допълнение към вече казаното) на Филипяни 2:5-6, което също говори за ненасилническото вземане на царството е, че Исус не е бил воден от сляпа амбиция. Когато целите са от най-високо естество и представят вечни ценности, тогава е трудно да се поддържа в подходящо равновесие методът за постигането на тези цели. Всички сме чували въпроса: "Целта оправдава ли средствата?" Сигурно Исус, имайки най-високите цели, е бил свободен да използва всякакви средства, необходими за постигането на дадена цел, но е отказал да бъде сляпо воден от тях. Всеки, който е работил в промишлеността или в коя да е човешка икономическа система, е запознат с безскрупулните методи, използвани от по-амбициозните, за да се издигнат или да увеличат доходите. Такова увеличение обикновено е за сметка на някой друг. В църквата също някои хора стават пионки в ръцете на други или камъни, върху които другите стъпват, за да постигнат целите си, дори и толкова приемливи цели като разпространяването на евангелието.

Печелившите начини

Голяма част от евангелизма днес прилича на бясното ядене на изгладняла акула - мятаме се насам-натам, разпръсквайки много кръв около себе си, засищайки глада си за статистики. Съществува следният модел на мислене: "Най-важно е да ги накараме да

кажат молитвата на покаяние. Няма значение как ще го направим, важното е да я кажат. Без значение е дали разбират достатъчно добре какво са направили, важното е, че казват тази молитва." Вследствие на това, ние сме използвали всякакви начини да достигнем до грешниците, начини, в които липсва любовта и личното отношение към тези хора. Научени сме да подхождаме към тях така, както някой търговец би подходил, да не разкриваме причината за разговора си с тях, докато не настъпи подходящият психологически момент и след това да пристъпваме към "края" (молитвата за покаяние), независимо от това дали сме поканени да направим това или не. И така, приключваме с ритуала, оставяме подходяща литература и изчезваме от живота на човека. Напускаме новото си дете и се надяваме то да намери пътя си към вратата на някой или друг да си спомни да го посети. В Новия Завет единственият път, когато се случи нещо подобно на съвременното призоваване на хората за покаяние, беше в деня на Петдесетница, когато след проповедта на Петър три хиляди души приеха Христос. Съществената разлика е, че не Петър отправи призива за покаяние, а самата тълпа. Колко се различава това от съвременната ситуация! Дали Святият Дух движи хората е без значение - ние сами се опитваме да го направим. Евангелизатори търгуват с тайни за това кой е най-добрият начин да накараме да дойдат до олтара максимален брой хора. Тъй като съм бил в църквата през целия си живот, смятам, че съм бил подложен на всички форми на манипулиране и ме боли, когато си спомня това, но нека да разгледаме някои от тях. Колко често съм чувал заключения на проповеди без да имат никаква връзка с посланието, което току-що е било проповядвано. Например, някоя история за човек на смъртно легло, предназначена да разчувства хората точно преди призива за покаяние. Цялата тази гледка от наведени глави, затворени очи и нежно свирещ орган създава една недействителна атмосфера, която може да действа разрушително на способността на човек да направи истински избор. В тази създаваща настроение атмосфера, психологическият натиск, който няма връзка с предстоящия избор, може да се намеси в играта и да обърка всичко. Веднъж, когато представях благовестието на един човек и му дадох възможност да вземе решение за или против Христос, той ми зададе въпрос, който ме накара да спра и да се замисля, чудейки се през какви ли мъчения е преминал, преди да се срещнем. Той ме запита: "Ще ми останеш ли приятел, ако откажа да приема Христос?" Евангелизмът, според стила на Исус, никога не кара хората насила да правят нещо, което да не зачита личната им свобода. Той увеличава способността им да направят избор, вместо да им я отнема. Евангелизмът, според Исусовия стил, никога не използва нечестни средства или измама в каквато и да било форма, за да накара хората да повярват. Бог е истина и съществува реално. Всякакви средства, които изискват човек да бъде измамен или изигран или средства, които действат под булото на тайнствеността, са насилие над стила на Исус. Евангелизмът, според Исусовия стил, се съсредоточава върху самата личност на Исус, вместо върху несъществени църковни доктрини или стилове. Евангелизмът, според стила на Исус, израства от плода на живота ни и ни моли да имаме желание да разкриваме себе си, дори и на грешниците. И отново, Исус, който дойде да изкупи хората, а не да ги използва, отказа да се възползва от тях по пътя Си към кръста. Той лесно можеше да се възползва от покаяващия се Закхей или от търсеция царството богат младеж, или от тълпата, която нахрани и която искаше да Го направи цар. Но Исус, отдаден на най-великата цел, бе еднакво посветен и на най-великите средства за нейното изпълнение. Той бе воден от любов и покорство, а не от слепи амбиции.

Здравейте, аз съм Преподобният...

Христос Исус.. се отказа от всичко.

Той се отказа от всичко, не остави нищо в Себе си (великият кенозис). Той се отказа от репутацията си, нямаше благообразие. Спомням си как баща ми клатеше глава и си повтаряше отново и отново едно и също нещо: "Ако само знаех какво означава. Има някаква сила в това. Ако само можех да го разбера." Може би това е и причината, поради която този стих се е запечатал в главата ми и ме вълнува така, както вълнуваше и баща ми. Доброто име е от голямо значение за мен. Аз искам да ме виждат с подходящи за доброто ми име хора, да бъда запомнен в добра светлина, когато ми правят реклама да изписват правилно името ми, да живея в съседство с подходящи хора, да карам подходяща кола, да обличам подходящи дрехи. Но Исус се отказа от доброто Си име! Изграждането на личния образ е една забележителна индустрия в Съединените Щати. Кандидатите за президенти, както и онези, които се нуждаят от конкретен израз на одобрение от публиката, дават милиони долари само за изграждането на образа им. Рекламните компании изразходват милиарди долари, само, за да те накарат да забележиш, че техните клиенти са около теб и да изградят в теб такава представа, която да те накара да им се довериш, независимо от качеството на рекламирания продукт. За американците, имиджът е от изключително значение. Доброто име или добрата репутация е просто средство за контролиране или манипулиране на другите, за да извлечем от тях максимална изгода. Повечето хора го правят. И ние, духовните лица, със сигурност го правим. Ако аз ви се представя с думите: "Здравейте, аз съм Преподобният г-н Гейл Дийн Бруин", тогава веднага ще се превърна в заплаха за вас. Вие ще очистите действията си - ще престанете да псувате, ще скриете това, което четете - ще станете неистински. А ако не се представя така, мога да облека черен костюм и бяла риза. Така веднага ще разберете, че съм или съдия, или погребален агент, или проповедник. Същият резултат. Или мога просто да говоря с гласа, с който говоря от амвона свещенически тон, с по една сълза във всяка дума - и веднага ще разберете, че съм проповедник, защото само те говорят така. И отново ще се почувствате застрашен. Пътувайки със самолет от Лос Анджелис до Далас, имах възможност да благовествам на собственик на компания за производство на електроника. Когато наближи моментът, в който той щеше да приеме Господа, спря и ме попита как си изкарвам прехраната. Казах му, че съм духовно лице. Колелата започнаха да се въртят в главата му, мъчейки се да си спомни какво бе казал на този свещеник. А дамата от другата ми страна, като чу, че съм духовно лице, извика от удоволствие и ме увери, че много искала да се срещне с някой като мен, за да може да му зададе няколко въпроса. При което тя ме запита за неща от сорта на: "Колко ангела могат да седнат на върха на игла?" Разговорът с мъжа, който бе важна клечка, продължи в "подходящия" за моята длъжност тон. Тежестта на цялата тази недействителна представа за нас, за изграждането на която сами допринасяме, се стовари върху мен, премазвайки ме. Все още се чудя на книгите, които съм прочел, написани от велики мъже, които ме подтикват да поддържам професионалния си образ на духовен служител. Те ме увещават да не разрешавам на хората ми да се доближат дотолкова, че да ме виждат с несресана коса или да се обръщат към мен, използвайки малкото ми име. Те трябва да бъдат научени да уважават службата на пастира и да я почитат като професия - това ми казват тези книги. Може би това е и причината, поради която срещам в пътуванията си толкова много самотни и отчаяни пастири. Но Бог не ни е определил да живеем по този начин. И според Лука, Исус също не живя така:

Исус продължаваше да прави неща, които представляваха заплаха за доброто Му име. Той не се интересуваше с кого ще бъде видян. Една бивша проститутка присъстваше

неизменно в групата Му. Той правеше това, което бе най-добро за дадения човек, независимо от цената за Самия Него.

"А всичките бирници и грешници се приближаваха при Него да Го слушат. А фарисеите и книжниците роптаеха, казвайки: Той приема грешниците и яде с тях" (Лука 15:1-2).

"И един от фарисеите Го покани да яде с него; и Той влезе във фарисеевата къща и седна на трапезата. И ето, една жена от града, която беше грешница, като разбра, че седи на трапезата във фарисеевата къща донесе алавастрен съд с миро. И като застана отзаде при нозете Му и плачеше, почна да облива нозете Му със сълзи и да ги изтрива с косата на главата си, целуваше нозете Му и мажеше ги с мирото. А като видя това фарисеят, който Го бе поканил, думаше в себе си, казвайки: Тоя, ако беше пророк, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница." (Лука 7:36-39)

Един добър фарисей никога не би разрешил на някоя жена (още по-малко като тази) дори да го докосне пред погледите на хората. Но в този случай, една жена с лоша репутация започва да гали краката на Исус по единствения за нейните умения начин. Вместо да я осъди за това, Исус порицава критично настроения фарисей и показва уважение към тази покаяваща се жена, която не престава да целува нозете Му, откакто е пристигнал. Имам приятел в един огромен град, където проституцията е законна и жените се показват в стаи, така че клиентите могат да си изберат тази, която им харесва. Той е уважаван пастир, на когото Бог е заръчал да помогне на тези жени. Той осъзнал, че никой не го е грижа за тях. Всички, които биха могли да им помогнат, отбягват мястото, където са те, за да не опетнят собствената си репутация. Той започнал да влиза в тези домове и да говори там с жените. В началото те се опитали да се държат еротично, но бързо осъзнали, че той не е там, за да се възползва от телата им и започнали да говорят с него за Христос и действителния свят. Този пастир рискува собствената си репутация и доброто си име за тежестта на любовта. Подозирам, че и Исус е правил същото. Ако аз наистина съм пътешественик или чужденец в този свят, аз не се нуждая да се държа за нещо, което може да ми гарантира успех в него - нито за моето добро име, нито за това, което притежавам.

Това, което притежаваме, е девет десети...

Павел ни дава още по-задълбочено виждане за това какво означава за Исус да се откаже от всичко във II Коринтяни 8:9: "Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия." Независимо от това как тълкуваме този стих - беден по дух или финансово беден - резултатът е силно разтърсване на собствената ни природа. След като получа едно ново виждане за природата на Исус, започвам да разбирам защо Той казва, че е по-трудно за богатия да влезе в царството, отколкото за камила да мине през иглено ухо. Притежаването на богатство е може би най-сериозната пречка за израстването ни в природата и начина на живот на Исус. Богатият има да се отказва от толкова много неща. Когато Исус разговаряше с богатия млад управител, който положил искрени усилия да живее и да мисли праведно, и откри, че той е завладян от собственото си богатство, последното наставление, което му даде беше: "Иди продай все що имаш и дай на сиромасите". Удивлявал съм се от това колко много хора (в това число и аз) се опитват да дадат рационално обяснение на желанието си да са богати, заявявайки, че искат това, за да могат да помагат на хората с парите си. А междуременно не проявяват и най-малкото желание да служат на хората. Разбира се, Исус познаваше сърцата на хората и знаеше как

най-добре да се съпротивлява на изкушенията, поставени пред Него. Неговите наставления не бяха: "Иди продай всичко, което имаш и го дай на Бога чрез моята организация". Нито пък бяха: "Покажи любовта и всеотдайността си като продадеш това, което имаш и го дадеш на Мен, който съм Господ." Всичко друго изглеждаше, че е наред при младия управник. Може би изпълнението на Исусовото наставление е било единствената стъпка, която му е липсвала, за да може да обикне истински хората. Но също така е вярно и това, че Исус не е казал на всичките си богати приятели, че трябва да продадат всичко, което имат и да го раздадат на сиромасите, така както каза на младия богат управник. Той има силно развито чувство за това къде е нашето богатство и сърцето ни. Исус не бягаше от последствията от това, което казваше за богатството, независимо, че не винаги учениците Му разбираха това, което говореше, а още по-малко пък беше оценявано от фарисеите. Те смятаха, че притежаването на богатство е знак за Божието благоволение над тях и че хората, които са бедни, са такива поради недоволството Му от тях. Исус непрекъснато преобръщаше ценностната система на света:

Ценното за човека е мерзост пред Бога. Каква присъда за нашата система! Природата на Исус се противопоставя на падналата човешка природа и едновременно с това я изкупва. Исус ни помага правилно да разберем това, което е от първостепенна важност чрез следния разговор:

"Всичко това слушаха фарисеите, които бяха сребролюбци, и Му се присмиваха, и рече им: Вие сте, които се показвате праведни пред хората; но Бог знае сърцата ви; защото онова, което се цени високо между хората, е мерзост пред Бога." (Лука 16:14-15)

"Учителю, знаем, че право говориш и учиш, и у Тебе няма лицеприятие, но учиш Божия път според истината; право ли е за нас да даваме данък на Кесаря, или не?"

Парите спадат към Кесаревата област, независимо от това дали на тях пише: "В Бога вярваме" или не. Те са от света - символът, около който се трупа алчността ни. В този век желанието за "повече" е накарало много родители да работят на няколко места, за да осигурят на семейството си повисок стандарт на живот. В своя стремеж към превъзходство, те са лишили децата си от най-скъпоценния от всички подаръци от самите себе си. Моля се за едно поколение, което да приеме по-нисък стандарт на живот, за да се отдаде на семейството си и на другите хора. Хората са областта, в която Бог работи. Неговият надпис е върху нас. Той ни е създал по Своя образ и ние трябва да бъдем дадени на Него. Това, че е станал беден не е било, за да създаде драматично шоу, с което да впечатли света, нито за да си докаже, че може да го направи. Не, Той стана беден заради нас, за да станем ние богати чрез Неговата бедност.

А Той разбра лукавството им, и рече им: Покажете ми един динарий, чий образ и надпис има? И (в отговор) казаха: Кесарев. А Той рече: Тогава отдавайте Кесаревото на Кесаря, а Божието на Бога." (Лука 20:21-25)

Построяването на по-големи хамбари

Много лесно загубваме от погледа си правилните приоритети, когато вземаме практически решения в живота си. Нека да вземем като пример избора ни по отношение на църковните сгради. Църковните сгради, които имаме, не са били част от ранната църква и със сигурност не са нещо, което Исус е заповядал. Те стават съвместими с природата на Исус само чрез прилежно търсене и осъзнаване. Когато решаваме къде да построим църква, ние вземаме социологическо решение относно това коя прослойка хора ще се чувстват удобно да идват там. После, когато трябва да решаваме в какъв

архитектурен стил да бъде, вземаме друго социологическо решение относно това кой ще се чувства удобно да присъства в църквата. С всеки нов избор броят на хората намалява. Когато избираме каква литургична форма ще има богослужението, ние вземаме друго социологическо решение относно това кой ще се покланя на Бога заедно с нас. Изборът на стил на обличане, на книги за четене или на различни правила и ограничения още повече стесняват кръга на хората, които ще посещават църквата. Изглежда, че целият подход на Исус премахва тези ограничения. Той отвори широко ръцете Си за отрудените и обременените. Всичко, което правим така, че да се затвори вратата за тази група хора, не е съвместимо с природата на Исус. Едно от най-ужасните неща, промъкнали се в процеса на вземане на решение относно църковните сгради, е изявлението: "Исус заслужава най-доброто". Съгласен съм, че Той наистина го заслужава, но проблемът е, че ние нямаме и най-малка представа какво е най-добро, докато не разберем в пълнота природата на Исус и не започнем да се стремим към нея. В противен случай ще започнем да приписваме материален разкош на Този, който непрекъснато избягваше точно такава себепрослава. Мисля, че това, което имаме предвид, е: "Ние заслужаваме най-доброто". Как е станало така, че сме изкривили евангелието до такава степен, че по-голямата част от дохода на църквата да се изразходва за сгради, вместо да се използва за хората? Светът се е изправил и вика: "Егоисти!" Ако сме истински пътници, които само преминават през този свят, какъв е смисълът да изразходваме такава голяма част от времето, енергията и запасите си във физическо строителство, когато нуждите на хората остават незадоволени?

Ако се налага да избираме сграда или строителен проект за църква, би трябвало да си зададем няколко въпроса. Ще ни даде ли тя възможност да станем по-добри слуги? Ще ни накара ли да се държим господарски с другите? На какво ще бъдем ние пример в тази сграда? Можем ли да се смирим в нея? Можем ли да бъдем като децата в тази сграда? Тя резултат на наша амбиция ли е? Ако трябваше лично да платим за нея, бихме ли я построили? Хората ще си мислят ли за нас, че сме се отказали от репутацията си с тази сграда? Бихме ли умрели за тази сграда или можем и без нея? По какъв начин ще я пазим от хора, които биха я рушили? Ще им разрешаваме ли да цапат килима? Ще ги пускаме ли да влизат боси? А босите ще се чувстват ли все пак удобно като влязат? Има ли някакви предмети, които да увековечават други личности, освен личността на Христос? Има ли в сградата скамейки или области, за които се "разбира", че са запазени за определени хора? По какъв начин можем да различим бедните от богатите в тази сграда? Ако трябва да имаме сгради, нека престанем да използваме модела на театрите от последните векове, където представлението на сцената е най-важното нещо и всички места са съобразени с това. Нека започнем да проектираме сгради, които ще спомогнат взаимоотношенията в тялото да се задълбочат и които ще ни дадат възможност да изпълним призива да се обичаме един друг. Нека се знае, че действието се развива в събранието и че Бог, а не нашата структура, е центърът на нашето поклонение. Нека престанем да участваме в рекламните страници на вестниците, които дават информация къде какво представление има, в усилията си да примаим рибата от някой друг аквариум. Каквито и сгради да имаме, нека ги оползотворяваме седем дни в седмицата, за да бъдем добри настойници. И каквото и да построим, нека не се държим здраво за него, знаейки, че тези неща, които могат да бъдат разклатени, ще бъдат поклатени, а само вечните ще устоят.

До земята

Като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човечите; и като се намери в човешки образ.

Църковен служител на висок пост веднъж изрази пред мен страха си от това, че според него съм описвал Исус, използвайки прекалено човешки термини. Той чувствал, че съм бил твърде близо до хуманизма. Едва ли е така. Хуманизмът признава единствено човека за Бог. Но Исус беше и съвършен Бог, и съвършен човек. Ако е бил наистина човек, то Той е бил точно такъв, какъвто съм аз, човек със същите изкушения и страсти. Авторът на Евреи ни открива, че:

Искушен така, както съм и аз изкушаван? Синът на Бога? Това е малко трудно за вярване, но е истина. Понякога си мисля, че съм поставен пред такива изкушения, пред които Исус едва ли се е изправял, но Той е бил във всичко изкушен като нас. Яков пише следното:

"Нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях" (Евреи 4:15).

"А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст" (Яков 1:14).

Означава ли това, че структурата на страстта на Исус е същата като моята? Явно е така, защото това е източникът на изкушение - когато се завличаме и подлъгваме от собствената си страст. Но, въпреки това, Той беше без грях. Чувствам се насърчен от факта, че независимо от това, че Исус е бил като мен, Той е имал способността да се подчини напълно на Отца Си, а сега предава тази Си способност, както и безгрешността Си на мен. Исус е бил сто процента човек - изпотявал се е, миришел е, къпел се е, имал е естествени нужди. Бил е сто процента човек и сто процента Бог. Това ме освобождава да бъда смирен, да нося своята човешка природа, да не се опитвам да я крия в присъствието на приятели, да не си слагам маската на духовност, ако ми липсва такава, да се науча да бъда честен относно себе си, да приемам прошка и сам да прощavam.

Живот без тежест

Нищо не е толкова редовно, колкото плащането на сметките. Повечето от нас никога не могат да избягат от тежестта на дълговете си, въпреки че така копнеем да бъдем свободни. По същия начин, когато станем на тридесет години, можем да напишем дълъг списък с неща, които бихме искали да не сме казвали или правили - грехове спрямо други хора, за които носим чувството на вина. И в същото време можем да напишем списък с несправедливостите, които сме преживели, спомените, които събуждат гняв в нас и прибавят горчивина към товара, който носим. Тежестта от дълговете, прегрешенията и огорчението са все тежести, които отнемат мира и пречат на правилните ни взаимоотношения с другите - тежести, които могат да бъдат отхвърлени единствено чрез простителност. Слугуването на хората знае как огорчението осакатява слугата и го прави безполезен, слугуването иска за другите тази свобода, която идва от простителността. Исус избра простителността като основна черта на тези, които Го следват:

"Тогава Петър се приближи и Му рече: Господи до колко пъти като ми съгреши брат ми, да му прощavam? До седем пъти ли? Исус му рече: Не ти казвам: До седем пъти, но до седемдесет пъти по седем". (Матей 18:21-22)

Обикновено успявам да простя до три пъти, въпреки че след като съм простил веднъж, съм доста предпазлив. Но Исус иска да се отъждествя с брата, който се бори със себе си, защото иска да се промени, но не винаги успява да го направи. Исус иска да го науча как да прощава като аз самият му простя, точно както Той научи учениците си, казвайки: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят." Сякаш Исус, независимо от ужасните, дълбоки рани, които ние му нанесохме, моли Отец да се помири с нас и Му

казва: "Нека да ги научим на един добър урок - да им простим." Боже, помогни ми да обичам грешника в греха му, а на него помогни да разбере, че го обичам! Грехът е изкривяване на природата, с която сме създадени. Простителността има удивителната сила да поправи това изкривяване. Простителността също е начин за премахване на дистанцията между хората, помага ни да стоим близо един до друг и да се прегръщаме - действия, абсолютно съответстващи на слугуването.

Любов, обвита в човешка плът

Малко са нещата, които изразяват толкова силно топлина и приемане, както докосването. Дори детето оценява докосването. По време на буря през нощта, една майка отишла в спалнята на малкото си момиченце, за да го успокои. Тя му казала: "Не се безпокой, Исус е тук и Той ще те пази". Дъщерята отговорила: "Добре, ти спи тук при Исус, а аз ще отида да спя при татко!" Това дете се нуждаело от докосване. Изглежда толкова нормално, че чрез възплъщението при нас идва Царят-слуга, Който ни докосва и Когото ние можем да докосваме. Библията е изпълнена със стихове, в които се говори за това как Исус докосва хората. Тъй като любовта Му към хората е толкова съвършена, дори прокажените, тези, до които никой не се докосвал, чувствали топлината на ръцете Му. Децата, животните, земята, създадена от Него, са усетили Неговото докосване. Не е чудно, че толкова много от фразите "един друг" в Новия Завет изразяват интимност, която изисква докосване. Не е чудно, че докосването при миенето на краката е било изисквано, за да има общение между Исус и Петър. Не е чудно, че докосването (дори и само до края на дрехата), носи изцеление. Не е чудно, че встъпването в служение изисква също "полагането на ръце". Не е чудно, че дарби и правото за унаследяване се предават от човек на човек чрез полагането на ръце. Не е чудно, че авторът на Посланието към евреите смята полагането на ръце за едно от първоначалните учения на християнството. Исус е бил дори уязвим за докосването. В градината след Възкресението, Той казва на Мария Магдалена да не Го докосва, защото все още не се е възнесъл при Отца Си. Явно нейните женски ласки са били твърде силно въздействащи за Него, тъй като Той все още бил в плът. Докато беше на земята, Исус бе любов, обвита в човешка плът! И дори и сега сагата за възплъщението продължава с това, че Исус ходатайства за нас пред Отец. Книгата Евреи (4:15) ни напомня, че Той все още ни състрадава в нашите немощи.

Като баща и син

Смири Себе Си и стана послушен.

Винаги съм имал изопачено разбиране за подчинението. За мен то е било свързано с неприятния работодател, с изисквания да правиш това, което не искаш да правиш и което смяташ, че не е правилно, но си заставен да направиш от някой по-голям и посилен от теб. Но изглежда не това е смисълът на подчинението в живота на Исус. Каква е разликата? За Него е било радост да се подчинява, защото това е означавало да бъде верен на истинската Си природа, природата на създадените по образа на Бога Адам и Ева, която те са омърсили по собствен избор. Най-характерният белег за живота на Исус бе Неговото пълно подчинение на Неговия Отец:

Тъй като Исус разкрива природата на Бога, би трябвало да приемем, че всички черти, обсъдени на тези страници, описват Бога на цялото творение. Бог и Неговият Син са слуги, примери за подражание, смирени като деца, като най-младия, като последния, като най-малкия, не използват насилие, отдали са всичко от Себе Си. Тези качества, израз

на любовта, бяха ръководните принципи и бяха дори задължителни за живота на Исус. Той абсолютно винаги ги спазваше. Исус бе послушен на тази любов към човека, дори и когато бе в Гетсимания, където цената, която трябваше да плати, астрономически нарасна. В най-критичния момент, Той избра да извърши това, което най-пълно разкрива любовта на Отец към нас. Поради егоизма си, аз най-често не успявам да изпълня точно това - да избира да върша тези неща, които са израз на любовта ми към хората. Но Исус знаеше тайната на подчинението, което носи радост. В Матей Той дава на учениците Си по най-сбит начин тайната на Бога, атомът, от който всичко останало се изгражда:

"Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери." (Матей 16:24-25)

"Истина, истина ви казвам, че не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец, понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши. Защото Отец люби Сина, и Му показва все що върши сам..." (Йоан 5:19-20).

Ако успея напълно да приложа този принцип в живота си, всички останали, които обсъждахме тук, ще си дойдат на мястото от само себе си. Това е същността на начина на действие на Бога, същността на това, което държи вселената в едно цяло, на това, което поддържа тялото ми живо, на това, което поддържа Христовото тяло в действие, така че, ако аз активизирам този принцип в живота си, той повече от всичко друго ще отприщи силата на Бога в живота ми. Това не е нещо мистично или тайнствено. Но и не носи в себе си драмата, която други стихове носят и затова лесно го пренебрегвам. Работата ми върху принципа да се отдавам напълно, доведе до много по-големи резултати в съветването ми, отколкото кой да е друг принцип. Той драстично промени собствения ми живот. Всички егоистични сили, които създават в живота страданията и всички останали неправилни неща, се отстраняват от пътя ми, когато вляза във връзка с Божия живот, атомът, който ме кара да действам с любов към хората. Харизматичните дарби, които толкова силно вълнуват хората, също са подчинени на този принцип. Някоя от тях не трябва да бъде използвана за егоистични цели, а само за назидаване на тялото. Дарбите на служенията трябва да бъдат използвани за изграждане на другите. Всяко действие, което не е от полза за другите, е неподчинение и е разрушително за тялото. Нашето благочестие е омърсено от многобройните ни изисквания за святост, които са станали чисто лични и нямат почти никакво отношение към това как трябва да се отнасяме с другите. На един християнски фестивал разговарях с две двойки, едната от които бяха будисти, във връзка със семинара, който бях изнесъл там същия следобед. Някъде по средата на разговора, мъжът от двойката християни запали цигара, като се извини, казвайки че иска да ги откаже, защото пречат на свидетелстването му. Жената от двойката будисти каза нещо, което и до сега ме разтърсва: "Когато някой от нас стане християнин, ние, нехристияните не гледаме на това доколко той живее според някакви самоналожени стандарти за благочестие, а искаме да видим по какъв начин ще се промени отношението му към хората." Почувствах се така, сякаш бях чул Божие слово от нея. Фарисеите можеха да обвинят Исус, че е чревоугодник и винопиец, но не можеха да Го обвинят, че не обича хората. Той беше успял. Той бе послушен на Отец.

Странен лозунг

Сила за подчинение на Отец дойде у Исус чрез помазанието на Святия Дух, което също идва от Отец. Но помазанието не винаги се разбира правилно. В миналото съм чувал да се използва като някакъв странен лозунг. Когато някой служител почувства, че

помазанието е върху него, тогава физическите резултати са незабавни. Силата на гласа се покачва и ударите по амвона зачестяват. По същия начин, когато хората от събранието говорят, че някой проповедник е бил помазан, това няма нищо общо с казаното от него, а с начина - стила, по който той е проповядвал. Но нека видим какво влияние оказва помазанието върху Исус. Първо, Той е бил заведен от Духа в пустинята, където, докато постеше, бе сериозно изкушаван от дявола. Там Той вижда колко са силни нещата, които ни събарят. Там усеща през какво преминаваме ние и открива колко сме земни. После, след като спечелва битката, той отива в синагогата, където Му подават един свитък от Исая, който Исус прочита:

"Духът на Господа е на Мене, Защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите. Прати Ме да проглася освобождение на пленниците, И прогледване на слепите, Да пусна на свобода угнетените, Да проглася благоприятната господна година". (Лука 4:18-19)

По такъв начин действа помазанието върху Исус. Помазанието подтиква Исус да действа според природата Си - да бъде послушен. Свещеното помазание, за разлика от социалното и медицинското помазание, си има специфично значение - да се посветиш на Бога, да се отделиш, да ти се даде сила да изпълниш конкретна цел. Думата Месия или Христос означава "помазаникът". С други думи, Исус беше напълно посветен, отделен, дадена Му е в пълнота необходимата власт, не за да стане гласът Му по-висок или начинът Му на говорене по-красноречив, а за да направи нещо - да благовества, да прогласи освобождение на пленниците и прогледване на слепите и да пусне на свобода угнетените. Това е, което помазанието трябва да произведе в мен, ако следвам Исус. Наред с нещата, които помазанието Го кара да върши, обърнете внимание и на клиентелата, при която Го изпрати - бедните, затворниците, слепите, угнетените - едва ли това бяха най-привлекателните хора за компания. Никой от тези хора не беше в състояние да заплати по подходящ начин за услугите Му. Те можеха само да получават. Послушанието "мисли" повече за това как да даде, а не как да получи. Нека сега да видим при какъв вид хора ще ни изпрати помазанието и какво трябва да им кажем.

На чия страна е Бог?

Да благовестяваме на бедните. Мисля, че бих предпочел да благовестявам на богатите. Това, което дават в замяна е по-добро. Но бедните хора едва ли знаят какво да правят с Благата вест, а и тя рядко достига до тях. Те са склонни да прекаляват, когато им попадне нещо добро и да се възползват от него. Мисля си, че не можеш да помогнеш на бедните, докато не разберат какво да правят, когато им се помага. Но, независимо от това, първият резултат от помазанието върху Исус бе да благовества на бедните. Освобождение на затворниците. Кога за последен път сте посетили някого в затвора? Може би ще се засрамите, че дори не познавате някой, който е в затвора. Ако като мен сте склонни да кажете: "Защо трябва да посещавам някого в затвора? Те са там поради закона за справедливостта като част от наказанието им и реабилитирането им се състои в това да бъдат лишени от взаимоотношения с хора като мен", тогава тази част от помазанието има за вас значение, което е силно обезпокоително. Не на всички хора по затворите им е дадена или им се дава справедливост. За много от тях, тъй като нямат богатство, за да платят за продължаване на законните процеси, отдавна е минало времето, когато е трябвало да бъдат освободени, ако справедливостта се разпределяше за всеки по равно, и сега чезнат в килиите си. Затворите са едни от най-удобните места за хората да бъдат забравени. Това със сигурност не действа добре на виждането на затворника за живота. И

така, Исус намира забравените и си спомня за тях. Независимо от това, че са се провалили в обществото и сега си плащат дълговете, фактът си остава, че в затворите лежат хора, а Исус дойде за хората. След като бе затворен поради ролята, която изигра в Уотъргейт, Чък Колсън, като законен експерт, видя несправедливото положение на много от хората по затворите. Това разкритие така промени отношението му, че той от съветник на президента стана служител по затворите в името на Исус. Не е добре да живееш в съседство със затворници, ако искаш да развиеш силна личност или високо чувство за достойнство; но независимо от това тази е нашата цел за хората, ако ги обичаме. Исус ги обичаше и затова Той дойде да прогласи освобождение на затворниците. Ако се чувствате неудобно от това, че наблягам повече на физическите затвори, а вие предпочитате да разгледаме нещата откъм страната на духовните затвори, аналогията е подобна. Голяма част от хората по света са пленници на някаква страст - наркотици, алкохол, тютюн, комарджийство, перверзии - или са затворени в неправилни емоционални реакции. Често изолираме тези затворници така, сякаш са затворени зад решетки. Ние им викаме през решетките от разстояние, че са свободни, но не показваме по никакъв начин, че вярваме, че наистина са свободни като ги дарим с присъствието си. Затворниците на греха и затворниците зад стените, веднъж освободени, често страдат от това, че са белязани, че на тях се гледа с подозрение и че човек рядко може да им се довери. Започнем ли да им служим, ще открием, че трябва да им отдадем голяма част от времето и енергията си. Смятам, че трябва да обичаме хората и да сме помазани преди да започнем да прогласяваме освобождение на затворниците. Възстановяване зрението на слепите. Често се опитвам да убедя Бога, че броят на хората, които биват изцерени, не е достатъчен. А това, което Той през цялото време иска да ме убеди е, че в повечето случаи не се моля достатъчно за тях и че не съм до тях да им помагам, когато те се възстановяват. Изцерението е нещо, което не разбирам. Виждал съм достатъчно изцерения, за да вярвам, че то съществува и че не винаги може психологически да се обясни. Но също така съм видял достатъчно, за да знам, че модерните теологии, които кастрят овцете за това, че нямат достатъчно вяра, са неправилни. Когато Исус ходеше по земята, Той безплатно изцеряваше болните. На някои места Той изцеряваше всички болни. Съмнявам се, че вярата на онези тълпи е превишавала вярата на днешните. Рядко Исус поощряваше изключителната вяра на някой човек, но въпреки това продължаваше да изцерява. Единствените места, където не извърши много изцерения бяха местата, където най-често срещаното отношение бе неверие. Когато наранени хора идват днес при Исус и молят хората да се молят за тях, те не идват от неверие. Някои биват изцерени, но не всички. Да изпратиш неизцерените, дошли с вяра, с осъдителна проповед за липсата им на вяра, чиито думи да кънтят в ушите им, ми се струва, че не е това, което Исус би направил. Не разбирам защо някои биват изцерени, а други - не, но аз съм на разположение да изпълнявам заповедите на Господаря-слуга, така че ще се моля за болните (и слепите), а за самото изцерение ще оставя Бог да се погрижи. Междувременно, какво е служението ми към слепите (физически или духовно), докато те се възстановят? Мога да вървя до тях, да ги държа в правия път, далече от наранявания, да им говоря, за да се възстанови личността в тях и да ги държа в непрекъсната връзка с Изцерителя. Ако ми простите егоизма ще ви кажа, че се радвам да бъда първият човек, когото духовно или физически слепият вижда. "Да пусна на свобода угнетените". Угнетените хора са загадка за нас. Искаме да им помогнем, а те продължават да правят неща, които ни плашат и дори често ни хвърлят обратно в лицето помощта ни. И в края на краищата започваме да си мислим, че те са угнетени, защото заслужават да бъдат угнетени. Независимо от това дали го заслужават или не, сърцето на църквата трябва винаги да бие в съзвучие със сърцата на

угнетените. А много често това не става. Дори нещо по-лошо - едни от най-ужасните ситуации са, когато църквата става източник на угнетяване. Да изключиш някой от църквата поради цвета на кожата му или социалното му положение, или да поддържаш като църква институции, които правят това, е абсолютно несъвместимо с природата на Исус. Това е все едно да не слушаш Отец. Това е грях, който спира действието на Святия Дух върху нас. Единственото, което се надявам, е посрамването на Исус да не е сред греховете, които попадат в категорията на непростимите грехове. Много от нас в църквата, пропуснахме златната възможност през шестдесетте години, когато радикалите поеха в ръцете си каузата на угнетените. Не ме интересува дали радикалите са имали някакви скрити планове или са използвали погрешни методи. Трябваше да бъдем на тяхна страна в желанието си да освободим потиснатите. Ние трябваше да сме първи в това дело. Но вместо това, тъй като не харесвахме радикалите, ги използвахме като повод да не освободим потиснатите. Тогава решихме, че всеки, който се опитва да освободи потиснатите, вероятно прилича на тези радикали и несъмнено е вдъхновен от идеите на комунизма. Исус не се интересуваше кой друг беше на страната на угнетените. Единственото, което знаеше бе, че Той е на тяхна страна. Смятам, че прекалено много се опитвам да защитавам репутацията си. Може би и аз ще трябва да отдам всичко от себе си така, както и Той направи. Другата страна на монетата е да освободим тези, които са наранени и угнетени от хора. Когато някой ни удари, обикновено се появява синина. Поради страха от евентуално повтаряне на същата болка, ние се опитваме да предпазим тези наранени места. Ако продължават да ни удрят, ние продължаваме да вземаме предпазни мерки, докато накрая не се превърнем в изкривени, тромави хора, чийто живот е обвит в непрекъснати опити да прикриват раните си. След като веднъж бях разочарован от мое влюбване, аз си казах, че никога няма да допусна някой отново толкова близо до себе си. Дори заплашвах, че никога повече няма да обичам. Така нашите вътрешни рани се превръщат в изходни точки на страненето ни от уязвимия, любящия, насочен към другите хора стил на живот и започваме вместо това да съсредоточаваме живота си около собствената си защита. А това означава да ходим в смърт и депресия. Исус ни призова чрез същото помазание, което бе и върху Него, внимателно да открием и изцерим вътрешните рани на хората така, че те да бъдат свободни и да живеят, без да се опитват да се защитават. Исус ни казва в евангелието от Матей 7:3-5 да не вадим съчицата от окоето на някой друг човек, докато не сме извадили гредата от собственото си око. Това може да ни послужи за пример как да помагаме на наранените. Никога не трябва да подхождам към другите като ловец на съчици. Това само би ги накарало да се свият от страх. Но, ако съм извадил гредата от собственото си око, можете да бъдете сигурни, че ще си спомня болката от това и ще гледам много внимателно да се отнасям към тези със съчиците. Пък и аз не бих отишъл на лекар, от чиито очи стърчат две огромни греди. " Да проглася благоприятната Господна година". Какво ли е това в мен, което ме кара да кажа на света, че е във вражда с Бога? Ако бях в групата на тези, които бяха хванали жената в момента на прелюбодейството, вероятно щях да я смърдя и да гласувам за убиването ѝ с камъни. Като млад евангелист обикалях из света и единственото, което му говорех, бе колко лош е той. Разбира се, светът вече знаеше това. Хората вече бяха избличавани в сърцата си. Мислех си, че го казвам по-красноречиво и по-силно въздействащо. След това чух, че Исус казва, че помазанието ще ме накара да прогласявам в света, че Бог е на негова страна. Бог е благосклонно настроен към нас. Колко се различава това от посланието, което съм прогласявал и същевременно колко много светът копнее да го чуе. И така, делото на Святия Дух - помазването на Исус - бе в пълно съответствие с природата на Исус и Неговия Отец. Резултатите бяха посвещение и послушание, пълно отдаване на

Себе Си на другите хора и живот на слугуване. Нима помазанието ще направи по-малко за мен?

Пастирите не бягат

Смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.

"Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си" (Йоан 15:13).

Това е най-висшият тест за любовта. Желая ли до такава степен да отдам себе си? Важно е да отбележим, че Исус не е бил насилен да направи това. Любовта винаги е личен избор. Никой не е бил насилван да обича. Да бъдеш поробен е едно, а да избереш да служиш е друго и това всъщност представлява любовта. Така че, дори стъпката към смъртта бе личен избор на Исус, който Той направи от любов към хората.

Сила за такава себеотдаване може да дойде единствено от познаването на Отца и от слушането на гласа Му. Важното е Неговите овце да откликнат като чуят гласа Му, като знаят как звучи гласа на Отец, да чуят призива на природата на слугата, да разберат, че да Му бъдат послушни означава никога да не карат другите хора да вършат нещо насила и с това да служат единствено на себе си. Исус знаеше, че със смъртта не свършва всичко - с нея просто започва един напълно нов свят.

"Аз съм добрият пастир; добрият пастир живота си дава за овците. Който е наемник, а не овчар, и не е стопанин на овците, вижда вълкът че иде, и, като оставя овците, бяга; и вълкът ги разграбя и разпръсва. Той бяга защото е наемник и не го е грижа за овците. Аз съм добрият пастир; и познавам Моите, и Моите Мене познават, също както Отец познава Мене, и Аз познавам Отца; и Аз давам живота Си за овците. И други овци имаме, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведе; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир. Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го зема пак. Никой не ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си." (Йоан 10:11-18)

Способност за случайни открития на ценни неща

Затова и Бог Го превъзвиши.

Моето природно естество започва да се страхува след като разгледахме природата на Исус. Нито едно от тези качества на човека Исус не е полезно за завладяването на света, но въпреки това Исус ни остави заповедта да направим ученици от всички народи. Как можем да направим името Му известно без да използваме сила, власт и пари? Как може една система, която не служи на себе си, да свърши тази работа? Тук, в тези стихове, Бог разкрива какво лежи в основата на този списък от качества на Исус. Той ни показва от какво се интересува. В откъса от 2 гл. на Филипийците Павел ни дава резултатите от това, да живеем според природата на Исус, в послушание спрямо Отец:

"Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклонят всяко коляно от небесните и земните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца." (Филипийци 2:9-11)

Сега разбирам. Ако живеем по Божия начин, ще получим Божиите резултати. Не можем да спечелим света със собствени сили, така че трябва да подхождаме към него по начин, който дава свобода на Бога да използва силата Си в наша полза. Виждал съм хора, които са успявали в определени религиозни кръгове без да използват много стила на

Исус. Това ме безпокоеше, докато не погледнах на нещата в перспектива. Техният успех беше най-минималният в сравнение с това, което можеше да бъде. Ние можем и със собствени сили да успеем, но успехът ни ще бъде ограничен до човешките ни възможности и никога няма да изпълним напълно задачата, която ни е поверена. Но когато живеем според стилът на Исус, успехът ни е ограничен единствено от Божиите възможности. Това никога няма да съответства на светската ни логика, но ще съответства на вярата ни и несъмнено ще изисква от нас да се доверим на Бога, а Той е верен и обещава, че ще изпълни това, което е казал. Той ни казва: "Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко, що съм чул от Отца Си" (Йоан 15:15). Това е един величествен резултат. Сега вече знаем как да се молим. Сега знаем как да обичаме. Сега знаем кой е източникът на сила. Знаем как да използваме силата.

Посредникът на сила

Исус знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му.

Гледах по телевизията една програма, в която интервюираха кандидатите за някаква титла по културизъм. Разхождайки се по сцената, мускулите под намазаната им с масло кожа се движеха подобно на голям брой животинчета, които се надбягваха едно с друго. Това шоу на сила бе величествено. Когато водещият ги запитва какво правят със силата, която имат, те отговориха като заеха отново подходящи пози, за да покажат формата на мускулите си. Колкото повече той настояваше да научи как използват силата си, толкова повече те заемаха такива пози, в които да проличи силата им. Какво правиш, когато имаш всичката тази сила? През последните двадесетина години Супермен стана част от американската култура. В началото като книга с комикси, после като сериал по телевизията, сега неговите приключения са събрани в серия от скъпо струващи филми. Ние сме заплениени от мисълта да бъдем по-бързи от куршум, по-мощни от локомотив, от това да можем с един скок да прескачаме високи сгради. Ние обичаме силата и Супермен напълно съответства на най-съкровения ни фантазии. Но какво правиш, когато имаш всичката тази сила? Какво направи Исус? Исус знаеше (в Йоан 13), "че е настъпил часът Му". Той се подготви да покаже на учениците пълната сила на Своята любов. Исус осъзнаваше, че е дошъл от Бога и че се връща при Него и знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му. Какво трябва да очакваме сега? Фойерверки? Величествена демонстрация на груба сила? Представете си Исус с издути бицепси под робата, с надиплена пелерина, как се е излегнал на вечерята с учениците Си. Силите на злото са се подготвяли месеци наред и само след малко ще Го убият, но не се тревожете, в Неговото тяло тече всичката сила, съществуваща от самото създаване на земята. Той се изправя, заобиколен от изумителен брой зли сили, отива при учениците Си и какво започва да прави с тази невероятна сила? "...Стана от вечерята, сложи мантията Си, взе престилка и се препаса. После наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците..." Това е, което Той направи със силата, която имаше. Уми краката на учениците Си. Ние нямаме обичай, който може да се сравни с измиването на крака. То е било израз на гостоприемство и е било извършвано винаги от слугата или от главата на дома, ако той е бил твърде беден, за да си позволи да има слуга. Миенето на крака е било нещо унижително и никога не се е извършвало от важни хора, за които то би представлявало понижаване в социалното им положение. Това е все едно президентът на Съединените Щати да чисти тоалетните на Белия Дом или някой цар да мете улиците. Човек не би вършил такава унижителна работа и да рискува да загуби положението си в обществото, освен ако не осъзнава и не цени собствената си

идентичност. Исус знаеше кой е и следователно не трябваше нищо да доказва. Той можеше да извърши най-унизителната работа. Ако бях аз на Негово място, щях да се попривдигна леко, така че всички ученици да ме виждат и като покашлям нервно да им намекна, че нещо важно е останало неизвършено. Щеше да бъде под моето достойнство да върша такава работа. Петър разбра, че подобно поведение е под достойнството на Исус. Той не можеше да приеме такъв скъпоценен подарък и затова каза на Исус, че няма да Му разреши да му умие краката. Отговорът на Исус ни говори много за нашите отношения с Него, за отношенията помежду ни и за Неговата природа: "Ако не те умия, нямаш дял с Мене". Докато не разберем истинската природа на Исус и не Му разрешим да бъде с нас такъв, какъвто трябва да бъде, не можем напълно да Го разберем и да имаме нещо общо с Него. Можем да бъдем членове на Неговия клуб или да говорим изискано, но докато не Му разрешим да ни послужи, ние нямаме дял или общение с Него. Реакцията на Петър е типична за начина, по който реагираме един към друг. " Преди всичко, ти не трябва да видиш истинското ми лице", разсъждаваме ние. "Аз ще си измия краката, а ти можеш да ги изплакнеш, за да изпълниш ритуала." Може би точно това, че не разрешаваме на Исус да ни умие краката, ни пречи на общението с Него, а като не изпълняваме заповедта на Исус да си мием краката един на друг, пречи на взаимоотношенията помежду ни. Ние трябва да се грижим един за друг да бъдем чисти, да почистваме праха от ежедневните си пътувания, за да се подготвим и да седнем на трапезата на Господа.

Някои смятат, че Исус така въвежда един нов вид ритуал, или служба за миене на краката. Нямам основание да споря с хората, които мислят така. Участвал съм в такива служби и знам, че те носят в църквата едно истинско оживление. Но никога не съм бил на служба, където да има хора с наистина мръсни крака. Ние грижливо си измиваме краката преди да ги изложим пред погледа, носа и ръцете на светиите. Лично аз се съмнявам Исус да е въвел по този начин нов вид богослужение. Той определено ни говори за това как да се отнасяме един към друг. Ако тази заповед не трябва да се възприема буквално, то какво трябва да направим, за да я изпълним? В отговор на това можем да си зададем следния въпрос: "Кои неща ни карат да се чувстваме по-чисти и по-подготвени за трапезата на Господаря?" Когато някой отдели от времето си, за да ме изслуша, тогава аз се чувствам така, сякаш краката ми са били измити. Когато ми правят комплимент, краката ми са били измити. Когато някой сподели радостта си с мен, краката ми са били измити. Когато някой ме сметне за достоен да сподели с мен товара си или да изповяда нещо, тогава краката ми са били измити. Има безброй много начини да бъдат измити нечий крака. Трябва само да започнем да забелязваме откъде идва мръсотията в собствения ни живот и така ще можем да мием другите. Тези мисли промениха напълно подхода ми към неделните служби. Започнах да осъзнавам, че спретнато облечените хора, прилично седнали по столовете в църквата, не се чувстват чисти вътрешно. Повечето от тях се борят с колеги, които не са християни, други са изложени на един непрекъснат порой от глупости и мръсни истории. Много от жените са били поставени пред трудни за решение ситуации през изминалата седмица. Семейства седят недружелюбно настроени, без желание да разговарят. Чувство за вина, действително или не, се носи из въздуха и нанарява дълбоко сърцето. Трябва ли да ги удрям със злокобни думи от амвона? Трябва ли да ги осъждам, че не живеят по-добър живот? Трябва ли да ги обвинявам, че сърцето им е ранено? Не, защото и те като мен имат нужда от това някой да измие краката им. Не ще можем да разберем какво е истинското общение между християни, докато времето, което прекарваме заедно, не стане време на взаимно миене на крака.

"Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате". (Йоан 13:17)

ЖИВОТ В СТИЛА НА ИСУС

Сладко и горчиво

За да се движим по карта, ние първо трябва да знаем къде се намираме, преди да научим къде отиваме. Сега, след като видяхме колко сме противоположни на Исус, поне имаме някаква представа къде се намираме. Досега вече трябва да е ясно, че нашето пътуване ще продължи цял живот, но ние ще стигнем до края му. Когато на Йезекиил му бе казано, след като получи откровение от Бога, да изяде думите, които бе написал, той откри, че те бяха сладки в устата му и горчиви в стомаха му. Тази случка има нещо общо с думите, които споделих с вас. Колкото и да са сладки, когато ги слушаме или опитваме, когато ги преглътнем, трудно ги смисляме просто защото коренно се отличават от естествените ни наклонности. Започваме да се страхуваме и да треперим, изработвайки спасението си. Но за щастие има кой да ни помогне. Ние ще видим това ясно, като погледнем на Христовото тяло и на Божието участие в личното ни израстване. Ще стане явно, че в Своята покана, Бог отправя към нас молба да откликнем.

Костта на глезена, свързана с костта на стъпалото

"Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на оная част, която не я притежава; за да няма раздор в тялото, но частите му да се грижат еднакво една за друга. И било че една част страда, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея. А вие сте Христово тяло, и по отделно части от него." (I Коринтяни 12:24-27)

Аналогията, която Бог направи, между последователите Си и човешкото тяло, е напълно подходяща. То е органично, гъвкаво и се развива. Може да оцелее, единствено, ако живее съобразно природата на Исус. Нито една част от човешкото тяло не съществува сама за себе си. Всяка една част е предназначена и поставена в тялото, за да служи на останалите. Ако някоя част се съсредоточи единствено върху себе си и започне да живее само за себе си, тя се превръща в това, което лекарите наричат рак. Както моето човешко тяло, така и Христовото тяло може да оцелее дотогава, докато всяка една част функционира като слуга на останалите части. От аналогията, че сме като едно тяло, можем да стигнем до някои логически заключения. В никое тяло няма части, които да имат собствени амбиции. Никога няма да чуете пръстите на краката ми да казват: "Ако наистина съм добър пръст на крак дали няма да мога да си проправя път в тялото и да стана коляно, лакът или нос?" Това е смешно! Пръстите на краката ми прекарват по-голямата част от времето си в тъмнина. Малко са хората, които ги виждат. Те работят усилено и едва ли в най-добрата атмосфера. Но, въпреки това, не се оплакват, че никога не са вкушали сладолед, или че лицето получава повече внимание от тях. Никога досега не са казвали: "Ако това е цялата благодарност за работата, която вършим, тогава ще отидем в друго тяло." Ако глезенът е изкълчен и не може да носи своя дял от товара, тялото не го заплашва, че ще го отсече, защото кара цялото тяло да куца. А напротив - другите части се радват да понесат слабостта, докато наранената част се възстанови. Когато забивам гвоздей и без да искам ударя единия пръст на ръката си, наранената ръка не грабва чука, за да си отмъсти като удари пръст от другата ръка. Дясната ми ръка не

осъжда лявата, че е по-слаба и не така сръчна като дясната. При бръснене бива остърган слой от кожата, който изисква кръвни телца да дойдат и да го възстановят. И те правят това всеки ден. Нито веднъж не са се оплакали, че ако мъжът не си научи урока и не престане да се наранява, те ще престанат да изцеляват обръснатата част на лицето. Юмрукът ми не удря стомаха ми, когато го боли или лицето ми, когато е изгоряло; точно обратното. Тялото ми внимателно се защитава. Без да внимава за собствената си безопасност, ръката ми покрива лицето ми, за да защити очите. От време на време частите на тялото ще подадат сигнал, ако са се преработили, но никога няма да получа куп оплаквания от части на тялото, които да са недоволни от това, което са. Какво означава всичко това, е напълно ясно. Ако сме части на Христовото тяло, ние сме предназначени да си служим един на друг. Това е единственият начин, по който Христос иска да живеем.

Затворници на историята

Ако от личния ни живот се очаква да отразява природата на Исус, то тогава и структурите, които учредяваме - нашите организации, деноминации - не трябва да правят изключение. Но въпреки това, в първите няколко години след основаването си, почти всички религиозни групи започват да придобиват характеристиките на обикновени бизнес-корпорации. Структурата на ръководството им е под формата на пирамида. Експерти по ефективността започват да определят функциите им, вместо това да е резултат от функционирането на тялото и духовните дарби. Биват издигани свои хора; организациите стават самодоволни и се отдалечават от мисленето на хората, които ги съставляват. Съвместните изявления рязко се различават от личните изявления, дадени от отделните членове. В личните си разговори с най-различни хора от деноминационни съвети на високо равнище, открих, че повечето от тях са прогресивни мъже, които се грижат за хората и имат дълбоки опасения относно различните теологии и собствената си роля. Но, когато се съберат на едно място, резултатът от срещата им е обратен на личните им изявления. Чудя се, веднъж попаднали в система, наподобяваща тази в света, дали не започват да получават сигнали от някъде другаде. Ако системата на дадена организация лишава или пречи на способността на хората да чуват Бога и да вземат правилните решения, тогава има нещо в нея, което е дълбоко погрешно. Това не е стилът на Исус. В природата на Исус беше да се отдава на хората. В природата на организациите е да са отдадени на себезапазването си. Да търсиш да задоволяваш собствените си интереси е равносилно на това да нарушиш думите на Исус:

"Който иска да спечели живота си, ще го изгуби; а който го изгуби, ще го опази" (Лука 17:33).

След известен период от време, структурите започват да страдат от "втвърдяване на категориите" и тези категории стават поважни от хората, на които структурите служат. Гръцкият мит за Прокруст е много добър пример за тази ситуация. Къщата на Прокруст се намирала по средата на пътя между два големи града, на разстояние един ден път от всеки от тях. Поради своето местоположение пътуващите го търсели редовно, за да пренощуват и се нахранят. Гостоприемството на Прокруст надхвърляло всяко друго. Храната била разкошна, а стаите просторни. Заплащане не се приемало. Прокруст оставял къщата си на тяхно разположение и им заявявал, че няма никакви правила, за които да се безпокоят. За цялата нощ се поставяло само едно единствено изискване. Радостта изобилствала. След това се откривало и какво е изискването. Всеки човек, който нощувал там, трябвало да съответства на дължината на леглото. Ако бил твърде нисък - Прокруст го разтягал, а ако бил твърде висок - трябвало да бъде срязан. Мнозина съответствали на дължината на

легло, преспивали добре и след това си тръгвали като хвалели гостоприемството на Прокруст на приятелите си по градовете, подканяйки ги да прекарат нощта си при него, ако минават оттам. Но много хора умрели в дома на Прокруст. И никой не чул тяхното свидетелство. Когато деноминации и други религиозни организации бъдат утвърдени, обикновено тяхното богословие и социални структури стават твърде строги и сковани. Всеки един с по-свежо виждане или с пророческо слово бива замерян със словесни камъни или изключван от Йерусалим (щаба) на групата. Само онези, които отговарят на предписания модел, оцеляват. Също така, тъй като системите на определяне на личния състав са твърде усъвършенствани, се приемат само тези, които могат да се придвижват до по-висок ранг. Духовното водачество остава някъде встрани, когато спечели суровия калъп на политическите способности. Ранните дни на повечето нови движения се характеризират със забележително ръководство, избрано в повечето случаи просто защото е забележително. По-късно, когато движението започне да замира, ръководството в появилата се в резултат на движението институция, започва да следва един по-бюрократичен модел. Няколко пъти се случва да питам хора, обучавани за служение, да изброят тези, от които са търсели духовно водачество в църквата. Никога не е бил споменат официално избран член на дадена организация. Някак си, в борбата за власт, правата за истинско ръководство остават встрани. Какво може да направи дадена структура, за да се предпази от такива грешки? Нищо съществено не може да направи. Това е природата на хищника и единственият начин, по който може да се оправи, е да бъде убит. Ето едно драстично предложение. Всяка религиозна организация трябва да съдържа в първата си конституция, като предохранителна мярка, неотменимото условие да бъде разформирана или разпусната в края на петдесетата си година. За някои организации този срок трябва да бъде 25 години. Това ще даде свобода на поддръжниците ѝ да имат една постоянна връзка с Бога, като по този начин се увеличава възможността за съживление. Така организацията ще се освободи от стремежа към богатство и влияние. Паричните ѝ фондове ще бъдат насочени към хората. Различните от природата на Исус структури ще умрат и църквата няма да бъде толкова виновна за нараняването на хората. Този подход просто би съответствал на начина, по който Святия Дух действа. Той издига нови движения, които са живи и във връзка с Него, докато не стане така, че старите структури станат самодоволни и не изритат навън новото движение. Новото движение показва своята жизненост като расте по-бързо от каквото и да било около себе си, докато понякога става толкова голямо, колкото е и групата, от която е било изгонено. Тогава новата група закостенява като по-старата и се появява друго ново движение в по-близка връзка със Святия Дух и хората. И то на свой ред бива изгонено от новата група, която бе изгонена от първата и всичко това се повтаря отново и отново. Защо просто да не се движим със Святия Дух и да гарантираме смъртта си, така че да можем да се преумножаваме като житно зърно. Смирението на Исус изисква да сме абсолютно откровени за самите себе си; но, въпреки това, системи, които се стремят да се запазят, казват само тази част от истината в рекламните си материали, която би насърчила хората да продължат да ги поддържат. Някои рекламни материали звучат така, сякаш системата, за която се отнасят, е все още жива, независимо от това, че тя отдавна е умряла и изгнила. Да следваш стила на Исус означава да устоиш на изкушението за себепрославяне и прославяне. Това би означавало да се приеме поддръжката само на тези, които по свое собствено желание стават източници на средства, тъй като са благодарни за оказаното им слугуване. В момента, в който дадена структура започне да си прави реклама и сама да се издига, тя действа против природата на Исус и е изпила отровата, която ще я доведе до смъртта ѝ. Религиозните организации трябва да ограничат количеството на фондовете,

които държат в запас. Колкото повече са те, толкова по-малко разчитаме на Святия Дух и по-малко стоим в положението на слуги спрямо хората. Дори и деноминациите не трябва да трупат съкровища там, където ръжда ги разяжда и крадци ги крадат. Христовата природа не е предназначена за колективно трупане на огромни суми пари. Всеки път, когато срещнете организация, разполагаща с огромни суми пари, може да очаквате, че в тях се крие скандал, който рано или късно ще излезе наяве. Никоя система не трябва да върви против природата на Исус като изисква от хората нещо, което би било в полза на системата. Божието царство се състои от доброволци. Този, който действа като слуга, дете и като последния, едва ли ще поставя изисквания пред хората. Системите, които правят това, са отчаяни и на умиране. Всяка една система трябва да има на първо място като свой приоритет изграждането на такива взаимоотношения, които да изпълнят заповедта за любовта. Не трябва да се строи структура, която да изисква власт и подчинение над любовта и единството. Никой в структурата не трябва да бъде на повече от една стъпка разстояние във властта от контакта с поддръжниците. Никаква власт не трябва да се дава просто въз основа на позиция. Цялата власт трябва да бъде на хора, които са избрани от Бога и докато животът и способностите им не донесат нужното признание, никаква позиция не трябва да постановява това. Институционната власт никога не може удовлетворително да замени дадените от Бога способности и властта, която придружава тези дарби. Трябва да освободим себе си от такива културни форми като избори (наречени още разделяния на дома) и да се научим да вземаме решения, произтичащи от единството, основано на открити и грижовни взаимоотношения, решения, взети от ръководители, отказали се да строят собствени империи, решения, които са внимателно обмислени така, че да не насилват никого. Трябва да скъсаме с виждането си за духовенството като за елитен корпус, който има определени привилегии вследствие на ръкополагането. Повечето от тези структури са просто съюзи на проповедници, които имат малко общо с това да бъдат слуги. Когато Уилям Стрингфелю заявил, че всички световни институции са демонични, защото влияели на хората така, както и демоните влияят, бил доста близо до истината. На мен ми е трудно да опровергая това негово твърдение. Исус ходел сред хората. Той никога не станал част от някоя от религиозните структури на Своето време освен на синагогите, където били хората и където лежала най-ниската част от пирамидата на властта по Негово време. Този факт трябва да ръководи и днешния религиозен свят. Когато изследваме живота на Исус откриваме, че гневът Му се разпалвал най-лесно от тези, които са се загнездили в институции, обслужващи единствено себе си, загубили от погледа си целта да задоволяват нуждите на хората и които отдавна са престанали да бъдат слуги. Дори и най-великите заповеди от миналото, като например "Почитай съботата", се били превърнали в институционална политика. Исус ги връща обратно в правилното положение: "Съботата е направена за човека, а не човек за съботата"

Цялата любов на Христос била насочена към изкуплението на човека, не да обезличи човешкия живот и дело, а като направи човечеството да разбере истината и да бъде свободно. Законът трябвало да се подчинява и да служи на любовта. Исус се гневял на всеки човек или система, които унижавали или пренебрегвали човека и неговите нужди:

(Марк 2:27).

"Горко вам книжници и фарисеи, лицемерци! Защото давате десятък от гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегвали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността. Змии! рожби ехидни! как ще избегнете от осъждането в пъкъла? Затова, ето, аз изпращам до вас пророци, мъдри и книжници; едни от тях ще убиеете и ще

разпнете, и други от тях ще биете в синагогите си, и ще ги гоните от град в град." (Откъси от Матей 23)

Явно мозъците на фарисеите били толкова промити от системата, която те самите построили, че сега единственото, което знаели, било как да разрушават хората с нея. Ние не трябва да бъдем толкова слепи и да си мислим, че тези думи на изобличение, казани от Христос, се отнасят само за хората от Неговото време. Те важат също и за днес. По някакъв начин Бог трябва да изтрие от умовете ни наслояваното с векове неразбиране и да ни помогне да проумеем, че институциите и структурите в света, както и системите на управление, които ги придружават, нямат никаква връзка с органичното тяло на Христос. Колкото и ефективна да е дадена световна система, тя не може да бъде автоматично приложена в църквата. Още един стих, който бих искал да включа, говори за нашето разбиране за това как Исус е живял във взаимоотношение със съществуващата по Негово време световна система (религиозна или светска). Оставям на вас и на Святия Дух да решите как да го приложите:

"Защото се изгарят вън от стана телата на животните, чиято кръв първосвещеникът внася в светилището като жертва за греховете. Затова и Исус, за да освети людете чрез собствената Си кръв, пострада вън от градската порта. Прочее нека излизаме и ние към Него вън от стана, понасяйки позор за Него. Защото тук нямаме постоянен град, но търсим бъдещия." (Евреи 13:11-14)

Свързвайки ни в едно

Ако има едно нещо, за което целият християнски свят е единомислен, това е, че Исус е Господ. Доктриналните крайности, културните различия и личните амбиции са причината, поради която днес сме толкова разцепени. Ако трябва да съществува единството, за което се молеше Исус, то ще бъде построено единствено и само около Него. На едно събиране на сестри от католическата църква, аз бях един от малкото представители на протестантските служители, които бяха поканени да говорят пред групата, относно перспективите на екуменизма (движение за световно обединение на църквата - б. ред.) и относно това, което ние смятаме, че ни разделя. Различните етапи на църковната история и традиции бяха обсъждани с такова познание и красноречие, че аз започнах да се притеснявам от простотата на изявлението, което бях подготвил. Когато дойде моят ред, казах: "Аз съм член на една деноминация, която независимо от това, че е млада, вече е развила много традиции, които биха ни разделили. Не бих искал да ви говоря за тях, а и вие няма да искате да слушате за тях. Вие сте членове на много стара група, която има много повече традиции от нашата, традиции, в които никой от нас не би искал сега да се впуска да обяснява. Промяната в тези модели не би довела до някакво решение и не би ни свързала в едно. Но всякога, когато се съберете и искате да говорите за Исус, аз също съм готов да участвам." Казвайки това, аз си седнах. В края на срещата бях затрупан от молби да отида в техните училища и да кажа същото нещо. Преди няколко години присъствах на една конференция в Сингапур, чиято цел бе да изследва възможностите за църковно единство и да се чуе какво Бог е говорил на всеки един. Присъстваха четиристотин души от четиридесет различни деноминации. След една седмица на активно взаимодействие, единственото изявление, под което всеки можеше свободно да се подпише, бе: "Исус Христос е Господ!" Може никога да няма органична световна църква, а ако има, тя по-скоро би предизвиквала страх, отколкото почит. Но живото единство се осъществява, защото Отец отговаря на молитвите на Исус:

Имал съм възможност да видя добри примери за църковно единство. То винаги е налице, когато хората живеят като слуги, т. е. според Христовата природа. Имал съм възможност да видя и доста разделения на църкви и стана ясно, че никоя църква не се разцепва, защото двете части се надпреварват в това кой да бъде слуга, кой да бъде по-малък, кой да бъде последен, кой да се откаже от репутацията си или кой последен да използва насилие! Единството е следствие на любовта ни един към друг, така както Исус ни обича. Ето защо ни е дадено описание на Неговата природа - за да разберем как Той ни е обичал, как ние можем да се обичаме един друг и как църквата може да стане единна.

"Отче свети, упзи в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и ние... За да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мен" (Йоан 17:11-23).

Да се чувстваме като у дома в тялото

Ако сте готов да започнете да живеете като слуга, бих искал да ви предложи откъде да започнете и накъде да продължите. Тези препоръки не са изключителни, но, във всички случаи, слугуването изисква близост, непозната за повечето хора. Затова аз ще споделя опита, който имам с малките групи, за да можете да започнете своето пътуване. В ранната църква са открили, че домовете са идеалните места, където християнството може динамично да се развива. Там не е имало място за капана на парадните ритуали. Поради малкия брой на хората в групата, било възможно и наложително участието на всеки един. Всеки един се познавал с останалите хора, така че поддържането на добри взаимоотношения било от първостепенно значение. Имало е достатъчно време за молитва и служене един на друг. Библията е могла да бъде изучавана в диалог и моментално прилагана. Самият Исус избра дванадесет мъже като свое основно служение. Природата на Исус бе любов и това изискваше близки, лични взаимоотношения. Слугуването е трудно в големи групи, където е трудно личното общуване. Открих, че малките групи могат да се развиват успешно, ако природата на Исус се използва като водеща сила. Ръководител, който се стреми да бъде слуга в малка група, ще контролира собственото си участие, за да даде свобода на другите. Той ще бъде чувствителен към нуждите на хората около себе си, за да може да им послужи. Например, той няма да очаква другите членове на групата да споделят даден проблем или да отговорят на някой въпрос, който самият той не е споделил или, на който пръв не е отговорил. Той ще ръководи останалите като слуша, утвърждава и изразява откровено чувствата си. Поради това, че е смирен, той ще споделя истинските си чувства и ако е необходимо ще се противопоставя с любов. Като дете ще приема хората и няма да се бърка в живота им, но ще се радва и ще плаче с тях. Като човек, отказал се от репутацията си, той с желание, без да се крие, ще позволява на другите от групата да виждат собствените му провали и борби. Както най-младият би постъпвал, той ще бъде чувствителен, когато някой човек се отнася зле с друг и ще бъде склонен да защити пострадалия. Във всичките ми изследвания и участия в малки групи, аз все още не съм видял правилно ръководство, което да не е основано на природата на Исус. Смятам, че тя е ключът за църковния живот - там, където малък брой хора влизат във взаимоотношения. В следващите три части от тази глава ще разгледаме нещата, които биха спомогнали тези взаимоотношения да израснат.

Да споделяме себе си

Начинът на мислене "Петото изменение - правото на личен живот" е превърнал Христовото тяло в група от отделни индивиди, които се събират заедно, но си остават скрити в защитните черупки. За да разчупим този начин на мислене, ние трябва съвсем съзнателно да започнем да споделяме с другите. Освен това, което узнаваш за мен, когато ме наблюдаваш, ти можеш наистина да ме опознаеш, само когато ти разкажа историята си с нейните борби и чувства. Да споделя историята си, да стана уязвим за другите, това, разбира се, е според природата на слугуването.

Ходене в светлината

Ако участваш в малка група, която не е изградена върху принципите на тялото, споделянето на проблемите ти може да бъде последвано от противопоставяне или някакъв вид словесна атака (ответна реакция от страна на другите участници). Но това не са начините, по които трябва да действа тялото. Откликът на тялото към изплашения или угрижения член на тялото е защита. Нашата реакция към този, който споделя, е утвърждение. Цялата структура и развитието на Христовото тяло, се съдържа в едно единствено изявление на Павел в I Коринтяни 12:7, където той заявява, че дарбите на Духа са дадени на всеки един за назидаването или изграждането на тялото, за общото добро. Най-силното изявление на Павел, за това как трябва да гледаме един на друг и как да реагираме един към друг, е във II Коринтяни 5:16-17:

"Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христа по плът, пак сега вече така Го не познаваме. Затуй, ако някой е в Христа, той е ново създание; старото премина; ето (всичко) стана ново!"

С други думи, сега трябва да гледам на тебе като на ново създание, каквото вече си. Трябва да мога да открия най-доброто. Нямам повече право да казвам: "Добър човек си, но..." и след това да се впусна да изброявам грешките ти. Твоето положение на Божие дете трябва да бъде утвърдено от мен. Понякога съм чувал да се протестира против подобно утвърждаване, като обикновено това се изразява в следната форма: "Но как ще знаят хората какво да променят в себе си, ако не им казвам къде грешат?" Отговорът е съвсем прост: Исус казва, че сърцата ни вече ни осъждат и затова Той не дойде да ни осъди, но да даде изобилен живот. Ако ви помоля да напишете на лист хартия пет неща, които не харесвате в себе си, много вероятно е да направите това за помалко от шестдесет секунди. После, ако ви помоля да обърнете листа и да напишете пет неща, които харесвате в себе си, може би ще са ви необходими няколко часа. Всички ние осъзнаваме болезнено несъвършенствата си. Една приказка (доста от тях звучат като боговдъхновени) изразява това много добре; Слънцето и Северният Вятър наблюдавали един човек, който се разхождал, облечен в дебело палто. Те решили да видят кой ще накара човека да съблече палтото си. Северният Вятър си избрал да бъде първи. Той задухал и се образувала страхотна вихрушка около човека, но колкото по-силно духал вятърът, толкова по-плътено се увивал човекът в палтото си. Тогава Слънцето казало: "Сега е мой ред." И така, то пуснало топлите си лъчи върху човека и скоро човекът сам решил да сваля палтото си и закрачил щастливо под слънчевата светлина. Когато заобиколим хората с топлина, те по свой собствен избор ще решат да разкрият и премахнат ненужните тежки товари, които използват, за да се защитават. Споделяйки историите си един с друг, ние залагаме най-ценното нещо, което имаме - себе си, разкрити едни пред други. Когато в отговор на това разкриване ни е било отговорено утвърдително, тогава започва едно изключително развитие в нашите взаимоотношения. Откриваме, че сме заложили на

сигурно място и че можем да продължим да рискуваме в това отношение; сега вече си имаме доверие.

Свободата на посвещението

Въоръжени с това ново доверие, сега ние вече сме свободни да рискуваме да се посветим - нещо, което би било болезнено или безрезултатно, ако го бяхме направили по-рано. Първото нещо, в което се чувстваме свободни поради новото си отдаване, е изповядването. В Яков 5:16 се заявява: "И тъй, изповядвайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете." Ако нямам доверие на хората около мене, ще изповядам вашите грехове, т. е. ще изповядам общоприетите често срещани грехове, като например "недостатъчно молитва или вяра". Но ако им имам доверие, мога да споделя нещата, които са истинската пречка за мен, вследствие на което мога да очаквам молитва и изцеление. Изповядването на греховете прилича на процесите на изхвърляне от организма на нежеланите неща. Чрез изповядването на греховете си ние можем да се разхождаме спокойно, без да носим в себе си излишни и ненужни товари. Но ако не се случва често да изповядваме греховете, тогава се образува една купчина боклук, чието изхвърляне в повечето случаи е травмиращо. Подобно изповядване също води и до една правилна форма на дисциплина. Чрез изповядването на греховете си давам право на другите да се молят за мен и след известно време да ме попитат дали даденият проблем се е разрешил. Този вид отчет нежен, но редовен - за съжаление липсва в църквата. В резултат на това сме станали патологично независими и заразени. Второто нещо, за което се чувстваме свободни, е лично да пристъпваме към Словото на Бога, вземайки участие в библейски уроци, свързани с приложение. Практическите библейски уроци се базират на изповядването на греховете, тъй като в тях се отговаря на два лични въпроса: Какво ми говори Библията? и Какво ще направя с това, което ми говори? Отговорите на тези въпроси са вид изповеди вследствие на изобличението от Святия Дух. Исус и Яков съвсем явно ни призовават към приложение:

"И тъй, всеки, който чуе тия мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара" (Матей 7:24). "Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си" (Яков 1:22).

Третото нещо, за което се чувстваме свободни при нашето посвещение, е да се противопоставяме. Ние рядко изчакаме да преминем през процеса на спечелване на доверието, за да се противопоставяме един на друг в някои области, които рушат взаимоотношенията ни. Но, ако не сме търпеливи и не изчакаме, тогава не можем да се радваме и на добър плод. Чрез процеса на изграждане на доверието, ние сме се сдобили с правото и необходимостта от това да се противопоставяме. Ако искате да си припомните какво сме говорили във връзка с противопоставянето, прочетете отново частите за смирението и манипулирането. Четвъртото нещо, за което се чувстваме свободни при посвещението, е интимността, която в Новия Завет се нарича койнония. Ние не сме вече пътници, пътуващи в един автобус, който наричаме църква, но сме неразривно, вечно и близко верни един на друг. Нашите мечти и видения, както и това, което притежаваме, са станали обща собственост. Ние не забравяме да се събираме заедно. На този етап слугуването стига до своя завършен вид. Любовта, която слугуването изразява, дава и получава в постоянните, често несъзнателни взаимоотношения в живота на тялото. При общуването в малка група, откриваме, че Христовото тяло, както собственото ни тяло, се променя бавно и постепенно, но сигурно, дори и при такива радикални призиви, каквито тази книга предлага. Ако работите със стар винен мех, процесът за омекване на кожата, за

да е успешен, трябва да бъде бавен и внимателен. Но, във всеки случай, виното е от значение и то трябва да бъде запазено.

Споделяне на болките

Група пастири, с които бях споделил принципите на слугуването и които напредваха в прилагането им в собствения си живот, ме помолиха да се върна при тях през почивните дни в края на седмицата, за да се помолим и обсъдим някои неща заедно. Единият от тях откри дискусиата с въпроса: "Знаеш ли колко много болка си ни причинил?" Признах си, че не знам, извиних се за болката, която им бях причинил и настоях да продължат живота си по стария си начин. Те отговориха: "Никога!" Тяхната болка започнала да се премества от разочарованията, свързани със задоволяване на собствените им нужди, към болката на съчувствие, свързана с живота на другите хора. Въпреки че тази болка беше по-голяма, те никога не пожелаха да се върнат назад и да бъдат такива, каквито са били преди. Многото страдание, така често срещано сред всички хора, е резултат на грешната ни природа, следствие на падението - случайни наранявания, болести, разочарование. Но това страдание не винаги е страданието на изкуплението. Павел заявява във Филипяни 3:10: "... за да позная Него, силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания..." Съвсем познато ми е желанието да позная силата на Неговото възкресение. В Евреи 5:8 се казва, че Исус се научи на послушание чрез това, от което пострада. Всички стихове, които съм открил, посочват, че страданията на Исус са били заради нас и ако не бяха заради нас, Той едва ли щеше да има други, освен обичайните, страдания. След като Исус казва, че към нас ще се отнасят така, както и към Него са се отнасяли, логично е, че следването на Исус на практика ще означава страдане заради другите.

Едно слово следва друго

Веднъж след като схванем природата на Исус като на състрадателен слуга и започнем да гледаме на всичко от тази гледна точка, върху тези области от Библията, които преди това са били в мрак, пада обилна светлина. Затова и предлагам тук нова система на тълкуване на Библията, която е елементарна, но и задълбочена. Ако сме съгласни, че в Библията има едно вътрешно единство, то можем да продължим по-нататък и да се съгласим с това, че писаното Слово никога няма да противоречи на живото Слово Исус. Истинската вътрешна последователност на Библията се състои в това, че тя напълно съответства на природата на Исус, Който бе пълното откровение за Бога. Следователно, не би трябвало да съществува такова тълкуване на стихове, което да се различава от Неговата природа - природата на слуга, на пример, на смирен, на дете, на по-младия, на последен, на най-малък, на отказал се от репутация човек, който никога не насилва и т. н. Всяко наше тълкуване на даден стих, което се различава от природата на Исус, трябва да се остави настрана, докато не разберем достатъчно, за да можем да го тълкуваме правилно. Този стих си остава за нас част от Библията. Но същевременно с това признаваме, че тъй като сегашното ни виждане не е в съответствие с природата на Исус, ние не разбираме достатъчно този стих, за да го прогласяваме. Но сега разбирате, че някои стихове, които редовно се използват в дадена доктрина или начин на живот, ще изпаднат в беда, ако се опитаме да ги приведем в съответствие с природата на Исус. Това просто трябва да ни покаже, че сме тълкували погрешно тези стихове. Важно е също така да не станем жертва на мисленето, че Библията е четвъртата личност на Бога. Библията е

написаното откровение на Бога, но независимо от това какво вярваме или не, тя никога не трябва да нарушава образа на Този, Когото разкрива.

Стил за всички сезони

Съживленията през този век са били предимно петдесятни или харизматични по своята природа. Преоткриването на дарбите на Святия Дух от петдесятните християни, както и изключителната им жар, ги насочи към това да вярват и поучават, че тяхното съживление, е съживление на последното време. Те мислеха, че няма какво още да се преоткрива в Библията и следователно техните харизматични събития се явяват като последни - съживление на съживленията. Въпреки че петдесятните наистина възстановиха в църквата пренебрегвания и дори загубен принцип на силата, те не са завладели до такава степен църквата и света с единството и ефективността, които очакваме да съществуват в края. Независимо от това, че поклонението и ентузиазма им са съсредоточени около Исус, основното, на което те наблягат и с което станаха известни, не е познанието на Исус, а съюза им със Святия Дух. Явно е, че се набляга на говоренето на езици, а не на христологичната страна, въпреки че силата на общението на петдесятните и харизматиците с Христос е несъмнена. Може би се развива една грандиозна схема - Святият Дух, след като получи вниманието на един по-широк спектър от църквата и света, сега се приготвя да помете митологичните усложнения и идеята за носталгичния Исус и да изпълни основната си роля, която е предречена - да прослави Христос. В евангелието от Йоан, Исус предрича идването и действието на Святия Дух. "Святият Дух... ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал." А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя... той ще свидетелства за Мене." "... Той ще ви упътва на всяка истина." "Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява." (Йоан 14:26; 15:26; 16:13; 16:14)

Най-ясното заключение, което може да се направи е, че като своя първостепенна функция, Святият Дух ще разкрие природата на Исус на нас и ще убеди света в Неговото съществуване. Съживленията, в които се набляга на Святия Дух, не изпълняват точно този принцип, съсредоточавайки се върху Святия Дух, вместо да разрешат на Духа да говори на нас и на света за личността на Исус. Вярвам, че последното велико съживление в света ще бъде съсредоточено върху самия Исус и Неговата природа. Светът не е видял по-велика сила от тази на Исус и църквата не упражнява по-велика сила от тази, да живее според изпълнения с любов начин на живот на Исус. Ние не можем да избягаме от призива и заповедта, дадена от Исус на църквата:

"Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас" (Йоан 20:21).

Можем ли наистина да повярваме, че сме изпратени отчасти така, както Отец изпрати Исус? Със сигурност не. Ние трябва да приемем, че сме изпратени със същата природа, същите изисквания за отношение към хората, каквито бяха дадени и на Исус. Действието на дарбите в Христовото тяло е да ни дадат възможност да си служим един на друг така, че да заприличаме все повече и повече на Христос: "Докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота" (Ефесяни 4:13).

Зрелостта ни се състои в това да ставаме като Христос. Нашето служение е да помогнем на други да узреят и станат като Христос. За да бъдем като Христос, ние трябва да имаме Неговия ум и да бъдем проникнати от Неговата природа. Ако нещата, казани за природата на Христос в тази книга са истина, то Святият Дух ще ги оживи във вас и ще ви помогне да ги приложите в живота си по един уникален начин. Заключениеята, изброени в

предишните глави, са неща, които Святият Дух ми е разкрил и вършил в моя собствен живот. Не е задължително те да оживяват и във вас. Независимо от това дали тези заключения намират потвърждение във вашия ум или не, вие все пак трябва да откликнете по някакъв начин на призива да станете като Исус, да опитате от Неговата сила, приятелство, страдания и да станете като Него в смъртта Му. За да не стане така, че в края на книгата във вас да остане чувство на вина и безнадеждност относно това дали някога ще постигнете Неговата зрелост и пълнота, искам да споделя с вас тези насърчителни стихове от Библията.

"Защото Бог е, Който, според благоволения Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате." (Филипяни 2:13) "Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим." (Ефесяни 2:10)

Някога работех в един офис, в който колегите ми прекарваха обедните си почивки във вторник и четвъртък като играеха баскетбол в гимнастическия салон, който се намираще срещу нас от другата страна на улицата. Нека ви предупредя, че баскетболът не е любимата ми игра. Когато се разделяхме на отбори, това обикновено протичаше така: "Господа, предния път Гейл беше при нас. Сега е ваш ред да го вземете." Виждате ли, участвах там, само за да се раздвижи. Обаче имаше един човек, Дейв, висок два метра и двадесет и осем сантиметра и аз обичах да бъда в неговия отбор. Винаги печелехме. Всичко, което трябваше да направя, бе да подам топката на Дейв и той отбелязваше точка. Когато топката беше в мои ръце, аз дриблирах с нея насам-натам, за да бъда забелязан, подавах я на Дейв и той я изпращаше в кош за нови две точки. В такива случаи казвах: "Не сме ли добри, а?" Това много прилича на взаимоотношенията ни с Исус. Той е Този, който действа в нас, Който ни помага да желаем да изпълним Неговата воля и Който ни помага още повече, когато се опитваме да я изпълним. Ние сме Негово творение. Той изцяло поема отговорността за това какво представляваме ние. Нашата работа е да останем в Неговия отбор, да прехвърлим на Него грижите си и да Го оставим Той да отбелязва за нас точки, срещу сатана:

"По-велик е Оня, Който е във вас, от оногова, който е в света" (1 Йоан 4:4).

"Като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол." (Евреи 12:2)

Така че, оставете се на Негово разположение. Разрешете на Святия Дух, Който работи в живота ви, да ви помогне да разберете мисленето на Христос. Откажете се от себе си и продължавайте да израствате!

РЪКОВОДСТВО ЗА ИЗУЧАВАНЕ

Основната тема в "Стилът на Исус" е, че Отец напълно се открива в Исус и че най-ясното определение за Неговата природа се намира в поученията на Исус за "Най-големият в Царството", както и в други пасажи, в които е засегната тази тема. Основната черта, за която се говори в цялата книга, е "слугуването". Темата е доразвита с идеята за "грижата за другите" и голяма част от съдържанието, с неговите приложения, може да бъде по-добре разбрана, ако този израз се разбере или се запази в съзнанието. Написана в кратки, неномерирани глави, "Стилът на Исус" е напълно подходяща за групово изучаване или за лично размишление. Ако се използва в група, се препоръчва известна предварителна подготовка от страна на водача. За да имате пред себе си водещата тема,

Стилът на Исус

като минавате през всяка група въпроси, препишете списъка с четиринадесетте характерни черти, които се намират в това ръководство, под заглавието "Стилът на Исус Достъпен за нас" и дайте на всеки от учащите по един такъв списък или направете табло с изброените на него характерни черти, като го поставите в учебната стая. Въпреки че на някои места в това ръководство, е дадена само информация, по своята същност повечето въпроси са за практически прилагане и напълно подходящи за изучаване в малка група.

Собствен стил - Исус, да

1. Йоан Кръстител и апостолите като че ли бяха затворени в рамките на типичния за онова време и култура начин на мислене. От това, което сте прочели в книгата и от познанията ви върху други пасажи от Писанието, кои събития в Новия Завет ви показват, че хората очакваха Исус да отговаря на определен стил на живот и поучение? 2. Ако Исус трябваше да дойде за първи път днес, какви неща би трябвало да направи, за да бъде напълно приемлив за вас и за другите? Как смятате, че би се облякъл Той днес? Коя държава би откликнала най-много на Неговото поучение? Защо? Според вас коя държава би се опитала най-бързо да спре Неговата дейност? 3. Културата на Царството и културите на света изглежда се намират в непрекъснат конфликт. За да разберете колко лесно става това, спомнете си за онези, които са дошли от друга страна да живеят в съседство до вас. С какво са различни? Какво е трябвало да направят, за да се приспособят по отношение на храна, облекло, език и обичаи? Ако сте ходили някога в друга държава, доколко е трябвало да се приспособявате? За кои неща сте се чувствали удобно и за кои - не?

Подходът на Исус

1. Помислете внимателно върху следния списък от тази глава и отбележете всеки един от тези факти, които биха накарали вас или другите да бъдете много предпазливи преди да последвате някой, описан по този начин:

Роден в обор Роден в незначително селце Съмнения относно това дали е законороден Някои твърде неудобни предци Само хора от нисшата класа бяха поканени да отпразнуват Неговото раждане Той не беше красив Той израсна в лош квартал Той беше беден и изглеждаше доволен Неговият предшественик беше груб и някак странен Най-близките Му последователи бяха неподходящи и заядливи Управниците Го осъдиха на позорна смърт 2. Кое от изброеното по-горе смятате, че ако е било публикувано от пресата във връзка с някой кандидат за обществена длъжност, ще го накара да се откаже от състезаването с другите? 3. От тази глава научаваме, че Исус беше един "който не застрашава или не манипулира", за да ни даде право да вземем искрено решение по отношение на Него. Отбележете в тетрадката си някои хора или сили, които влияят на решенията ви и сложете знак + до онези, от които сте "най-обезпокоявани". Кога чувствате, че сте взели "най-честните" си решения - онези, които наистина са дошли от сърцето и поради копнежите ви? 4. Опишете вашето духовно наследство. Какво влияние има върху решенията ви? Кои области на духовно приключение сте склонни да търсите поради това наследство? По какъв начин вашето духовно наследство ви е въвлякло в духовно търсене?

Основателят на стила - Номер едно

1. Тази книга, и по-специално тази глава, силно наблягат, че Исус беше всичко, което Бог е и че Той е пълното и последно откровение на Бог. Направете един до друг два

Стилът на Исус

списъка в тетрадката си. От едната страна избройте нещата, които чувствате, че знаете за Исус, а в другия списък онези неща, за които чувствате, че наистина сте научили за Него от опит. 2. Прочетете Колосяни 1:15 - 2:10. Обърнете внимание колко пъти Павел използва думата "всичко" и други суперлативи. В кои области от живота си бихте желали да използвате думата "всичко" относно Исус? 3. Вземете списъка с чертите на Исус (подготвихте го в първия списък с въпроси), прочетете на глас Колосяни 2:8 и направете списък на всякакви "традиции и философии", за които смятате, че не подхождат на природата или принципите на Христос. 4. Често хората смятат, че е неудобно просто да се говори за Исус. Смятате ли, че това е така? С кои приятели мислите, че бихте могли да премахнете тази бариера и да говорите за Исус? 5. Кои "успешни" служения ви безпокоят, защото някои неща свързани с тях, като че ли не подхождат на природата на Исус? Спрете за малко сега и се помолете за тях.

Основателят на стила - Един за всички

1. В тази глава съвсем ясно се говори за необходимостта да се обичаме един друг, както е посочено в Йоан 13:34, 35. По кои белези сте могли да кажете за някой, че е християнин? По какъв начин тези критерии могат да бъдат сравнени с тази заповед? 2. Исус каза да се обичаме един друг, "както аз ви възлюбих". Вземете пред себе си чертите от характера на Исус (от първия списък с въпроси) и размишлявайте върху всяка черта с мисълта, че това е начинът, по който Исус се отнася към вас. По какъв начин това съответства на вашето определение за любовта? 3. Кои са хората, за които чувствате, че проявяват тези черти на "слуга" (или някои от тях) по отношение на вас? По какъв начин се опитвате да правите това за другите?

Основателят на стила - Всички за един

1. Тази глава прави още по-силно изявление за любовта, като твърди, въз основа на Матей 22:40, че да любите Бога и ближния си, това е същността на Библията. Съгласни ли сте, че е така или това по някакъв начин ви безпокои? Ако ви безпокои, обяснете защо или го отбележете в тетрадката си. 2. Прочетете, което и да е кредо, което можете да намерите и ако е възможно, прочетете веруюто на вашата църковна организация. Какви указания за любов, между последователите на Исус, намирате? Любовта помежду ви критерий ли е за това да бъдете член на вашата църква? По какво бихте познали, че някой обича другите? 3. В тази глава има два списъка за любовта. Напишете всеки списък на отделен лист. Ако сте в група, дайте на всеки член по един от двата списъка. Прочетете на глас (ако сте в група - всички заедно) тези два списъка, както и постоянния, с чертите на Исус, след това споделете мислите, които са се породили по време на четенето. Как единият списък може да бъде средството, което да ви помогне да изпълните другия? 4. Ще прекарате вълнуващо време и ще се насърчите, ако вземете трите списъка и ги използвате като ръководство, за да напишете кредо или теологично верую, сякаш вие сте "основоположникът" на духовна институция.

Основателят на стила - Един от многото

1. Тази глава е построена върху молитвата на великия "първосвещеник" Исус в Йоан 17. Части от тази забележителна молитва и най-вече фразата "за да бъдем едно" са доста смущаващи в светлината на това, което се наблюдава в нашите църкви. По какъв начин виждате, че е изпълнена тази молитва? В какво тя не е изпълнена според вас? Спрете за малко и се помолете за "неизпълнените" неща. 2. В същите тези глави, в които Исус говори за любовта (Йоан 13-17), Той също така говори и за плода. Ако плодът е

Стилът на Исус

нашата любов и тя е резултатът, който от плодовете в нашия живот би могъл да бъде най-лесно забелязан от нашите ближни? А от братята в нашата църква? 3. Исус свързва успешния евангелизъм с това ние "да сме едно" или да се обичаме един друг. Помолете всеки член от групата да попита между събиранията десет души как са станали християни. Сравнете бележките и вижте колко от тях са били "убедени" и колко от тях са били спечелени от някой, който ги е "обичал". Напишете собствената си история в тетрадката или разкажете пред групата как сте станали последовател на Исус. 4. Сега, след като имате три списъка с чертите на любовта и с плода, направете списък с онези черти, за които имате специална нужда от сила и помолете някой да се моли за вас.

Стилът на Исус - Достъпен за нас

1. Тази глава ни връща към главата наречена "Подходът на Исус". Тъй като списъкът с начините, по които Исус се откри, не може да бъде лично наш, споделете нещата от живота си, които биха били "вашият списък" - онези неща, които ви правят достъпни, уязвими за другите. 2. Цитатите, използвани в тази глава, започват въвеждането на списъка с чертите на Исус, който използвате от началото на книгата. Прочетете на глас цитатите или го направете заедно с другите, като си водите записки за обединяващите стъпки, които са налице в тях. 3. Следва списъкът с чертите на Исус. Те са най-важните елементи на познание в книгата, въпреки че не са изброени така заедно. Препишете ги и ги запомнете - ще ви послужат изключително много. Също така, ще ви потриват, за да ги използвате и при други групи въпроси. Първите осем черти са от Евангелията, а последните шест са от Филипаяни и те ще бъдат дискутирани по-късно, но целият списък е представен тук, за да ви бъде от полза: Слуга Не господарува над другите Пример Смирнен Като дете Като по-младия Като най-малкия Като последния Не използваше сила Не беше тласкан от сляпа амбиция Отказа се от репутацията Си Напълно човек Покорен Отдаде живота Си 4. В поучението записано, в Йоан 13-17, Исус имаше да каже много неща за ролята на Святия Дух, Който говори за Христос. Какви опитности сте имали със Святия Дух и как са повлияли те на познанието и виждането ви за Исус?

Стилът на Исус - На ваше разположение

1. Тази глава разкрива същността на книгата и посочва първата черта от природата на Исус - слугуването. Освен думата слугуване, може да се използва и израза "грижа за другите". Какво обикновено ви идва на ум, когато чуete думата "слуга"? 2. Кой са хората, които правят живота ви по-добър? На кого вие помагате да живее по-добре? 3. Ако напълно осъзнаете амбициите си, какво напрежение ще възникне, по отношение на призива към слугуване? 4. Авторът твърди, че слугуването е избор, който ние правим доброволно, а не по принуда. След това, в по-голямата част от главата, той отделя внимание на проблемите, които възникват поради манипулиране. Когато някой се грижи за другите, той винаги е изправен пред опасността да стане обект на манипулиране. Припомнете си някои случаи, при които другите са се възползвали от вас. Как се чувствате и каква е реакцията ви, когато това стане? 5. Може би сте забелязали, че се стараете да отбягвате някой, който се опитва да ви манипулира. Ако някой успява да се възползва от вас, може да установите, че не харесвате него или нея за това, че постъпва така, както и себе си за това, че сте в капан. Ето някои реплики, които биха могли да ви бъдат полезни, за да избегнете манипулирането:

6. Помолете някой приятел или членове от групата ви да изиграят сцена, в която да ви манипулират, а вие се упражнявайте като използвате горните реплики, докато свикнете

да ги използвате. 7. Слугуването и робуването не са едно и също нещо. Слугуването е в резултат на избор, а робуването е вследствие на принуда. Като използвате думите "слугуване" и "робуване" за заглавия на две колонки, вземете следните стихове и запишете под всяка колонка подходящата част: Йоан 10:17, 18; 1 Коринтяни 9:19; Матей 5:38-42.

"Не се чувствам добре от избора, който трябва да направя сега, затова трябва да кажа 'не.'" "При тези обстоятелства чувствам, че не съм в състояние да направя избора си воден от любов, тъй че трябва да кажа 'не.'" "Правя го, защото това е моят избор. Смятам, че това е правилно и е възможно най-доброто."

8. Кои са потребностите или силите, които в действителност ви "движат"? Обсъдете ги с някой и обяснете къде можете да използвате способността си "да избирате"?

Стилът на Исус - Пирамидата на властта

1. Тази глава описва втората черта в природата на Исус да не господарува над другите. Малко са действията в живота на човека, които да са така явни, както стремежа му да има власт над другите. Страниците на вестниците ни са пълни с действия, породени от този стремеж. Вземете последния брой на някой вестник и вижте колко статии са написани от един човек или група, които се опитват да упражнят някаква власт над другите. 2. Тази глава ни казва, че онези, които властват над другите, всъщност принасят в жертва честността на своите подчинени. За да проверите това, направете списък на някои бизнесмени, политици или религиозни водачи, които познавате. Спомнете си нещата, казани за тях, за които смятате, че те нямат представа. Ще ви бъде ли удобно да им ги кажете? Молете се да имате своята роля на честен човек в живота им. 3. По какъв начин подчиняването ви на някой духовен авторитет ви е довело до израстване? В какви случаи сте забелязали злоупотреба на духовен авторитет? 4. Голяма част от тази глава се отнася до природата на Исус по отношение на брака и семейството. Ако гледате на децата си като на Божии чада, за които вие се грижите, кои неща за Бога, техният Отец, бихте желали те да знаят и какво бихте искали да им кажете за вашата собствена отговорност? Как вие разбирате "усъвършенстването" на децата си според описаното в Ефесяни 4:12? Избройте най-важното по реда, в който искате децата ви да го имат или да го знаят. 5. Ако сте съпруг, вземете списъка с чертите на Исус и отбележете в тетрадката си начините, по които този списък би могъл да се приложи към фразата "любете жените си, както и Христос възлюби църквата." Ако сте съпруга, отбележете онова, за което чувствате, че се подчинявате на Господа и напишете как може да се приложи то в отношението ви към вашия съпруг? 6. Кои са нещата, които допринасят за вашето "привързване в едно," а оттам и за взаимното подчинение? Какво е съотношението между тези действия на "привързване в едно" и опитите ви да изразите своята индивидуалност? 7. Какви методи на упражняване на силна власт виждате около себе си? 8. Кои хора сте склонни "да слушате" и как бихте описали тяхната власт над вас? 9. Когато носите отговорност, как бихте описали начина, по който действате?

Стилът на Исус - Предпочитам да видя проповедта на практика

1. Тази глава разкрива третата черта в природата на Исус - примерът. Върнете се към детските си години и си спомнете хората, които са ви "показали как" да направите някои неща. Опишете как сте се чувствали, когато сте придобивали нови умения. За кого, вие сте човекът, който "показва как" да се вършат нещата? 2. Веднъж един пастор

проповядва на тема: "Някои неща, които са ми омръзнали." Той проповядваше в този дух: "Омръзна ми да ви чакам да се молите, когато аз не се моля. Омръзна ми да ви чакам да дадете, когато аз не давам. Омръзна ми да чакам свидетелството ви, когато аз не свидетелствам." Не е ли приятно да се чуе това? Какви "духовни умения" чувствате, че имате и кой ви "показа как" да ги развиете? На какви духовни умения бихте искали някой да ви научи?

3. В тази глава се казват някои важни неща за образованието и образователните системи. Какво мислите за образованието, с което сте запознати? То наистина води до това, ученикът да прилича на своя учител. Какво правите, когато избирате учител за децата си? Знаете ли дали някъде учителите се подбират найвече заради това, че начинът им на живот е достоен за подражание? Ако бяхте / или сте / учител, до каква степен бихте искали учениците ви да са запознати с живота ви? 4. Във Второзаконие 6:6,7 Бог казва на израилтяните да учат децата си на заповедите, които Той им дава днес. Какво ви говори Бог днес? Някой друг, по-специално децата ви, знаят ли за това? Отбележете в тетрадката си или споделете във вашата група някои неща, за които Бог ви говори днес. 5. Вземете списъка с чертите на Исус и вижте дали можете да създадете образователна система, която изцяло да вземе за образец Исус, така че да доведе до проявяването на тези черти в живота на учениците. 6. Опишете някои от нещата, които сте научили и за които чувствате, че биха могли да се научат само от наблюдение. 7. Кой неща сте научили само от слушане или четене? 8. Какви духовни неща сте научили от примери, които не искате да следвате и какво сте научили, след като сте имали пред себе си подходящия пример? 9. В коя област на своето израстване, където ви е нужен добър пример за подражание, се борите в момента? 10. Кой са хората, на чиито начин на живот вашият пример би могъл да повлияе? 11. Според вас, коя е най-важната област, в която можете да учите другите чрез своя пример?

Стилът на Исус - Нито повече, нито по-малко

1. В тази глава става дума за четвъртата черта в природата на Исус - смирението. Какво ви идва на ум, когато чуete думата "смирени"? 2. Смирението може да бъде описано като "честност и прямота". Би било трудно да се поучава, най-вече чрез пример (както обсъдихме в предишната глава), без да сме смирени или, ако не желаем другите да ни видят такива, каквито сме. Какъв образ се опитвате да представите пред другите? Какво правите, за да запазите тази представа? Колко ви струва и колко време ви отнема това? Доколко е точен образът, който искате да обрисувате? 3. Правото на личен живот е конституционно гарантирано в Съединените Щати. Това е чудесно за обществото ни, но крие някои реални клопки за Христовото тяло. Кой неща за вас не искате да научат вашите приятели-християни? Отделете малко време сега да ги изповядате пред Господа и ако можете, споделете ги с доверен приятел, тъй че този приятел да може да се моли за вас. 4. Второто послание на апостол Павел към Коринтяните 3:17, 18 съдържа един рядко забелязван, но мощен принцип - принципът на откритост пред Бога - който води до това Бог да осияе със Своята слава върху нас и да ни промени в Свое подобие. Напишете в тетрадката си и споделете в групата онези области в живота си, които сте изповядали пред Бога и които сега са се променили към по-добро. 5. Ако чувствата ви (не мислите ви) можеха да бъдат прожектирани на екран, според вас, доколко те биха изненадали хората? Кой чувства смятате, че биха ги изненадали най-много? 6. Кога, най-вече по време на служба, откривате, че чувствата ви са различни от онова, което сякаш другите изпитват? Как бихте се почувствали, ако трябваше да разкриете тази разлика пред другите? 7.

Каквито и страхове от саморазкритие да имате, избройте ги и смело помолете Господа да покаже Своята благодат към вас и да премахне страховете.

Стилът на Исус - Детето е...

1. Тази глава разкрива петата черта в природата на Исус - да бъде като дете. Отделете известно време и се върнете в детството си; спомнете си игрите, които сте играли, приятелите си, как сте празнували Рождество, как сте се забавлявали. Можете ли да си спомните как се е развивала и растяла вярата ви, докато сте били дете? Рисувайте още като изиграете с групата някоя стара игра от детството си - на "хоп-стоп" /игра с пластмасови клечки/, на топчета или на карти и т.н. Обърнете внимание на собствените си чувства и на смеха в групата. 2. Прекарайте известно време с деца, които ще ви помогнат да развиете някои умения, с които да се доближите до природата на Исус. Ако можете, легнете с тях на пода. Не се натрапвайте, за да не се уплашат, и те бързо ще се почувстват добре около вас. Когато видите дете, водено от майка си за ръка, се опитайте да привлечете погледа му и го накарайте да се усмихне. 3. Това, да не заплашваме никого, е противно на нашето естество. По-скоро бихме искали да ни знаят като силни - това е желанието "никой да не ми се качва на главата." Как можете да сравните политическото влияние на църквата в Съединените Щати с това на църквите в някои други страни? Чие посвещение и растеж очаквате да е по-добро - нашето или тяхното? По различен начин ли отговаряте (може би по-честно?) на хората, от които не се страхувате? Спомнете си за някои хора, от които можете да бъдете застрашени и опишете начина, по който смятате да се защитите от тях. 4. Детето се описва като човек, който не умее да мами. Как се чувствате покрай хора, за които знаете, че крият нещо от вас? Какво мислите, че ще се случи в църква, ако изведнъж се окаже, че не можем нищо да скрием?

5. Когато четете историята на Адам и Ева в Битие забележете, че първото нещо, което те направиха след като съгрешиха, беше да се скрият. Исус, нашият нов Адам, ни казва, че ние сме "град поставен на хълм, който не може да се укрие," както и "виделината на света". Обсъдете в групата си или напишете в тетрадката нещата, които тези твърдения означават за вас. 6. Кои, според вас, са положителните и отрицателните черти на едно дете? 7. Спомнете си някои от заповедите, които ви дават възрастните. Как биха ви прозвучали тези думи, изречени от дете? 8. Кой и по какъв начин се стреми да предизвика детското у вас или проявите ви на детска игривост?

Стилът на Исус - Износването на стари дрехи

1. Тази глава ни води до шестата черта в природата на Исус да бъде като по-младия. Една от най-точните думи, която описва положението на "по-младия" в смисъла, който влага Исус, е "пътешественик". Пътешественик е някой, който само минава; той няма дял в света или в неговите системи. Прочетете Евреи 11:8-10 и Евреи 11:13-15 на глас. Направете два списъка в тетрадката си: единият с нещата, които някой вероятно би направил или не би направил, ако беше пътешественик, а другият списък с нещата, които някой би направил или не би направил, ако беше гражданин или заселник в дадена страна. Сега, трудният въпрос е: "Духовно в кой от тези списъци съм склонен да бъда?" Обсъдете това с вашата група или направете друг списък с нещата, от които бихте искали да ви освободи Бог. 2. Кое дете по ред сте в семейството (първо, второ, трето и т.н.) и как смятате, че ви е повлияло това? 3. Кои са привилегиите, от които няма да ви е приятно да се откажете? 4. Какво изпитвате, когато чуете група хора да протестира в защита на своите "права"? Бихте ли протестирали, за да защитите собствените си права? Бихте ли протестирали, за да защитите правата на други християни? Запознати ли сте със

свободите на християните в други страни? Обсъдете това с вашата група. 5. Случвало ли ви се е някога, когато пътувате, да вземете твърде много багаж и докато носите тежкия товар да ви се е искало да сте взели по-малко неща? Какви неща имате, за които чувствате, че са абсолютния минимум, за да живеете като християнин? Напишете в тетрадката си всички неща, за които се сещате, че не са съществували в ранната църква, но за които сега смятате, че са свързани с църквата.

Стилът на Исус - Издигане на последния

1. Тази глава ни води до седмата черта в природата на Исус да бъде последен. Да бъдем последни е "последното" нещо, което бихме искали. Тъй като целта да бъдем последни, не е да показваме колко сме велики, какво всъщност означава това за вас? За какви начини, да се покорим на това изявление на Исус да бъдем последни, се сещате? Обикновено кога се опитвате да бъдете първи? 2. В кои от случаите, когато сте били последни, това е помогнало на другите? 3. В тази глава се твърди, че съревноваването в Христовото тяло е немислимо. Какво мислите за това? В какви състезания сте участвали и как са определяли победителя в тях? Колко са били губещите в състезанията? За какъв се смятате - за победител или за губещ? Ако се смятате за победител, какво мислите изобщо за съревноваването? Ако смятате, че сте губещ, какво е тогава мнението ви за него? 4. За да се позабавлявате, се опитайте да организирате състезание, в което да се оценяват най-висшите ценности като любов, вяност, слугуване. 5. Според автора, има начин съревноваването да бъде оправдано в определени случаи. Опитайте се да измислите игра, при която е възможно да се оправдае съревноваването. 6. Гейл Ъруин е написал кредо за спортисти-християни и за християнски отбори. Изразете мнението си пред групата или в тетрадката си. Как смятате, по-различни ли биха били християнските спортни съюзи, ако всички те следваха това кредо?

7. Когато има риск, да бъдеш първи е като да бъдеш последен. Случвало ли се е да сте били първи за благото на другите?

Кредо на спортиста Аз съм последовател на Исус Христос и член на Неговото тяло, а това стои над всяко друго членство. Във всички дейности, ще се стремя да изграждам и укрепявам Христовото тяло. Ще търся почивката, която идва от общението и която води до засилване на това общение. Ще се стремя да следвам принципите на Царството във всички области на спорта и ще считам другите за по-добри от мене самия. Ще постъпвам така, че всички мои братя да спечелят, независимо от резултата. Ще играя така, сякаш Исус е едновременно и мой съотборник, и мой опонент.

Стилът на Исус - Стая в обора

1. В тази глава се дискутира осмата черта в природата на Исус - да бъде най-малък. Нашата надпревара за почит, признание и похвала в църква е подтикнала автора да употреби такива силни думи като "скандал" и "безсрамно компрометиране." Какво смятате за системите, чрез които се дава признание в църквите? Какво мислите, когато чуете, че на някой е дадена почетна степен? 2. Авторът твърди, че да бъдеш "най-малкият" това не е свърталище за ленивите и неадекватните, а е резултат от избор, направен от любов. Има ли някой, когото се опитвате да поставите на първо място, защото го обичате и смятате, че това ще е добро за този човек? Помислете си в уединение за онези тайни неща, които вършите, за да благословите и почетете някого. 3. Прочетете на глас песента, която Мария изпя в отговор на вестта на ангела за раждането на Исус

(Лука 1:46-55). Сега, след като сте сторили това, на какво смятате, че Мария е учила Исус, докато Той е растял?

Стилът на Исус - Сбогом на насилническата тактика

1. Фокусът се премества от евангелията върху Посланието на Павел към Филипняните и великата ода за "Христовия ум" в 2:5-12. Започнете този раздел като прочетете на глас пасажа. Тази глава добавя деветата и десета от списъка с черти в Неговата природа - да не използва насилие и да не бъде тласкан от сляпа амбиция. 2. Искате ли ви се понякога Исус да използва цялата Си сила и просто да спре всички престъпления и грехове? Как бихте се почувствали, ако ви принудеха да направите нещо, което не искате? Исус избра да не използва сила към никого. Обикновено, когато някой почувства, че е принуден да направи нещо, той е склонен да саботира. Обсъдете случаите, когато сте се опитали да окажете съпротива в такава ситуация "на принуда". 3. Можете ли да си спомните за случай, когато наистина са ви дали свободата да направите своя избор, без да ви оказват влияние отвън? Опишете го. 4. Случвало ли ви се е да видите някой, който е "безжалостно" експлоатиран? Как се почувствахте от това? Бяхте ли подбуден да направите нещо? 5. Евангелизмът е представян като област, в която се проявява сляпа амбиция. Често, за да спечелим изгубените, използваме каквато и да е тактика, която имаме под ръка, била тя благочестива или не, защото ни трябва статистика. Това е пример за една велика цел, която, обаче, постигаме със съмнителни "средства." Ако можете, избройте начините, по които можем успешно да свидетелстваме като използваме правилни средства. Запишете и дискутирайте колко от тях можете да използвате. 6. Какви други съмнителни методи сте видели да бъдат използвани за постигането на цел, която прилича на добро служение? Според вас, кое би накарало добри хора да използват съмнителни средства? Случвало ли ви се е някога да се възползват от вас, опитвайки се да постигнат добра цел? По какъв начин? 7. Сатана изкуши Исус, като Го накара да се опита да спечели света като премести вниманието Си от Бог на него, но Исус остана верен. Според вас, кои са целите ви в живота? Как работите за постигането им? Били ли сте изкушавани да използвате неподходящи методи за постигането на целите си?

Стилът на Исус - Здравейте, аз съм Преподобният...

1. Единадесетата черта в природата на Исус е голям удар - Той се отказа от репутацията Си или се принизи дотам да бъде никой. Обичам да ме виждат с хора, които издигат престижа ми. Изключително много държа на доброто име. Тревожното е, че Исус се движеше сред хора със съмнителна репутация. Това, разбира се ставаше, за да могат онези, които имаха лоша репутация, да бъдат в Неговото присъствие. Исус беше леснодостъпен за хората с най-ниско потекло - дори и за престъпниците, и за обладаните от демони. В присъствието на кои известни или влиятелни хора сте били? Чувствахте ли се застрашени в тяхното присъствие? Какво би могло да промени това усещане за заплахата? 2. До кого ви е трудно да се доближите поради неговата /нейната/ репутация или слава? 3. За кои хора във вашия град смятате, че са с "най-ниска репутация"? До колко те биха се чувствали удобно във ваше присъствие? Сещате ли се за нещо, което би могло да ги накара да се отпуснат, когато са с вас? 4. Как мислите, по какъв начин гледат другите на вас? Какво правите, за да способствате да гледат на вас по този начин? Каква титла имате или кое е това, което притежавате и смятате, че би могло да накара другите да ревнуват? 5. Исус се отказа от всичко и стана беден, за да можем ние да сме богати. Как се чувствате сред хора, които са богати? Същото ли е, както в случаите, когато сте сред известни личности? Ако сте богат, как хората биха знаели за това? Ако сте богат какво ще

Стилът на Исус

направите, за да се чувстват удобно с вас тези, които са бедни? 6. Колко време отделяте, за да се грижите за това, което притежавате? Иска ли ви се да се махнете от всичко това? Защо понякога се чувствате по този начин? Какво правите, когато припечелите "нещо допълнително"? 7. Как мислите, че демонстрирането на църковно имущество (като например екстравагантна сграда) се нагажда към природата на Исус?

Стилът на Исус - До земята

1. Наистина е трудно да се мисли за Исус като за човек; като че ли нещо обърква ума ни, когато Го принизяваме до нашето ниво, но Той беше човек и това е дванадесетата черта в списъка ни за природата на Исус. Кои са онези нормални "човешки" дейности, за които никога не бихте и помислили, че Исус е вършел? Смятате ли, че Той изобщо е имал нужда да Му се изперат дрехите? 2. Помислете за някои от собствените си изкушения. Как си представяте, по какви начини е бил изкушаван Исус за същото нещо? 3. Според вас, доколко Исус е бил различен от вас? Защо смятате така? 4. Какво означава за вас да бъдеш "напълно човек"? 5. Авторът използва главата "Живот без тежест" като говори за простителността. Защо, според вас, именно тук става дума за това? За вас, като човек, какво означава да се "идентифицирате" с друг човек? Как фактът, че признаваме, че сме хора, ни помага да простим на другите? 6. Направени са някои интересни и вдъхновяващи проучвания за силата на докосването. Библията ни разкрива, че Исус ходеше навсякъде "като докосваше" хората - дори и онези, които никога не докосваше. Какво означава за вас докосването и как се отнася към Исус, който е и човек? Ако искате, направете друг списък, като се опитате да намерите в Новия Завет и да запишете всички, които Исус докосна.

Стилът на Исус - Като баща и син

1. Тринадесетата черта на Исус ни казва, че Той беше послушен. Исус каза, че Той говори само това, което е чул Отец да казва и че прави само това, което е видял Отец да прави. Това значи, че този списък, с чертите на Исус, е също така описание на Отец и Исус беше послушен на тази природа. Прочетете на глас Матей 16:24, 25 и дискутирайте или запишете какво означава това за вас сега, че имате пред себе си или в съзнанието си чертите от природата на Исус. Какво означава сега за вас "последвай Ме"?

2. Какво мислите, че би се случило в живота ви, ако се почувствате "помазани"? Помазанието на Святия Дух, за което Исус говори в Лука 4:18, явно Му даде силата да бъде послушен на Отец. Сравнете списъка на изброените по-долу хора, сред които е помазан да работи, с този, в който са изброени чертите от Неговата природа? 3. В единия край на страницата направете списък на действията, произтичащи от помазанието. До всяко действие поставете едно число от нула до десет, с което ще оцените как мислите, че се справяте, когато вие действате сред такива хора. Можете да използвате различни Библии, а също и да прочетете Исая 61, с което ще можете да удължите списъка (той е даден по-долу).

4. Как бихте обяснили на някого благоволенieto на Господа? Според вас, защо Исус не каза, че помазанието Го е довело, за да изрази Господния гняв?

ПОМАЗАНИЕТО Да благовествам на сиромасите 1-10 Да превържа сърцесъкрусените Да проглася освобождение на пленниците Да отворя затвора на вързаните Да прогледат слепите Да пусна на свобода наскърбените Да освободя потиснатите Да проглася благоприятната Господна година

Стилът на Исус - Пастирите не бягат

1. Исус плати най-високата цена на слугуването - Своя живот и това ни води до последната, четиринадесета черта в списъка ни - смъртта. Тази мисъл води до доста отрезвяващи въпроси: Кое наистина ме мотивира? За какво съм готов да умра? 2. В миналото много хора са дали живота си за постигането или гарантирането на известни привилегии за нас. Има ли такива, за които се сещате и на които сте благодарни, че са дали живота си? 3. Кои ваши мечти са били погребани и после възкресени? 4. Смъртта на Исус не беше просто смърт, като едно "естествено" явление, но смърт, в резултат на Неговото слугуване. Отделете време, за да разговаряте или напишете за това, което често е табу - собствената ви физическа смърт и приготвянията, които правите за това. Сега отделете известно време, за да напишете или споделите причината за това да останете живи.

Стилът на Исус - Случайни открития на приятни неща

1. Би било разумно да се смята, че всичко е свършило, когато Исус умря, но Филипяни 2:9-11 извисява нагоре душите ни с песен на ликуване. Прочетете тези стихове на глас. 2. Очевидно успехът на слугуването може да дойде единствено от Самия Бог. Отделете време, за да потърсите други пасаж, в които смирението и слугуването "изплащат дълга." 3. Когато четем този пасаж, той предизвиква поклонение. Изучавайте други пасаж на поклонение като този, по-специално в Откровение, последната книга от Новия Завет - от тях сякаш блика радост и ликуване. 4. Как Бог ви награждава за вашата работа в тайно, или зад кулисите, или извършена със сърце на слуга?

Стилът на Исус - Посредникът на сила

1. Исус послужи на Своите ученици, като им изми краката и с това ни научи на три важни неща: А - Какво да направим, за да покажем пълна любов Б - Какво ще правим, когато знаем кои сме В - Как да упражняваме властта, така че да не се покварим Тъй като миенето на крака е било най-унизителната работа в къщата, първият урок води до един естествен въпрос: За кого имате желание да вършите "мръсната работа"? Коя е най-непривлекателната работа в дома ви? Кой я върши? Вторият урок подсказва следния въпрос: Ако някой ви попита кой точно сте вие, какво бихте отговорили? Как започнахте да вярвате, че тези неща се отнасят за вас? По какъв начин смятате, че бихте могли "да изгубите облика си"? Дали учениците си мислеха, че Исус "изгуби облика си" като им изми краката? Ако не - защо? Чували сте твърдението: Властта покварява, а пък абсолютната власт - покварява напълно. За да отговорите на третия урок, избройте над какво имате власт. Вземете предвид такива неща като парите, които имате, цвета на кожата ви, паспорта ви - те са символи на власт. По какъв начин използвате тези атрибути на властта, за да "миете крака"? Дискутирайте това твърдение: Единственият начин да се използва властта така, че да не ви поквари и да не навреди на другите, е да действате като човек със сърце на слуга, с желанието да слугува на другите. 2. На Тайната Вечеря учениците седяха според своя ранг (причината, може би, поради която апостолите така често спореха). Какво "сядане според ранга" използвате сега и как ви влияе това? Сядате ли някога "на председателското място"? Мислите ли си за някои хора, дали те наистина заслужават "да седят на председателското място"? 3. Дискутирайте или напишете за собствените си амбиции в такива случаи.

Живот в стила на Исус - Сладко и горчиво

1. Как се чувствате, до този момент, от това изучаване на природата на Исус? В каква степен тези въпроси са удобни или неудобни за вас? 2. Намирате ли, че посланието е удоволствие, но да живееш според него е много по-трудно? Кои области смятате за най-трудни в това отношение? 3. Дали този стил на живот е невъзможен? Защо смятате, че е невъзможен или, че е възможен?

Живот в стила на Исус - Костта на глезена, свързана с костта на стъпалото

1. Авторът вярва, че единственият начин, по който "тялото" Христово може да успее и дори да живее, е тогава, когато всяка част стане слуга на останалите части в тялото. В кои случаи в живота си виждате, че това схващане е валидно и в кои, че не е? 2. В тази глава са използвани няколко забавни примера, за да се покаже колко смешни биха били определени дейности на църквата, ако частите на човешкото тяло действат по този начин. Ако можете, дайте още няколко илюстрации в тази насока. 3. Ако рактът се развива от една егоистична клетка, която служи само на себе си и нараства за сметка на тялото, как можете да използвате този пример, за да разпознаете действията в Христовото тяло? Можете ли да определите, в зависимост от своя опит, кои действия сега биха могли да бъдат подобни на рака? 4. Колко време отделя тялото ви, за да се погрижи за себе си? Колко време отделя вашето църковно тяло, за да положи грижи за себе си?

Живот в стила на Исус - Затворници на историята

1. Тази глава в книгата предизвиква най-много спорове, тъй като авторът твърди, че деноминациите и другите религиозни институции са склонни да вървят срещу природата на Исус, именно поради своята същност. Той чувства, че новите движения възникват с напълно положителни подбуди, но впоследствие те започват да се самоизтъкват и изпадат в самоизолация. Какво смятате за тази дилема? Според вас каква е днес ролята на деноминациите? По какъв начин вашата деноминация ви е доближила до някои, а ви е отдалечила от други? 2. Смятате ли, че вашата деноминация действа със сърце на слуга? По какъв начин, ако това някога е ставало, сте се опитвали да накарате деноминацията си да постъпва като слуга? Получавало ли се е? Ако да - за колко време? 3. Авторът предлага една абсурдна идея - всички нови организации да се разпускат след 25 - 50 години и да раздават своите притежания на бедните. Тъй като това изглежда няма да стане, какво смятате, че трябва да се направи, за да се съхрани жарта или да се възроди едно ново движение, което със сигурност ще бъде в упадък след около 25-50 години? 4. Случвало ли ви се е някога да откриете, че сте били по-лоялни към някоя организация, отколкото към Исус или Христовото тяло?

Живот в стила на Исус - Свързвайки ни в едно

1. Вие четете една необичайно "неутрална" книга, въпреки откритията ни в последната глава. От организационна или деноминационна гледна точка не може да се определи на чия "страна" е авторът. Вместо това, тези изучавания ни карат да се съсредоточим върху Исус и отклика ни към Него, поради което различни групи, толкова често използват тази книга. Сега, след като и вие сте направили това, ако желаете да имате една истински творческа духовна опитност, вижте дали ще можете да съберете 8 до 12 души от различни деноминации, за да започнете изучаването отново. 2. Направете списък на всички църкви във вашата общност и се молете за различна църква всеки ден. 3. Един от тъжните парадокси в църквите, независимо от името е, че много от тях са във вътрешен конфликт. Заедно с групата си спомнете за онези църкви, за които знаете, че може би са наранени от такъв конфликт и направете списък. Вземете списъка с чертите на

Исус, за да ви насочват и се молете най-вече за единството и изцвяването на тези църкви. 4. Прегледайте всичко, в което вие самите вярвате и вижте дали има неща, в които някой "трябва" да вярва, преди да можете да общувате с него. Тези неща имат ли нещо общо със Самия Исус? Има ли показатели, които не са в списъка ви и заради които, ако някой вярва в "тях," вие не можете да общувате с него. "Онова" неприемливо за вярване нещо, има ли общо с Исус? Ако желаете да дискутирате тези отговори, направете го, но най-вече се молете за вашата позиция. 5. Извикайте някои членове или пастори на други църкви и им кажете, че оценявате работата, която вършат за Бога и че се молите Бог да бъде винаги с тях, и да разширява тяхното служение. 6. Спомнете си някои религиозни теми за разговор, които са довели до "горещи" спорове в живота ви. Не бяха ли тези спорове за нещо друго, вместо за Самия Исус? Следващия път, когато попаднете в религиозен спор, направете следното изявление: "Нека говорим за Исус." Споделете с групата резултата от това. 7. Молете се за всички съседи, които живеят във вашия блок.

Живот в стила на Исус - Да се чувстваш в тялото като у дома

1. Ако трябва да вярваме на напътствията на Исус в Йоан 13:34, 35, за това да се обичаме един друг, тогава основният камък на християнството, това са взаимоотношенията. Как вървят нещата при вас, когато се опитвате да градите някакви отношения? Как бихте постъпили, ако научехте, че ваш съсед е нов християнин? 2. В тази глава авторът дава пример за това как да се създават малки групи за Библейско изучаване и общение. Какъв опит имате в малките групи? 3. В тази глава авторът взема предвид процеса на изграждане на взаимоотношения според Лимън Коулмън. Тези последователни стъпки са за това, първо да се открием един на друг (да разкажем своята история и т.н.), после да се одобрим един друг и след това да се посветим един на друг. Кой знае вашия живот или свидетелството ви? Отделете време да чуете историята на някой друг и да разкажете вашата. Това ще отнеме няколко часа, така че отделете достатъчно време. Ако започвате нова малка група, отделяйте около час при всяко събиране, за да чуете историята на някой от членовете на групата. След това, на всяка цена, обяснете на този, който е разказал историята си, в кои негови черти сте видели Исус.

4. Третото ниво на взаимоотношения - посвещението - ни позволява дори да бъдем по-открити или да се изповядваме един на друг. Ако сте стигнали до това ниво, ще откриете, че молитвата е много по-силна и искрена. Напишете или споделете имената на онези, които знаят истинските ви нужди и се молят за вас. Избройте също онези, за чиито нужди вие знаете и се молите. 5. Опитайте се да направите допълнително Библейско изучаване с Мат. 20:1-16. Отговорете в групата, или сами, на тези въпроси в следния ред: 1/ Какво ми открива този пасаж за Бога? 2/ Какво ми открива този пасаж за самия мене? 3/ Кои заповеди са дадени тук за мене, за да ги следвам? Вашите отношения с групата ще определят степента на задълбоченост, която ще достигнете в своето изучаване. 6. В личната си молитва, непрекъснато разкривайте себе си на Бога, както е посочено във 2 Коринтяни 3:18. Разкажете на Бога всичко за сегашните си чувства и копнежи. Ако имате чувството, че молитвите ви не са ефективни, кажете Му го. Ако се чувствате безпомощни за това да се справите с определени проблеми, също Му кажете. Не оставяйте нищо, което да не сте Му разкрили.

Живот в стила на Исус - Споделяне на болката

1. Когато живеете за другите, това вероятно ще увеличи болката ви. Вече ще чувствате болките на другите повече от преди и това ще изостри усещането ви за агонията

Стилът на Исус

на света. Ако това вече е започнало при вас, опишете го пред групата си или го запишете в дневника си. 2. Каква роля играе страданието в живота ви? 3. По какъв начин чувствате, че действително сте "страдали за Исус"? Молете се за другите, които страдат за Него сега. 4. Разказва се как веднъж, на Рождество, Уилям Буут имал изгарящото желание да се свърже с всички централи на Армията на Спасението по целия свят и да ги поздрави като ги насърчи. Те преминавали през период на изпитания, най-вече във финансовата сфера, затова се посъветвал с адютанта си. По-късно адютантът му дошъл отново при него с новината, че е възможно да се изпрати телеграма до всяка централа по света, но действителното послание можело да бъде съставено от една единствена дума. Генералът се оттеглил за молитва и след доста време на общение с Бога се върнал с "едничката" дума за изпращане: Другите! Направете плакат и за себе си. В средата напишете думата "другите" и го сложете там, където винаги ще го виждате.

Живот в стила на Исус - Едно слово следва другото

1. Списъкът с чертите в природата на Исус е обектив, през който можем да видим всичко в живота, включително написаното. Опитайте се да направите допълнително Библейско изучаване с приложение, имайки предвид Матей 18:21-35, като не забравите да зададете три въпроса: А/ Какво ми говори този пасаж за Бога? Б/ Какво ми казва за мене самия? В/ Какво ми казва да направя? Сега, вземете списъка с чертите на Исус и вижте дали някой от вашите отговори на трите въпроса не съвпада с тези черти. Помнете, че писаното Слово не трябва да се разминава с живото Слово. Ако в процеса на изучаване на написаното, откриете области, които сякаш се разминават с природата на Исус, помнете, че Словото е валидно. Такова явно несъответствие означава просто, че трябва да изследваме по-внимателно, за да научим как определен пасаж съответства на Неговата природа. 2. Отделете време, за да изучите препратките за Исус в Стария Завет. Какво предполагате, че каза Исус на двамата мъже, които бяха на пътя за Емаус в Лука 24:13-27?

3. Колко места можете да намерите, където Исус цитира Стария Завет? 4. След като сте запознати с чертите в природата на Исус, когато четете Новия Завет, запишете онези, които виждате, че са изразени във всеки пасаж.

Живот в стила на Исус - Стил за всички сезони

1. Вече стигнахме до последната глава, затова опишете промените, които настъпиха в мисленето и действията ви, докато изучавахте тази книга. 2. Какво мислите за себе си сега, що се отнася до списъка с чертите на Исус? Неосъществим ли ви се струва? 3. Как виждате ролята на Святия Дух в живота си след това активно изучаване на Исус? 4. Какви служения планирате сега? Какви нови начини да се жертвате се появиха в съзнанието ви? 5. Прочетете на глас последните две страници на книгата, като започнете със стиховете от Филипяни и Ефесяни. Каква надежда ви дава това? 6. Прочетете на глас Юда, стихове 24 и 25, и отпразнувайте "почивката" си в Исус.